

வ
ண்பதி துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

மதுரைக் கண்ணங் கூத்தரார்

கார் நாற்பது

மூலமும் உரையும்

பரங்கிபேட்டை

கோ. இராமசாமி பிள்ளையால்

சென்னை

பி. இ. அச்சுக்கூடத்தில்

பதிப்பிக்கப்பட்டன.

சுதூரிமை பதிவு { தகவல் காணத்தக்கது } விலை ரூபா ௨௦.

கிந்தும் எனது அன்பின் அடிநிலையாக
 ஆகும். உ. டி. உருவம் உருவின் அடிநிலை
 இது அன்புடன் அளிக்கும் இது

உய்யும்.

4468a

12.1.21

C.1 BII

E8

பொருளடக்கம்.

பக்கம்.

மேற்கோள்நூற்பெயர்களின் முதற்குறிப்புவிளக்கம் 60

பாயிரம்—முச்சங்கம் :—குமரிகண்டம் - குமரிநாடு -
 சங்கங்களின் காலம்-சங்கமிருந்ததற்கு ஆதாரம் 80-80

பதினெண்நூற்காலத்து :—முத்தினை நூற்று நூல்-
 வைத்தினை நூற்று நூல்களின் காலம்-சிறப்பும் 80-80

அகப்பொருளியல் :—அகம், புறம் வேற்றுமை-
 அகத்தினை நூல்களின் சிறப்பு-காலம், காமம்
 வேறுபாடு-முத்தினை-முதல் கரு உரிப் பொருள்
 கள்-அவற்றின் அட்டவாணி-திணைமயக்கம்-கைக்
 கிளை-பெருந்திணை ... 80-22

கனவொழிக் கம் :—கனவின் வரலாறு - மனநிலை

இயற்கைமணம் - இடந்தலைப்பாடு - பாங்கத் கூட்டம்-பாங்கியிற் கூட்டம் - ஓரவுக்குறிக்கண் எதிர்ப்பாடு-பதற்குறிக்கண் எதிர்ப்பாடு-கனவொ ழுக்கத்தில் வலரதல் ௨௨-௨௩
கற்பொழிக்கம்:—கற்பின் வரலாறு-பிரிவின் இலக் கணம்-பரத்தையர் வேறுபாடு-நாடவின் இலக்க ணம்-மெய்ப்பாடு-உள்ளுறை யுவரம்-இறைச்சி- அவற்றின் வேற்றுமை ௨௪-௨௫
கார் நார்பது ழலலைத்திணை:—நூலுட் காணப்ப டும் முதல் கரு உரிப் பொருள்கள் ௨௬-௨௭
கார் நார்பது:—கதை விவரம் ௨௮-௨௯
நாலின் அமைப்பும் ஆக்கியோள்   ழமையும்:— நூலின் நாடக இயல்பு-செய்யுள்கள் வைக்கப் பட்ட அடகு-ஆசிரியரின் நுட்ப வினைத்திறன்- உவமைகள்-இயற்கை வருணனை ௩௦-௩௧
இந்நாலினால் அறியக்கிடக்கும் பண்டைநாள் வழக்கவொழுக்கச் சரித்தரக் குறிப்பு:— ௩௨-௩௩
பா இலக்கணமும் நாலின் நடையும்:—வெண்பா இலக்கணம்-எதுகை மோனை முன்றோர் கவனி யாமை - ஒருஉ எதுகை - நடையடகு ௩௪-௩௫
இந்நாலுள் வழங்கிய அரிய இலக்கணக் குறிப்பு களும் சொற்களும் ௩௬-௩௭
நாலாசிரியர் வரலாறு ௩௮-௩௯
நூல்—நூறு, ழலம், பதவுரை, விருத்தியுரை ௪௦-௪௧
செய்யுண் முதற் குறிப்பசாரதி ௪௨

நன்றியுரை.

இந்தால் அச்சாருங்காலத்து அச்சப்பிரதிமாதிரிகளைச்
சலிப்பின்றிப் பேரன்புடன் ஏற்றக்கொண்டு பிழையற
அவற்றை நன்காராய்த்த ஸ்ரீமான் தி. கனகசுந்தரம் பிள்ளை

பீ.வ., அவர்களுடைய பேருதவி தமிழகத்தால் என்றும் பாராட்டற்ருரியது.

திருத்தங்கள்.

பக்கம்.	வரி.	பிழை.
௬	௧௦	பெயரை டை
௮	௧௨	நிமிர்ப்பில்லா
௧௧	௨௬	மற்றொருவரும்
௨௪	௧௬	இதனுள்
௨௮	௨௬	யாங்கற்கூட்டங்
௩௨	௧௦	பொருள
௬௨	௨௮	சொல்லு

எ	சு	தமக்கின் றி
ச.	கஎ	தளரின்
கஉ	டு,கசு	வாராநிற்கின்றது
,,	கஉ	மழையேறு
,,	,,	மேகத்தின்
,,	உஅ	உறு
஁௦	஁௦	கவென

திருத்தம்.

பெயரையுடைய

சிமிட்டில்லா

மற்றவர்

இவற்றுள்

பாங்கற்குட்டம்

பொருள்

செல்லு

தனக்கின்றி

தளரின்

வாராநின்றது

இடியேறு

வானத்தின்

உரு

௨௫	௮	கவின	மொழியுமுடைய மொழியினையுமுடைய
௩௨	௧௨	ஒவியாகிநின்றன ஒவியாகின்றன	
௪௨	௮	முரு	முருகு

இப்பதிப்பில் எடுத்துக்காட்டிய நூற்பெயர்களின் முதற்குறிப்பு விளக்கம்.

அகம்-அகநானூறு.

அகப்பொரு. வின. சூ-ஈப்பி அ
கப்பொருள் விளக்கம். சூத்
திரம்.

தொல். பொருள்-தொல்காப்பி
யர், பொருளதிகாரம்.
தொல். அகம்-ஐடி. அகத்திணை
யியல்.

இறை. அகம்-இறையனார்
அகப்பொருள்.

இறை. அகம். 10௮. கோ-ஐடி.
10௮றன் கோவை.

ஐங்குறு-ஐங்குறுநூறு.

ஐந். எழு-ஐந்திணை எழுபது.
ஐந். ஐம்-ஐந்திணை ஐம்பது.
கலி-கலித்தொகை.

கல்-கல்லாடம்.

களவழி-களவழி நாற்பது.

கார்-கார் நாற்பது.

குறள்-திருக்குறள்.

குறிஞ்சி-குறிஞ்சிப்பாட்டு.

குறுந்-குறுந்தொகை.

கைந். முல்-கைக்கிளை, முல்லை.

கோவை-திருச்சிற்றம்பலக்

கோவையார்.

தொல். புறம்-ஐடி. புறத்திணை
யியல்.

தொல். களவி-ஐடி. களவியல்.

,, கற்பி-ஐடி. கற்பியல்.

,, செய்ய-ஐடி. செய்யுளி

யல்.

தொல். 10௮பு-ஐடி. 10௮பியல்.

சுயி. அகம்-நாதகவிராசநம்பி

அகப்பொருள் விளக்கம்.

நத்-நத்திணை.

நாலடி-நாலடியார்.

நான்மணி-நான்மணிக்கடிகை

பதிற்று-பதிற்றுப்பத்து.

பரிபா-பரிபாடல்.

புறத். பெரு. பொ. வி-புறத்

திராட்டு, பெரும்பொருள்

விளக்கம்.

நினை மா. நூத்-நினை.மாலே
 துற்றைம்பது.
 நினை மொ. ஐம்-நினைமொழி
 ஐம்பது.
 திவா.தொ-திவாகரம்-தொகுதி.
 திருமுருகு-திருமுருகாற்றுப்
 படை.
 தேவா. திருஞா. திருமயி-தே
 வாரம், திருஞானசம்பந்தர்,
 திருமயிலைப் பதிகம்.
 தொல். எழுத்து-தொல்காப்
 பியம், எழுத்ததிகாரம்.
 தொல். சொல்-ஹி. சொல்லதி
 காரம்.

புறம்-புறநாளுறு.
 புறம். வெ. மா-புறப்பொருள்
 வெண்பாமாலே.
 பெ. பு-பெரிய புராணம்.
 பெரும்பாண்-பெரும்பா னைந்
 துப்படை.
 மலைபடு-மலைபடுகடாம்.
 முத்தொள்-முத்தொள்ளாய்
 ரம்.
 முருகு-திருமுருகாற்றுப்
 படை.
 முல்லை-முல்லைப்பாட்டு.
 மு.மொ. காஞ்சி-முதுமொழிக்
 காஞ்சி.

௭
 க ண ப தி து ணை .

பாயிரம்.

சேந்தமிழ்த் தேரின் சேழமலர்த் தாவினை
 நந்தலைப் புனைதூஉம் நல்லொளி பெறவே.

“கூறிய வல்ல வேறுபிறு தோன்றினுங்
 கூறிய வற்றோடுங் கூட்டி மெய்கொள்க
 கூறி யுணர்த்தல் துணத்தோர்க் கியல்பே ”

மு ச் ச ன் க ம் . ௩

பூவுலகம் இன்று நமக்கு எங்ஙனங் காணப்படுகின்றதோ
 அங்ஙனமே பல்லாயிர ஆண்டுகட்குப் பின்பு காணப்படாது.
 இன்று நிலமாயிருப்பது அன்று கடலாகவும், இன்று கடலா

யிருப்பது அன்று நிலமாகவும் மாதிரியிருக்கும். இங்ஙனமே பல்லாயிர ஆண்டுகட்கு முன்பு இன்று நிலமாகக் காணப்படுவது அன்று கடலாகவும், இன்று கடலாகக் காணப்படுவது அன்று நிலமாகவுமிருந்தன. இந்தியா நாடு இன்று காணப்படுவது போல முன்பிருந்ததில்லை. கன்னியாகுமரிக்குத் தெற்கே யிருக்கும் இந்துமகா சமுத்திரம் அன்று ஒரு பெரிய நாடாயிருந்தது. இப்பெரிய நிலப்பரப்புக்குக் குமரிகண்டம் என்று பெயரிட்டனர் பிற்காலத்தோர். இக் குமரிகண்டம் நான்கு பக்கத்திலும் நீராற் சூழப்பட்டிருந்தது. இது வடக்கே வந்தியம்மலை வரையிலும், கிழக்கே சாவகத் தீவு (Java) வரையிலும், தெற்கே தென் கடல் வரையிலும், மேற்கே மடகாஸ்கர் தீவு வரையிலும் விசாலத்திருந்தது. † இக்கண்டத்தில்தான் முதன்முதல் மக்

யததைக் கடையடைகளின் ஆரம்பநிலை யெழுக்கவைத் திருந்தும் பொருட் குறைபாட்டால் இப்பொழுது வெளியிடவில்லை. அவ்வராய்ச்சியில் முடிவு கட்டிய சில விஷயங்களே ஈண்டுக் குறிக்கப்பட்டுள்ளன.

† Ernst Haeckel's History of Creation, Vol. I P. 361., II PP. 325, 326. The Pedigree of Man, PP. 73, 80, 81.

மு ச ச ங் க ம்

எ

கள் தோன்றினார்களென்றும், பின்னர் பல நாடுகளுக்கு அவர்கள் குடியேறினார்களென்றும் ஜர்மன் தேசத்துப் பிரபல பிராணதத்துவ சாஸ்திரியாகிய எர்னஸ்ட் ஹெக்கல்

என்பவர் 'பிரபஞ்சோற்பத்தி' 'மனிதன் வரலாறு' என்னும் நூல்களிற் கூறுகின்றார். குமரிகண்டத்தில் வசித்தவர்கள் செம்மைமிறமுடையவர்களா யிருந்தார்களென்பர் * 'மறைந்த குமரிகண்டம்' என்னும் நூலுடையார். அவர்கள் பேசிய பாஷை ஓரசைச் சொற்களாலாக்கப்பட்டிருந்ததென்ப. அப் பாஷையின் சிலைவே தற்காலத்துச் சீனர்களின் பாஷை யென்ப. இக்கண்டத்திலிருந்த சில எரிமலைகள் பொங்கவே யூயி பிளவுபட்டுக் கடவி லமிழ்ந்துவிட்டது. குமரிகண்டம் ஒரு காலத்திலிருந்து அழிந்ததென்று பெனதிக சாஸ்திரிகள் பலருங் கூறுகின்றனர். எர்னஸ்ட் ஹெக்கல், வாலேஸ், ஹக்ஸ்லி, பார்கர், ஹாஸ்வெல், பிளான்ட் போர்ட், ஸ்காட் எலியட், சின்னட் முதலிய பிரபல பண்டிதர்கள் அஃதிருந்த தென்பதைப் பல தக்க காரணங்களால் நிலைநாட்டுகின்றனர். அக் குமரிகண்டம் அழிந்தது பல்லாயிர ஆண்டுகட்கு முன்பேயாகும்.

குமரிகண்டம் அழிவடைந்த பின்பு எஞ்சிநின்ற நிலப்பாகம் மூன்றில் குமரிகாடு ஒன்று. இக் குமரிகாடு தென்னிந்தியாவின் தொடர்ச்சியாயிருந்தது. இக்குமரிகாட்டுக்கு வடக்கே குமரி யாறும் தெற்கே பஃறுளியாறும் ஓடிக்கொண்டிருந்தன. இக்குமரி காடு நாற்பத்தொன்பது சிறுகாடுகளைப் பகுக்கப்பட்டிருந்த தென்ப. இக்கு வாழ்ந்துவந்தவர்களே தமிழராவர். அவர்கள் கல் லியில் தலைசிறந்து விளங்கினர். அவர்களுடைய அரசர்களுக்குப் பாண்டியரென்றுபெயர். அவர்களுக்குத் தலைப்பட்டனமாயிருந்த தென்மதுரை. அவ்வரசர்கள் புலவர்களை யாதரித்து வந்தனர். அப்புலவர் பல நூல்களை இயற்றினர். அவை எண்ணிற் றந்த பரிபாடலும், முதுநாரையும், முதுகுருகும், கணியாவிரையும் இன்னும் பலவு மென்ப. இப்புலவர் கூட்டத்தையே பிற காலத்தோர் தலைச்சங்கம் என்றனர்.

* Lost Lemuria, By Scott Eliot, PP. 23, 30, 38.

இக்குமரிநாட்டுக்குக் கிழக்கே சுமார் கி. மு. 2387ம் ஆண்டில் ஒரு குழப்ப முண்டாகிக் கடல்பொங்கி அந்நாட்டின் கீழ்ப் பகுதியை யழித்துவிட்டது. தமிழகம் சிதையவே தமிழரில் ஒரு சிலர் கடல்கோளுக்கு அஞ்சி, வெவ்வேறு நாட்டிற்குக் குடியேறினர். மற்றையோர் குமரியாற்றிற்கு வடக்கே சென்று தென்னிந்தியாவில் தங்கினர். அக்காலத்து நேர்ந்த கடல்கோளினால் அப்போது வழங்கிவந்த தூல்கள் முதலிய யாவும் இறந்தனவாதலின், குமரிநாட்டை யாண்ட பாண்டியர்களின் எண்ணாவது, பெயராவது, அவர்களாண்ட கால அளவாவது இன்று நமக்குத் தெரியவில்லை.

குமரியாற்றிற்கும் தாம்பிரபருணிக்கும் இடையில் தங்கிய தமிழர்களுக்குத் தலைப்பட்டணமாயிருந்தது கபாடபுரம். அரசர்கள் முன்போலவே புலவர்களை யாதரித்து வந்தார்கள். இப் புலவர் கூட்டமே இடைச்சங்க மெனப்பட்டது. இக்காலத்தில் இந்தியாவின் வடநாட்டு ஆரியர்களுக்கும் தென்னாட்டுத் தமிழர்களுக்கும் தொடர்புண்டாயிற்று. அகத்தியர் தென்னாடு புருந்து தமிழை வனம்படுத்தினர். அகத்தியம் என்னும் இலக்கண தூலை அவர் இயற்றி யருளினார். மற்றைய புலவர்களால் இயற்றப்பட்டவை கலியும், குருகும், வெண்டாளியும், வியாழமாலையகவலும், மாபுராணமும், இசை நுணுக்கமும், பூதபுராணமும் என்பன. ஆசிரியர் தொல்காப்பியரார் இவ்விடைச்சங்கத்திறுதியிற் றேன்றித் தொல்காப்பியம் என்னும் இலக்கண தூலை இயற்றினார். அக்காலத்தே ஒரு கடல்கோள் உண்டாகிக் குமரிநாட்டை யழித்துவிட்டது. அஃதாவது தொல்காப்பியர் காலமாகிய கி. மு. 13-ம் நூற்றாண்டில் அரசபுரிந்திருந்த முடத்திருமாதன் காலத்தே அது நிகழ்ந்தது. அக் கடல்கோளினால் தமிழ் தூல்கள் பல இறந்தன. தொல்காப்பியம் தவிர மற்றவை இன்று நமக்குக் கிடைக்கவில்லை. அவ் விடைச்சங்க காலத்தே விளங்கிய புலவர் எத்துணையரென்பதும், அரசர் எத்துணையரென்பதும் இப்போது தெரியவில்லை. புலவர் ஒரு சிலர் பெயரும், அரசர் சிற்சிலர் பெயருமே இன்று நமக்குப் புலப்படுகின்றன.

அக் கடல்கோளுக்குத் தப்பி உய்ந்த முடத்திருமாறனும், தொல்காப்பியர், பனம்பாரனார் முதலிய புலவர்களும், மற்றவர்களும் சிறிது வடக்கே போய்த் தங்கினார்கள். அக்காலத்தில் பாண்டியர்களுக்குத் தலைப்பட்டணமா யிருந்தது மணலூர். அக் காலத்தே தான் அஃதாவது சுமார் கி. மு. 12-ம் நூற்றாண்டில் பாரதப்போர் நடைபெற்றது. தமிழ் மன்னர் ஆரியர்களுக்குப் பெரிதும் உதவி புரிந்தனர். அதனால் தமிழர்க்கும் ஆரியர்க்கும் மிக்க நட்பு உண்டாயிற்று. பாண்டிய அரசர் கொஞ்சக்காலம் மணலூரில் தங்கியிருந்து பின்னர்க் கடலில் போய்த் தங்கினர். இவ்வடமதுரையில் தான் புலவர்கள் ஒருங்கு கூடித் தமிழை வளம்படுத்தி வந்தனர். அப்புலவர் கூட்டமே பிற்காலத்தில் கடைச்சங்க மெனப்பட்டது. அக்காலத்து விளங்கிய புலவர்களிற் சிறந்தோர் இறையனார், திருவள்ளுவர், நக்கீரர் ஆவர். இறையனார் அகப்பொருளையும், திருவள்ளுவர் திருக்குறளையும், நக்கீரர் திருமுருகாற்றுப்படை, நெடுநல்வாடை முதலிய பாட்டுக்களையும் இயற்றி யருளினர். இவர்களே யன்றிக் கபிலர், பரணர், ஆசிரியர் நல்லந்துவனார், சீத்தலைச் சாத்தனார், மாமூலனார் முதலிய புலவர்களும் வினங்கியிருந்தார்கள். அவர்களாற் பாடப்பட்டன அகநானூறும், புறநானூறும், குறுந்தொகையும், நற்றிணையும், ஐங்குறுநூறும், பதிற்றுப்பத்தும், கலித்தொகையும், பரிபாடலும், பத்துப்பாட்டும், பதினெண்கீழ்க்கணக்கும், கூத்தும், வாரியும், பேரிசையும், சிற்றிசையுமென்று இத்தொடக்கத்தன. இச்சங்கம் முடத்திருமாறன் முதலாக உக்கிரப்பெருவழுதியீராக நாற்பத்தொன்பது தலைமுறை நடைபெற்று வந்தது. இச்சங்க காலத்திடையிலே வேள்புலம் (Bhilmal) என்னும் வட நாட்டிலிருந்து வேளிரும், புரோசு (Broach) என்னும் நாட்டிலிருந்து புரோசரும், அருவளிமலை நாட்டிலிருந்து அருவாளரும் தமிழகத்தே குடிபுருந்தனர். வேளாண்மாதர் அவ்

வாரிய மக்களை அன்புடன் வரவேற்று அவர்கள் தங்கியிருக்க
 நாடுகளையும், கோட்டங்களையும் கொடுத்தனர். மேலுட்டிலிருந்து
 யவனர், உரோமர் முதலியோரும், கீழ்நாட்டிலிருந்து சீனர்,

30

கார்நாற்பது

சாவகர் முதலியோரும் அக்காலத்தே தமிழகத்திற்குவந்து தங்கி
 வியாபாரஞ் செய்து வந்தார்கள். தமிழர்களும் கப்பல் யாத்
 திரை செய்து அயல் நாடுகளுடன் வர்த்தகஞ் செய்து வந்தார்
 கள். தமிழர் கைத்தொழிலிலும், கல்வியிலும், நாகரிகத்திலும்
 தலை செந்து விளங்கினர். இச்சங்கம் கி. பி. இரண்டாம் நூற்
 ராண்டின் இடைப்பகுதியில் உக்கிரப்பெருவழுதி அரசன் காலத்
 தில் பஞ்சத்தால் அழிந்தது.

முச்சங்கங்களைப்பற்றிய வரலாறு கனவியல் உரையிற்கூறப்
 பட்டிருந்தும் கலையிடைச் சங்கங்களின் வரலாறு பெரும்பான்
 மையும் சரித்திர ஆராய்ச்சிக்கு ஒவ்வாமலிருப்பதால் சிலர்
 முச்சங்கங்கள் இருந்தனவோ இல்லையோ வென்று ஐயுறுகின்ற
 னர். இக்காலத்துச் சங்கம்போல் அக்காலத்தே ஒன்றிராவிடி
 னும், அரசர் புலவர் பலரை யாதரித்து வந்தாரென்பது திண்
 ணம். அப்புலவர் கூட்டமே சங்கமெனப்பட்டது. 1“ பல்
 சாலை முதுகுடுமியி-னல்வேன்வித் துறைபோகிய-தொல்லாணை
 நல்லாசிரியர் - புணர்குட் டுண்ட புகழ்ச்சால் சிறப்பி னிலந்தரு
 திருவி னெடியோன் போல”, 2“ வல்லவர் - செதுமொழி
 சித்த செவிசெறு வாக - முதுமொழி நீராப் புலனு வழவர் -
 புதுமொழி கூட்டுண்ணும் புரிசைசூழ் புனலூர”, 3“ தமிழ்
 வையைத் தண்ணம்புனல்” என்று பண்டை நூல்களிலும்,

4 “உயர்மதிற் கூடலி ஞயந்தவொண் டந்தமிழின்”, 5 “திரு வால்வாயிலெம்மைப் பவந்தீர்ப்பவர் சங்கமிருந்த தென்றால்” 6 “சங்கத் தமிழ்மூன்றுந் தா” என்று பிறரை நூல்களிலும் தமிழாராய்தமை கூறப்படுதலால் அரசர் புலவரை யாதரித்து வந்த மெய்ம்மை நன்கு பெறப்படுகின்றது.

கடைச்சங்கமருவிய முக்கியமான நூல்களை ஆன்றோர் எட்டுத்தொகை, பத்துப் பாட்டு, பதினெண்கீழ்க் கணக்கு என மூவகைப்படுத்தினர். அப்பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் ஒன்று இக் கார்ப்பது.

1. மதுரைக் காஞ்சி. எச்ச.

4. திருக்கோவை. உர.

2. கூடுத்தொகை. கடி.

5. பெ. பு. முரத்தி ராயனார். எ.

3. பரிபாடல். க.

6. ரவணரி, கடி பு.

பதினெண்கீழ்க்கணக்கு.

கடைச்சங்கமருவிய நூல்களை ஆன்றோர்கள் மூவகைப் படுத்தினர். அவை எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு, பதினெண்கீழ்க்கணக்கு என்பன. அவற்றுள் எட்டுத்தொகை யாவன,

“நற்றிணை நல்ல குறுந்தொகை யைக்குறுநா

றொத்த பதிற்றுப்பத்து நோங்கு பரிபாடல்

கற்றறிந்தா ரேத்துங் கலியே யகம்புறமென்

றித்திறத்த வெட்டுத் தொகை.” என்னும் பண்டைச்

செய்யுளால் அறியப்படும் நற்றிணைநானூறு, குறுந்தொகை நானூறு, ஐங்குறுநூறு, பதிற்றுப்பத்து, பரிபாடல், கலித் தொகை, அகநானூறு, புறநானூறு என்பன. இவற்றுள் பதிற்றுப்பத்தும், புறநானூறும் புறப்பொருளையும் ஒழிந் தவை அகப்பொருளையும் துதலும்.

இனிப் பத்துப்பாட்டாவன,

“முருகு பொருநாறு பாணிசென்று முல்லை
பெருகு வடமதுரைக் காஞ்சி—மருவீனிய
கோல நெடுவாடை கோல்குறிஞ்சி பட்டினம்

பாலை கடாத்தொடும் பத்து.” என்னும் பண்டைச்
செய்யுளான் அறியப்படும் திருமுருகாற்றுப்படை, பொருந
ளாற்றுப்படை, சிறுபாணாற்றுப்படை, பெரும்பாணாற்றுப்
படை, முல்லைப்பாட்டு, மதுரைக்காஞ்சி, நெடுநல்வாடை,
குறிஞ்சிப்பாட்டு, பட்டினப்பாலை, மலைபடுகடாம் என்பன.
இவற்றுள் முல்லைப்பாட்டு, நெடுநல்வாடை, குறிஞ்சிப்பாட்டு,
பட்டினப்பாலை அகப்பொருளையும், ஒழிந்தவை புறப்பொருளை
யும் நுதலும்.

இனிப் பதினெண்கீழ்க்கணக்காவன,

“நாலடி நான்மணி நானாற்பு தைந்நினைமுப்
பால்கடுகல் கோவை பழமொழி—மாழால்
மெய்நிலைய காஞ்சியோ டேலாதி யென்பவே
கைந்நிலைய வாங்கீழ்க் கணக்கு.” என்னும் பண்டைச்

உ

கார்நாற்பது.

செய்யுளால் அறியப்படும் நாலடி, நான்மணிக்கடிகை, கார்
நாற்பது, கனவழிகாற்பது, இன்னொநாற்பது, இனியவைநாற்
பது, ஐந்திணை ஐம்பது, ஐந்திணை எழுபது, திணைமொழி ஐம்
பது, திணைமாலை தூற்றைம்பது, திணைமாலை, திருக்குறள்,
திரிகடுகம், ஆசார்க்கோவை, பழமொழி, சிறுபஞ்சமூலம்,
முதுமொழிக்காஞ்சி, ஏலாதி என்பன. இவற்றுள் கார்நாற்
பது, ஐந்திணை, திருக்குறட் காமத்துப்பால் அகப்பொருளை
யும், வேளையவை புறப்பொருளையும் நுதலும்.

நண்டு எடுத்துக்காட்டிய கீழ்க்கணக்கு நூல்களுள் பதி
னேழு மட்டுமே இதுகாறுங் கிடைத்திருக்கின்றமையின் கீழ்க்
கணக்குப் பதினெழென்றே கொள்ள லமையாதோவெனின்

அமையாது. என்னை? மேலே தொகை எட்டு, பாட்டுப் பத்து என்று வரையறுத்ததுபோல், கீழ்க்கணக்குப் பதினெட்டு என்று வரையறுத்திலானாலும், தொல். பொருள். செ. உரு. உரையில், 'அஃதாவது பதினெண்கீழ்க்கணக்கென வுணர்க' என்று பேராசிரியர்கூறியிருத்தலான் அவரும், 'மற்றைய ஆன்றோர்களும்தொன்று தொட்டுக் கீழ்க்கணக்கைப் பதினெட்டு என்றே கொண்டிருத்தலின், அவைபதினெட்டுவது பதினெட்டுக்கு மேற்பட்டனவென்றாவது கோடல் ஆன்றோர்வழக்கோடு முரணுமென்பது. அற்றையின்பதினெட்டாம் தூல்தான் யாதோவெனின் ஐந்தினை தூல்களுள் ஒன்றேயாகும். அற்றன்று, 'நாளுற்பது' என்ற தொடரிலுள்ள 'நால்' என்னுஞ்சொல்லை ஐந்தினை யென்பதுடன் சேர்த்து, முல்லை, குறிஞ்சி, பாலை, மருதம், நெய்தல் என்னும் ஐந்து திணை யொழுக்கங்களைக் கூறும் நான்கு தூல்களைப் பொருள்கொண்டு, ஆன்றோர் உரையில் மேற்கோளாகக் காட்டியிருப்பதும், கீழ்க்கணக்குச் செய்யுளீற்றடியிற் கூறியிருப்பதுமாகிய 'கைந்நிலை'யைப் பதினெட்டாம் தூலாகக்கொள்ள லமையுமெனின், அது பொருந்தாது. என்னை? ஐந்தினை யென்பது 'தினை' யென்ற சொல்வரப்பெற்ற பெயரையுடைய ஐந்து தூல்களாகும். 'நாற்பது' என்ற சொல் வரப்பெற்ற பெயரையுடைய நான்கு தூல்களை 'நாளுற்பது' எங்கனங் குறித்ததோ அங்கனமே

பதினெண்கீழ்க்கணக்கு.

௩

'ஐந்தினை' என்பது தினை என்ற சொல்வரப்பெற்ற பெயரையுடைய ஐந்து தூல்களைக் குறித்ததாகும். ஐந்து திணையையே அச்சொல் குறிக்குமெனின், எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டு, கீழ்க்கணக்கு தூல்களைச் சுட்டும் பண்டைச் செய்யுள்கள் மூன்றும் தூல்களின் பெயர்களைக் குறிக்க எழுந்தனவேயன்றி அலை கூறும் பொருட் பாருபாட்டினைக் கூற

எழுத்தனவல்ல. அங்ஙனங் கொள்ளினும் 'கைக்கிலை'யும் ஐத் திணை யொழுக்கங்களைக் கூறும் ஒரு நூலாயினமையின் அதுவும் அதன்கண் ஆடங்கவேண்டியிருக்க அதனை வேறு பிரித்துக் கூறியதற்குக் காரணம் மற்றென்னை யென்று வினவுவார்க்கு விடையிறுக்கலாகாமையான் அது பொருளன்றென்று விடுக்க, 'ஐத்திணை'க்கும் 'நால்' என்றசொல்லைச் சேர்க்கவேண்டுமென்பது ஆசிரியருக்குக் கருத்தாயிருப்பின், நாலடி, நான்மணி, நானற்பது, என்று ஒரே அடியில் முன்றிடத்தும் 'நால்' என்ற ஒரே சொல்லை வழங்கிப் பொருளைத் தெளிய வைத்ததுபோல் அதையும் அங்ஙனமே தெளியவைத்திருப்பார். சுருங்கச் சொல்லென்னும் அழகை அவர் கருதினாரெனின், 'நால்' என்ற ஒரு சொல்லையே அடுத்தடுத்து மும்முறை கூறியிருத்தலான் அங்ஙனங் கருதினாரென்பதற்கிடனின்றது. 'ஐத்திணை' ஸய நான்கு தூல்களாக்கிக் கைக்கிலையைக் கீழ்க்கணக்கிற் சேர்க்கவேண்டுமென்று விரும்பியவர்களே நால் என்பதனை ஐத்திணையுடன் சேர்த்து நான்கு தூல்களென்று பொருள் செய்து, 'காஞ்சியுடன்' 'என்பவே' என்னுஞ் சொற்களின் ஆற்றலையும், செய்யுள் ஓசையின்பத்தையுஞ் சிறிதுங் கவனியாது, 'கைக்கிலையோ டாங்கீழ்க் கணக்கு' என்று பாடத்தையுந் திருத்திக்கொண்டார்கள். 'ஓடு' அல்லது 'உடன்' உருபின் பின்னர் ஈற்று நூலாகிய ஏவாறியைச் சேர்த்து 'என்பவே' என்னும் முற்றுச்சொற்கொடுத்து முடித்த பின்னரும் வேறு தூலை ஆசிரியர் கூறினாரென்பது எங்ஙனம் பொருள்தும்? மற்று அங்ஙனம் முடிக்குப் பொருள்தான் யாதோவேனின், மக்களுக்கு உறுதியுக்கும் நீதிதனையே கீழ்க்கணக்கு தூல்கள் பெரும்பான்மையுங் கூறுகின்றமையின் அவை மக்கள்கையில்

இன்றியமையாதிருத்தல் வேண்டுமென்பது ஆசிரியர் கருத்துப் போலும். ஆகவே 'கையில் நிலைபெற்றிருத்தற்குரியனவாகிய கீழ்க்கணக்கு' என்று பொருள்படும் அவ்வடியை வரைந்திட உனர். அல்லது அவ்வடி 'சிறிய வடிவமுடைய கீழ்க்கணக்கு தூல்களாகும்' என்றவது 'ஒழுக்கத்தைப் பற்றிக் கூறும் கீழ்க்கணக்கு தூல்களாகும்' என்றவது பொருள் படலாம். எவ்வனமாயினும் 'கைநிலை' கீழ்க்கணக்கில் ஒன்றன்மென்பதை * 'நன்னிலையதாகும் கணக்கு' 'நன்னிலையவாகிகீழ்க்கணக்கு' என்று ஆழ்வார்திருநகரி எட்டுப் பிரதியிலும், திருநெல்வேலி ஸ்ரீமான். சொர்ணம் பிள்ளை அவர்கள் 'இன்னிலை' ப் பிரதியிலும் முறையே கண்ட பழைய பாடங்களே வலியுறுத்துின்றன.

மற்று அக்கைநிலையைக் கீழ்க்கணக்கிற் சேர்க்க நேர்ந்த காரண மென்னையோவெனின், பதினெண்கீழ்க்கணக்கு தூல்கள் பல உரையுடன் எழுதிவைத்திருந்த ஓர் எட்டுப்பிரதியில் ஐந்தினை ஐம்பது முதலிய நான்கு தூல்களுமே உரையுடன் காணப்பட்டு ஐந்தாவது தூல் காணப்படாமையாலும், அச்சுவடியின் ஓரேட்டில் 'கைநிலை' என்றபெயருங் குறித்திருந்தமையாலும் அஃதே கீழ்க்கணக்கின் பதினெட்டாம் தூலென்று கருதினார்கள். அவ்வேடு எழுதியவர்க்கு ஐந்தினை ஐந்தாவது தூல் கிடைக்காமையினால் அதையும், கைநிலையை எழுத ஆரம்பித்தவர் அது கீழ்க்கணக்கில் ஒன்றன்மென்றறிந்தமையான் அதையும் வரையாது விட்டனர்போலும். இவ்வலியற்றகாரணத்தைக்கொண்டு பாடத்தைத்திருத்தியும் பொருளைத் திரித்தும் கைநிலையைக் கீழ்க்கணக்கிற் சேர்த்தல் எவ்வாற்றாலும் பொருந்தாது.

‘ஐந்திணை’ யென்பது திணை என்ற சொல் வரப்பெற்ற பெயரையுடைய ஐந்து திணையொழுக்கங்களைக் கூறும் ஐந்து தூல்களையே குறிக்கும். இக்கொள்கையை ‘நாலடி நான்மணி நானூற்பு தைந்தொகைமும் பால்கடுகம்’ என்று சில பிரதிகளிற்

* ஐந்திணை ஐம்பது முகவுரை பக்கம் ௧.

பதினெண்கீழ்க்கணக்கு.

௫

காணப்படும் பண்டைச் செய்யுளின் பாடமே மேலும் வலியுறுத்துகின்றது. ‘எட்டுத்தொகை’ என்பது எங்ஙனம் எட்டு தூல்களைக் குறித்ததோ அங்ஙனமே ‘ஐந்தொகை’ என்பது ஐந்து தூல்களையே குறிக்கின்றது. ‘ஐந்தொகை’ நிற்கின்றவழித் தில் ‘ஐந்திணை’ நிற்கின்றமையின் அதுவும் ஐந்து தூல்களையே குறிக்கவேண்டும். ஆகவே ‘ஐந்திணை’ என்பது ‘நானூற்பது’ போல் ஐந்து தூல்களின் தொகைப் பெயராகும். ஆகவிலுலன்றோ அகப்பொருள்விளக்க உரைகாரர் * ‘இஃதிரங்கலென்னு முரிப்பொருள் வந்த ஐந்திணைப்பாலைப் பாட்டு’ என்று கூறுவாராயினர். அற்றன்று, ஈண்டு ‘ஐந்திணை’ என்றது ஐந்து திணையினைக் குறித்ததெனின், பாலை ஐந்திணையு னொன்றாயினமையின் அங்ஙனங் கூறுது ‘ஊடலென்னு முரிப்பொருள் வந்த முல்லைப்பாட்டு’ என்று பின்னர்க் கூறியதுபோல் ‘இஃது இரங்கலென்னு முரிப்பொருள் வந்த பாலைப்பாட்டு’ என்று கூறியிருக்க வேண்டியமையான் அஃது ஐந்து திணையினைக் குறிக்காது தூற்பெயரையே குறிக்குமென்பது. அஃதன்றியும் அவ்வாசிரியர் ‘ஐங்குறுநூற்றுப் பாலைப்பாட்டினுட் புணர்ச்சிலென்னு முரிப்பொருள் வந்தது,’ ‘இருத்தலென்னு முரிப்பொருள் சிற்றட்டகத்துப் பாலைப் பாட்டினுள் வந்தது,’ ‘ஊடலென்னும் உரிப்பொருள் வந்தவைஃகுறுநூற்றுப்பாலைப்பாட்டு’ என்று மறுமேற்கோளுக்கு முன்னும், ‘பிரிதலென்னு முரிப்பொருள் வந்தவைஃகுறுநூற்றுமுல்லைப்பாட்டு,’ ‘புணர்ச்சிலென்னு முரிப்பொருள் வந்த கலித்தொகை முல்லைப்பாட்டு,’ ‘இரங்கலென்னுமுரிப்

பொருள்வந்த திணைமாலே முல்லைப்பாட்டு,' 'இருத்தலென்னு
முரிப்பொருள் வந்த நற்றிணை மருதப்பாட்டு,' 'புணர்தலென்னு
முரிப்பொருள் வந்த சிற்றட்டகத்து நெய்தற் பாட்டு' என்று
அதன் பின்னுங் கூறியிருத்தலான் அவையெல்லாம் தூற்பெய
ரையே குறிக்கின்றமையின் 'ஐந்திணைப்பாலைப் பாட்டு' என்
பதும் தூற்பெயரையே குறிக்கவேண்டும். ஆண்டுக் காட்டிய
செய்யுள் திணைமலை தூற்றைம்பதில் ஒன்று. அந்தூற்பெயர்

* அகப்பொருள் விளக்கம் கு. ௨௧௧.

க

கார்நாற்பது.

நீண்டிருந்தமையாலோ அல்லது அச்செய்யுளினிடம் நமக்குத்
திட்பமாய்த் தெரியாமல் பொதுவாய்த் தெரிந்திருந்தமையாலோ
அந்தூற் சிறப்புப் பெயரால் அதைக்குறிக்காமல் அந்
தூலுக்குப் பொதுவாயுள்ள குறுகிய ஐந்திணை என்னும் பெய
ரால் கட்டினார். இங்ஙனமே பழைய ஏடு இரண்டொன்றில்
ஐந்திணை ஐம்பது முதலிய தூல்களுக்கு ஐந்திணை என்னும்
பெயர் சூட்டியே ஆன்றோர்கள் அவற்றைவரைந்து வைத்துள்
ளார்கள். ஆகவே ஈண்டு 'ஐந்திணை' என்பது தூற்பெயரென்ப
தும், அது 'திணை' என்ற சொல்வரப்பெற்ற பெயரையுடையதூல்
களுக்குப்பொதுவாய் வழங்கப்பட்டு வந்துளதென்பதும் அறி
கின்றாம்.

இவ்வாதாங்களை யெல்லாம் ஒருங்குவைத்து ஆராய்
வார்க்கு ஐந்திணை ஐந்து தூல்களென்றேபுலப்படும். *வித்வான்
சேஷகிரி சாஸ்திரியார் எம். ஏ., அவர்களும், †ஸ்ரீமான். திரு
மலைக் கொழுந்து பிள்ளை பி. ஏ., அவர்களும், ‡ஸ்ரீமான். சிங்
காரவேலு முதலியார் அவர்களும் அங்ஙனமே கருதினார்கள்.
சாஸ்திரியார் அவர்கள் மாத்நிரமே ஐந்திணையின் ஐந்தாம்
தூல் கண்ணஞ்சேந்தனாரியற்றிய திணைமாலையெம்பது என்று
காட்டியுள்ளார்கள். அங்ஙனம் வரையறுத்துக்காட்டச் சாஸ்திரி

யார் அவர்களுக்குக் கிடைத்த ஆதாரம் என்னையோ தெரிய வில்லை. ஆயினும் அவர் கூற்று ஆதாவற்றதாயில்லை. ஐங்குறு நூற்று முகவுரை ஆசிரியர் பக்கம் 4-ல் “ஐங்குறு நூறுபாலவே ஐந்திணை யொழுக்கங்களை மேற் கூறியவாறு பாரூபாடுசெய்து தொருத்துத் தனித்தனியே கூறும் பழைய நூல்களுள் இப் பொழுது தெரிந்தவை வருமாறு:—

எட்டுத்தொகையுள் (இந் நூலையன்றிக்) கவித்தொகையுள் பதினெண்கீழ்க்கணக்கினுள் ஐந்திணையம்பது, திணைமாலே

* தமிழ்ச்சுவை சரிதம். பக்கம் 10.

† Siddhanta Dzplka. Vol. IV, No. 11: A Short Sketch of Tamil Literature P. 252.

‡ அயிதான சிந்தாமணி பதினெண் கீழ்க்கணக்கு.

பதினெண்கீழ்க்கணக்கு.

எ

தூற்றைம்பது, திணைமொழி யைம்பது, ஐந்திணையொழுபது, கைநிலை யென்பனவும், பத்துப்பாட்டுள் மதுரைக்காஞ்சி முதலியனவும், பழைய உரைகளிற் காணப்படுகின்ற திணை மாலே, சிற்றடக்கமென்பனவுமாகும். இவற்றுள் ஈற்றிலுள்ள இரண்டு நூல்களிலிருந்து சில சில பாக்கள் மட்டும் பழைய வுரைகளிற் காணப்படுகின்றனவேயன்றி நூல்முழுவதும் காணப்படாமையின், அவற்றைப்பற்றி ஒன்றும் இப்பொழுது எழுதக்கூடவில்லை” என்று வரைந்திருத்தலினால் பழைய உரைகளிற் காணப்படும் திணைமாலையையே சாஸ்திரியார் அவர்கள் ஊகித்துக் கூறினார் போலும். எங்ஙனமாயினும் ஐங்குறு நூற்று முகவுரை ஆசிரியர் கூற்று உண்மையாயின் அத்திணை மாலையே ஐந்திணையின் ஐந்தாவது நூலாகும். அங்ஙனமாக விரிவின் ‘திணை’ என்ற சொல்வரப்பெற்ற பெயரையுடைய வேறொரு நூல் இருத்தல் வேண்டுமென்பதே பெறப்படும்.

இனி ‘இன்னிலை’ என்னும் நூலைக் கீழ்க்கணக்கிற்

சேர்த்தலமையாதோ பிறவெனின், அங்கனஞ் செய்கல் ஆன்
 றோர் கூறிய எண் பதினெட்டுக்கு மேற்படுதலானும், 'மெய்ந்
 நிலைய காஞ்சியோடு' 'இன்னிலைய காஞ்சியோடு' என்னும்
 பாடங்களுக்கு அதுமுரண்படுதலானும் அஃது அமையா

பதினெண்கீழ்க்கணக்குநூல்களுள் சில சமணர்களால்
 இயற்றப்பட்டன ; மற்றவை அந்தணர்களாலும், வேளாளர்களா
 லும் இயற்றப்பட்டன. இவை எட்டுத்தொகை, பத்துப்பாட்டுப்
 போல அடிநிமிர்ந்த அகவற்பாலாலும், கலிப்பாலாலும் இயற்
 தப்படாமல் சின்மென்மொழியா வியன்ற ஈரடி முதல் ஐந்தடி
 யானாகிய வெண்பாவினால் இயற்றப்பட்டுள்ளன.

கணக்கிலக்கணங்களைக் கூறும் பன்னிருபாட்டியல் சூத்
 திரங்கள்,

“கேள்வீழ்க் கணக்கென விருவகை கணக்கே”

அ கார்நாற்பது.

“மேற்கணக் கெனவுங் கீழ்க்கணக் கெனவுங்
 பாற்படும் வகையாற் பகார்தனர் கொளலே”

“அகவலுங் கலிப்பா வும்பரி பாடலும்
 பதிற்றைத் தாதி பதிற்றைம்ப தீரு
 மிருத்துடன் ரொகுப்பது மேற்கணக் கெனவுங்
 வெள்ளைத் தொகையு மவ்வகை யெண்பெறி
 னெள்ளறு கீழ்க்கணக் கெனவுங் கொளலே”

“ஐம்பது முதலா வைந்து

வைவகைப் பாவும் பொருணெறி மரபிற்

ஞெருக்கப் படுவது மேற்கணக் காகும்”

“அடிமிர்நீ பில்லாச் செய்யுட் டொகுதி
யறம்பொரு ளின்ப மடுக்கி யவ்வத்

திறம்பட வுரைப்பது கீழ்க்கணக் காகும்”

என்று ஒதுதலினால், கணக்கு மேல் கீழ் என்று இருவகைப்படு
மென்றும், ஐம்பது முதல் ஐந்தா றிறுதியாக ஆசிரியப்பா
முதலிய ஐவகைப் பாவானுந் தொடுப்பது மேற்கணக் கென்
றும், அவ்வகை யெண்ணில் அதம் பொருள் இன்பம் அடுக்கி
அடிமிர்வில்லா வெண்பாவாலே திறம்பட வுரைப்பது கீழ்க்
கணக்கென்றும் அறியப்படும். அவ்வைவகைப்பாவுள் கலியும்,
பரிபாடலும் அகப்பொருளைப்பற்றியும், மற்றைய ஆசிரி
யப்பா, வெண்பா, வஞ்சிப்பா மூன்றும் அகம் புறமென்னும்
இருபொருளைப்பற்றியும் வரும். இகளைச் * “செய்யுளிய
றுட் கூறிய முறைமையின் றி ஈண்டுக் கலியை முன்னேதியது
கலியெல்லாம் ஐந்தினைப் பொருளாய புலனெறி வழக்கிற்
காமமுங் கைக்கிளை பெருந்தினையாகிய உலகியலே பற்
றிய புலனெறி வழக்கிற் காமமும்பற்றி வருமென்றற்கும்,
பரிபாடல் கெய்வவாழ்த்துட்படக் காமப்பொருள் குறித்து
உலகியலேபற்றி வருமென்றற்கும் என்றுணர்க. ஆசிரிய
மும், வெண்பாவும், வஞ்சியும் அகம்புறமென்னும் இரண்டிற்

* தொல். அகம். கு. ௫௩. உரை.

பதினெண்கீழ்க்கணக்கு.

௩

கும் பொதுவாய் வருமாறு கெடுந்தொகையும் புறமும் கீழ்க்
கணக்கும் மதுரைக்காஞ்சியும் பட்டினப்பாலையும் என்பன
வற்றுட் காண்க” என்று ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினியர் கூறிய
உரையா னறிக. கீழ்க்கணக்குள் முதுமொழிக்காஞ்சி யொன்
றே வெண்பாவை யொழித்து அதற்கினமாகிய வெண்செந்
துறை பயின்று வருவது. மற்றவை யெல்லாம் ஈரடி.

முதல் ஐந்தடி யிறுதியாகவரும் வெண்பாவே பயின்று வருவன. 'அவ்வகை யெண்பெறின்' என்றோதினமை யாத் சிறுபான்மை கீழ்க்கணக்கு அவ்வெண்பெறாமலும் வரு தல் உரித்தென்பது பெற்றும். ஆதலினால் 'நாளுற்பது' ஐம் பதிற் குறைத்தும், 'முப்பால்' ஐந்துற்றுக்கு மேற்பட்டும் வந்தன. மற்றவை ஐம்பது முதல் ஐந்துற்றுக்குள்பட்டே நடைபெறுகின்றன. இக்கீழ்க்கணக்குள் சிறந்தபெரிய நூல் கள் திருக்குறள், நாலடியார், பழமொழி என்பவையே.

* "தாயபனுவலோ டென்றது அறம் பொரு ளின்ப மென்னும் மூன்றற்கும் இலக்கணஞ் சொல்லுப, வேறிடை யிடை அவையன்றியுச் தாயுச் செல்வ தென்றவாறு. அந்தாவது பதினெண்நீழ்க்கணக்கென வுணர்க. அதனுள் இரண்டடியானும் ஐந்தடியானும் ஒரோசெய்யுள் வந்தவாறும் அவை சிலவாய மெல்லிய சொற்களான் வந்தவாறும் அறம் பொரு ளின்பமென அவற்றுக்கு இலக்கணங் கூறிய பாட்டுப் பயின்று வருமாறுங் கார்நாற்பது கனவழிநாற்பது முதலா யின வந்தவாறுங் கண்டுகொள்க" என்று பேராசிரியர் கூறிய வாற்றான் இக்கீழ்க்கணக்குச் சிறப்பு நன்கு விளங்கும். இதனால் இக்கீழ்க்கணக்கு நூல்கள் தாயபனுவல் என்னும் பெயர்க்குரியன வென்பதும், அவை அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் மூன்றி னிலக்கணங்களைத் தெரிப்பன வென்பதும், அவை சிலவாய மெல்லிய சொற்களா னாயினவை யென்பதும், அவை அடிசியிர்வில்லா வெண்பாவான் வருவன வென்பதும் பிறவும் அறிந்தாம்.

* தொல். செய். கு. உக. உரை.

கீழ்க்கணக்குதல்கள் கடைச்சங்க காலத்துப் புலவர்களால் இயற்றப்பட்டமையின் அவை இற்றைக்குச் சுமார் 1750 ஆண்டுகட்கு முற்பட்டவை யென்ப.

செய்யுள் வணப்பெல்லாம் ஒருங்கே அமையப்பெற்றுத் தாயபனுவல் என்று ஆன்றோரால் விதந்தோதப்பட்டதாகிய 'கார்காற்பது,' அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் பொருட்பாருபாட்டில் இன்பப்பகுதியையே சிலவாய மெல்லிய சொற்களான் அவ்வடிவென்பா நாற்பதாற் கூறுகின்றமையின் அதாவும் கீழ்க்கணக்கின்பாற்பட்டது. அஃது அவ்வகப் பொருள் ஐந்தினையுள்ளும் முல்லைத்திணை யொன்றையே சிறப்பித்துக் கூறுகின்றது.

அகப்பொருளியல்.

நூல்களெல்லாம் அறம் பொருள் இன்பம் வீடு என்னும் நான்கு பொருள்களையேகூறும். அவற்றை அகம் புறம் என்றிரு வகைப் படுத்தினர் ஆன்றோர். இன்பப்பகுதியைக் கூறுவது அகப்பொருளென்றும், அறம் பொருள் வீடு என்னும் மூப் பொருளைக் கூறுவது புறப்பொருளென்றும் கூறுப. ஒத்த அன்புடைய ஒருவனும் ஒருத்தியுங் கூடுகின்ற காலத்துப் பிறந்த பேரின்பம், அக்கூட்டத்தின் பின்னர் இவ்வாறிருந்த தெனக் கூறப்படாததாய் உள்ளத்துணர்வே நுகர்ந்து இன்ப முறுவலோர் பொருளாதலின் அஃது அகமெனப்பட்டது. ஒழிந்தவை எல்லாநானுந் துய்த்துணரப்பட்டு இவை இவ்வாறிருந்தவெனப் பிறருக்குக் கூறப்படுந் தகுதியுடைமையின் அவை புறமெனப்பட்டன. எனவே அகப்பொருள் அகத்தே

நிகழு மொழக்கத்தையும், புறப்பொருள் புறத்தே நிகழு மொழக்கத்தையும் கூறாநிற்கும். இனி இன்பமே யன்றித் துன்பமும் அகத்தே நிகழ்வ தொன்றாயினமையின் அது காமத் தைப்பற்றித் தோன்றுங்கால் அகப்பொருளிடத்தும், பிறவற் றைப்பற்றித் தோன்றுங்கால் புறப்பொருளிடத்து மடங்கும்.

தூல்களெல்லாம் அறம் பொருளின்பம் ஆகிய மூண் றினையும் இலக்கணவகையானும் ஒழிந்த வீட்டைக் காரண

அகப்பொருளியல்.

கக

வகையானும் கூறும். வீடு சிந்தைக்கும் மொழிக்கும் எட்டாத நிலைமைத்தாகலின், அஃது அதனையடைதற்குக் காரணமாகிய துறவறத்தானும், அறம் பொருளின்பம் இவற்றின் நிலையாமை யானும் உணர்த்தப்படுதலன்றி இலக்கணவகையாற் கூறப் படுந் தன்மைத்தன்று. ஆகலினாலன்றோ ஆசிரியர் தொல் காப்பியனாரும், தெய்வப்புவமைத் திருவள்ளுவனாரும் வீட் டின் தன்மையை இலக்கணத்தாற் கூறதொழிந்தனர்.

இன்பப்பகுதியைக் கூறும் தூல்களெல்லாம் காமத்தின் இலக்கணத்தைக் கூறவெழுந்தமையான் அவை மக்கட் குறுதி பயக்குமாறு யாங்கனமெனின், கூறுதும். அகதூல்களிற் கூறப்படு மின்பவொழுக்கம் மேன்மக்களாற் புகழப்படும் அன்பின் பெருக்கால் நிகழ்வதொன்றன்றி உலகத்தாரால் இகழப்படும் காமவேட்கையால் நிகழ்வதொன்றன்று. இவ் வின்ப வொழுக்கத்திற்குக் காதலெனப்படும் சிறந்த அன்பே காரண மென்பதை வலியுறுத்தவே * 'அன்பொடு புணர்ந்த ஐந்திணை' என்று ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும், † 'அன்பின் ஐந்திணை' ‡ 'களவு கற்பெனக் கண்ணிய வீண்டையோ ருளநிக முன்பி னுயர்ச்சி மேன' என்று இறையனாரும், § 'ஐந்திணையுடைய அன்புடைக் காமம்' ¶ 'உளமலிகாதற் கன வெனப் படுவது' என்று நாதகவிராச நம்பியாரும், § 'அவை யெல்லாம் அன்பினனே நிகழுமாகலிற் காமப் புணர்ச்சியென் றா' என்று கனவியலுரையாசிரியரும் கூறுவாராயினர். அன்

பெண்பது தான் வேண்டப்பட்ட ஒருபொருளினிடத்துத்
தோன்றும் உள்ள நெகிழ்ச்சி. காதலரிருவருள் ஒருவர்
நோயுறின் மற்றொருவர் தாமும் நோயுற்றதுபோல் வருந்து
தலும், ஒருவர் மகிழ்ச்சியுற்றால் மற்றொருவர் தாமும் மகிழ்ச்சி
யுறுதலும், இங்ஙனம் ஒருவருக்கு வரும் இன்பத்துன்பங்களை
மற்றொருவரும் தமதாகவேபாவித்தலும், ஒருவரைவிட்டு ஒருவர்
நீங்க விரும்பாது எஞ்ஞான்றும் ஒருயிரும் ஈருடலுமாய் வாழ்த்

* தொல். காவி. கு. ௧.   † அகப்பொரு. விள. கு. ௪.

† இறை. அகம். கு. ௧.   † ஷே ஷே கு. ௧௧௭.

‡ ஷே ஷே கு. ௧௨.   § இறை. அகம். கு. ௨. உரை.

௧௨

கா ள் னா ள் ப து.

ஹமே அவ்வன்பின் அறிஞரியாகும். அவ்வன்பு காதலர் இரு
வரும் புணராத முன்பு எங்ஙனம் நின்றதோ அங்ஙனமே
புணர்ந்தபின்னும் நிறைந்துநிற்கும். மற்றைய உலகத்து அன்பு
போல் அஃது என்றும் தேய்தலின்று. இத்தகைய சிறப்புடை
மையினாலன்றோ கனவியல் உரையாசிரியர் * அதனை 'ஒருவ
னோடு ஒருத்தியிடை நிகழும் அன்பு வீசேட இலக்கண
முடைத்து' என்று விதந்து கூறுவாராயினர்.

காமவேட்கையால் விலங்குகள்போற் புணர்வது இழிந்த
காமப்புணர்ச்சி என்றும், அன்பின் பெருக்கால் உன்னத்தாற்
புணர்வது சிறந்த காதல்புணர்ச்சி யென்றுங் கூறப்படும்.
முன்னர் மெய்யுறு புணர்ச்சியே நிகழும். பின்னர் உன்
ளப் புணர்ச்சியும், மெய்யுறு புணர்ச்சியும் நிகழுமெனினும்
முன்னதே அதற்குச் சிறப்புடைத்து. இக்காதற் காமமே
சிறந்ததோர் இன்பம் பயத்தலின் 'காதற்காமங் காமத்துச்
சிறந்தது, விருப்போ ரொத்து மெய்யுறு புணர்ச்சி புலத்தலிற்
சிறந்தது' (பரிபாடல். ௬) என்று குன்றம்பூதனாரும், † 'அன
வில் இன்பத்தைந்தினை' என்று நாற்கவிராசு நம்பியாரும், ‡
'ஒத்த அன்பான் ஒருவனும் ஒருத்தியும் கூடுகின்ற காலத்

துப் பிறந்த பேரின்பம்' என்று ஆசிரியர் நச்சினூர்க்கினிய
 ரும் அதனை விதந்தோதுவாராயினர். இது பேரின்பத்தை
 உணர்த்துவதோர் இன்பமாயினமையினாலன்றோ தெய்வப்
 புலமைத் திருவள்ளுவநாயனார் காமத்துப்பாலையும், கடுந்துறவி
 யாகிய வாதவூரடிகள் திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரையும்,
 வைணவசமய பரமாசாரியாராகிய நம்மாழ்வார் திருவிருத்தத்
 தையும் திருவாய்மலர்ந்தருள்வாராயினர். காமக்கடல்வாய்ப்
 பட்டுழல்வோர் அத்துறையினின்றும் கரையேறி உய்தற்
 பொருட்டே அகப்பொருள் நூல்கள் எழுந்தனவென்னுங்
 கருத்தைக் "காமம் நன்றாதுண்டு. சுவர்க்கத்தின்கட்சென்று
 போகந்துய்ப்பவென்றும் உத்தரகுருவின்கட்சென்று போகந்

அகம. கு. க. உரை.

† அகப்பொரு. வின. கு. உக.

‡ தொல். அகம். கு. க. உரை.

அகப்பொருளியல்.

காட

துய்ப்பவென்றும் நன்னூனங்கற்று வீடுபெறுவென்றத் தெய்
 வத்தை வழிபடுவவென்றும் எழுந்த காமங்கண்டாயன்றே!
 மேன்மக்களானும் புகழப்பட்டு மறுமைக்கும் உறுதியுக்குமாக
 வின், இக்காமம் பெரிதும் உறுதியுடைத்தென்பது. உடைத்
 தாமாறு; அறுவகைப்பட்ட பாசாண்டிகளும் இணைவிழைச்சி தீ
 தென்ப. அஃது உண்டாயிடத்துச் சுற்றத்தொடர்ச்சி யுண்
 டாம். உண்டாகவே, கொலையே களவே செருக்கே மானமே
 என்றித்தொடக்கத்துக் குற்றம் ஈகமுமென்பது. அதுகேட்டே
 தலையாயினர் அதன்கணினு நீங்குவார். இனி இடையா
 யினர் பெண் என்பது எற்புச்சட்டகம், முடைக்குரம்பை,
 புழுப்பிண்டம், பைம்மறியா னோக்கப் பருந்தார்க்குத் தகை
 மைத்து; ஐயும் பித்தும் வளியுங் குடருங் கொழுவும் புரளி
 யும் நரம்பும் மூத்திர புரீடங்களும் என்ற இவற்றதியையு;

பொருளன்று; பொருளாயிற் பூவே சாந்தே பாகே எண்ணெயே அணிகலமே என்றிவற்றற் புனையவேண்டா, தான் இயல்பாக நன்றாயினென்று அதன் அசுபத்தன்மை உரைப்பக்கேட்டுநீங்குவர். கடையாயினர் எத்திறத்தாவது நீங்கார். என்னை? பல பிறப்பிடை ஆனும் பெண்ணுமாய்ப் பயின்று போகத்துய்த்து வருகின்றமையின், அவர்க்கு இது காட்டப்பட்டது. என்னை? பேதையைக் காதல்காட்டிக் கைவிடுக்க என்பதனால் அவன் தாழப்பட்ட இணைவிழைச்சியினுள்ளே மிக்கதொன்று காட்டப்பட்டது. எஞ்ஞான்றும் மூப்புப்பிணி சாக்காடில்லது, நிச்சயிப்பிடும்பையில்லது. இவனும் பதினாறாட்டைப் பிராயத் தானாய் இவளும் பன்னிராட்டைப் பிராயத்தானாய் ஒத்த பண்பும் ஒத்த நலனும் ஒத்த அன்பும் ஒத்த செல்வமும் ஒத்த கல்வியுமுடையராய்ப் பிறிதொன்றிற் கூனமின்றிப் போகத்துய்ப்பாரென்று காட்டப்பட்டன. என்போலவோ வெனின், கடுத்தினனாளைக் கட்டிப்புகிக் கடுத் தீற்றியவாறு போலவும், கலங்கற் சின்னீர் தெருளாமையான் உண்பாரினை அறிவுடையானொருவன் பேய்த்தேரைக்காட்டி, 'உது காணாய் கல்லதொருநீர் தோன்றுகின்றது; அநீர் பருநீர் பருகி என்செய்தி?' என்று நன்னீர்

கசு

கார்நாற்பது.

காட்டி ணட்டியது போலவும், தான் ஒழுக்கிந்ததோர் இணை விழைச்சியுள்ளே மிக்கதோர் ஒழுக்கங்காட்டினான். காட்டக் கேட்டு அது பெறுமாறு என்னை கொல்லோ எனும். எனவே மக்கட் பாட்டினானும் வலியானும் வனப்பானும் பொருளானும் பெறலாவதன்று, தவஞ்செய்தாற் பெறலாம்; என்னை, "வேண்டிய வேண்டியாக் செய்தலாற் செய்தவ மீண்டு முயலப் படும்" என்பதாகலான் என்பது. அதுகேட்டு இனி யானுந் தவஞ் செய்து இதனைப் பெறுவனென்று தன்மாட்டு வேட்கையால் தவஞ் செய்யும். செய்யாசின்ருனைப், பாவீ, இதன் பரத்ததோ வீடு பேற்றின்பம் என்று வீடு பேற்றின்பத்தை விரித்துரைக்க

கும். அதுதான் பிறப்புப் பிணி மூப்புச் சாக்காடு அவலக் கவலைக் கையாற்றிவிட்கி மணியினது ஒளியும் மலரினது நாற்றமுஞ் சந்தனத்துத் தட்பமும்போல உண்ணின் நெழுந்ததொரு பேரின்ப வெள்ளத்ததென்பது கேட்டு, அக்ஷண விட்டு வீடு பேற்றின் கண்ணே அவாவிவின்று நவமும் ஞானமும் புரிந்து வீடு பெறுவானென்பது” * என்னுங் கனவியலுரை நன்கு விளக்கும். இக்கருத்தையே,

† “காமஞ் சான்ற கடைக்கோட் காலே
யேமஞ் சான்ற மக்கனோடு துவன்றி
யறம்புரி சுற்றமொடு கிழவனுங் கிழத்தியுஞ்
சிறந்தது பயிற்ற விறந்ததன் பயனை” என்னுஞ் சூத்
திரத்தான் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும்,

‡ “மக்கனோடு மகிழ்ந்து மனையறங் காத்து
மிக்க காம வேட்கை தீர்த்துழிக்
தலைவனுந் தலைவியுந் தம்பதி நீங்கித்
தொலைவில் சுற்றமொடு துறவறங் காப்ப”

என்னுஞ் சூத்திரத்தான் நாற்கவிராச நம்பியாரும் நன்கு வற்புறுத்துவாராயினர். இக்கருத்தினாலன்றோ தமிழ் இலக்

* இதை. அகம. சூ. க. உரை.

† தொல். கற்பி. சூ. 4க.

‡ அகப்பொரு. விள. சூ. 4கக.

கண் இலக்கிய நூல்களெல்லாம் மிகுதியாக அகப்பொருளையே எடுத்துக் கூறுகின்றன.

அகப்பொருள் நுட்பங்களை அறிய அவாவுவோர் அகப் பொருள் இலக்கணங்களை நன்கு பயிற்சிவேண்டும். தமிழ் மொழியே தாய்மொழியாகப் பயின்ற புலவர் பலருக்குமே உள்ளுறை, இறைச்சி போன்ற அகப்பொருள் நுட்பங்களெல்லாம் நன்கு விளங்கவில்லையென்றால் பிறமொழியே தாய் மொழியாகப் பயின்று வளர்ந்து தமிழ் மொழியைப் பொழுது போக்காக்கற்ற அயல் நாட்டாருக்கு அவ்வகப்பொருள்தூல்கள் என்ன பயனைக் கொடுக்கும்? தெங்கம் பழம் பெற்ற நாய் போல் அவற்றின் பயனை அவர் ஒரு சிறிது மோரார். எட்டியெட்டிப் பார்த்தும் திராட்சப்பழம் தனக்குக் கிடைக்காமை யினால் அது புளிக்கிறதென்று குறைகூறிய நரியைப்போல் அவர்களுக்கு அகப்பொருளிலக்கணம் ஒன்றும் விளங்காமை யால் அகப்பொருளிலக்கியத்தை அவர்கள் குறைகூறுவாராயினர். தெய்வப்பலமைத் திருவள்ளுவனர் இயற்றியருளிய திருக்குறட்டு ஒப்பதும் மிக்கதுமான ஒருநூலிருப்பதாக இது காறும் யாம் கேட்டிலம். அத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த நூலின் கட் கூறப்பட்டிருக்குங் காமத்துப்பாலின் நுட்பங்களை ஒரு சிறிதுமறிய வியலாமை யினால் அயல் நாட்டார் அதைக் குறை கூற முந்துவாராயினர். தமிழ்மொழிந்த பிறமொழியி னிலக் கணங்களெல்லாம் எழுத்துச், சொல், யாப்பு, அணி என்னும் நான்கு பகுதிகளைக் கூறுமேயன்றிப் பொருட் பகுதியைக் கூறு. பொருளிலக்கணம் தமிழ்மொழிக்கே சிறப்பாயுள்ளது. ஆகலினால் அயல் நாட்டார்க்கு அகப்பொருளிலக் கணம் என்றும் நன்கு விளங்காது.

இப்பூவுலகைப் பகுக்குங்கால் அது நான்குவகையாய்ப் பாகுபடும். அவை மலையும் மலைசார்ந்த விடமும், காடுங் காடு சார்ந்த விடமும், வயலும் வயலைச்சார்ந்த விடமும், கடலுங் கடலைச்சார்ந்த விடமும் என்பன. இந்நான்கு வகையான இயற்கை நிலங்களை யுடைமையான் இப்பூவுலகிற் று நாளிலமென்றொரு பெயருமுண்டு. இவற்றுள் மலைசார்ந்த விடமும், காடு

சார்த விடமும் கால வேற்றுமையால் திரிந்து சுரமாதலு முண்டு. அதனை ஐந்தாவது செயற்கை நிலமாகக்கொள்ப ஆன்றோர். இவ்வைவகை நிலத்தையும் முறையே குறிஞ்சி, முல்லை, மருதம், செய்தல், பாலை என்பர். இங்ஙனம் பெயர் கூறியதற்கு அவ்வவநிலத்திற்கே சிறப்பாகிய அகவொழுக்கமே காரணமென்பர் ஒருசாரார். மற்றொருசாரார் அவ்வவநிலங்க ளிற் சிறப்பாகத்தோன்றும் குறிஞ்சி முதலிய பூக்களே காரண மென்பர். வேறு சிலர் அஃது ஆன்றோர் வழக்கென்பர்.

காதலர் இருவரிடத்து நிகழும் அகவொழுக்கத்தைத் திணை என்று கூறுப. அங்ஙனம் நிகழும் ஒழுக்கம் எழுவகைப்படும். அவை புணர்தலும், இருத்தலும், ஊடலும், இரங்கலும், பிரிதலும், ஒருதலைக்காமமும், பொருந்தாக்காமமு மென்பன. இவற்றை முறையே குறிஞ்சித்திணை, முல்லைத்திணை, மருதத் திணை, செய்தற்றிணை, பாலைத்திணை, கைக்கிளைத்திணை, பெருந்திணை என்று கூறுவர். இவற்றுள் முதல் ஐந்தொழுக்க மும் ஐந்திணை யெனப்படும். அவை முதற்பொருள், கருப் பொருள், உரிப்பொருள் என்று மூவகையான் உரைக்கப்படும்.

அவற்றுள் முதற்பொருள் ஒழுக்கம் நகழ்வதற் கேதுவா கிய நிலமும், பொழுதும் என இருவகைப்படும். முற்கூறிய குறிஞ்சி முதலிய ஐந்து நிலன்களே குறிஞ்சி முதலிய ஐந்து திணைகளுக்கும் நிலனாகும். தொல்காப்பியர் காலத்திற் பா லைக்கு நிலனின்னு.

பொழுது இருவகைப்படும். பெரும்பொழுது, சிறு பொழுது என்பன. ஓர் ஆண்டினை ஆறு கூறிட்டு இரண்டு திங்கள் ஒருகாலமாக்கியது பெரும்பொழுதெனப்படும். அவை கார், கூதிர், முன்பனி, பின்பனி, இனவேனில், முதுவேனில் என ஆறாம். அவை முறையே ஆவணி, புரட்டாதி தொடங்கி ஆனி, ஆடித்திங்களோடு முடியும். ஒரு நாளினை ஆறு கூறிட் டிப் பத்து நாழிகை ஒரு காலமாக்கியது சிறுபொழுதெனப்

படும். அவை * மாலே, யாமம், வைகறை, காலே, நண்பகல்,

* ஆசிரியர் இளம்பூரணரும், கச்சினாக்கினியரும் 'வைகுறு விடி
யல்' என்பதை இரண்டு சிறுபொழுதாகக் கொண்டனர்.

கார்நாற்பது

௧௭

எற்பாடு என ஆறாம். அவை ஞாயிறு மறையுங் காலந்தொட்
டுப் பப்பத்து நாழிகையாக முறையே வரும். இவ்வழக்குக்
கடைச்சங்கத் திறுதிக்காலத்தும் அதன் பின்னரும் வீழ்த்தது.
* அக்காலத்தில் நொன்றிய இலக்கிய இலக்கண தூல்களெல்
லாம் சிறுபொழுது ஐந்தென்றே கூறும். அவை நண்பகலுக்
கும் மாலேக்குப் இடையில் சின்ற எற்பாட்டை யொழித்து,
ஒரு காலே ஐந்து கூறுக்கிக் கொண்டன. குறிஞ்சிக்குப்
பொழுது கூதிரும், முன்பணியும், யாமமும். முல்லைக்குப்
பொழுது காரும், மாலையும். மருத்திற்கும், நெய்த்தற்கும்
பெரும்பொழுது அறுவகை யிருதவும் எனினும் காரும், இள
வேனிலும், முதவேனிலுஞ் சிறப்பாகக் கொள்ளப்படும். மரு
தத்திற்குச் சிறுபொழுது வைகறையும், காலையும். நெய்த்தற்குச்
சிறுபொழுது எற்பாடு. மாலேக்குப் பொழுது இளவேனிலும்,
முதுவேனிலும், பின்பணியும், நண்பகலும்.

இனிக் கருப்பொருளென்பது அவ்வாறு நிலங்களுக்கே
சிறப்பாயுள்ள தெய்வம், மக்கள், புன், விலங்கு, ஊர், நீர், பூ,
மரம், உணவு, பறை, யாழ், பண், செய்தி முதலியன.

குறிஞ்சிக்குத் தெய்வம் முருகவேன்; தலைமகன் பெயர்
சிலம்பன், வெற்பன், பொருப்பன்; தலைமகன்பெயர் கொடிச்சி,
குறத்தி; மக்கன்பெயர் கானவர், வேட்டுவர், இறவுனர், குறவர்,
குன்றுவர், வேட்டுவத்தியர், குறத்தியர், குன்றுவித்தியர்; புன்
களியும், மயிலும்; விலங்கு புலியும், யானையும், கரடியும், பன்றி
யும்; ஊர் சிறுகுடியும், குறிச்சியும்; நீர் அருவியும், சுளையும்; பூ
குறிஞ்சியும், கார்ந்தளும், வேங்கையும், சுளைக்குவளையும்; மரம்

அகிலும், ஆரமும், தியிசும், தேச்சும், வேங்கையும், அசோக
மும்; உணவு ஐயனநெல்லும், தினையும், மூங்கிலாசியும்; பறை
முருகியமும், தொண்டகப்பறையும்; யாழ் குறிஞ்சியாழ்; பண்
குறிஞ்சிப்பண்; செய்தி தேனழித்தலும், கிழங்ககழ்த்தலும்,
சினை முதலியன விளைத்தலும், களி கடித்தலும்.

* குறுந்தொகை. கா.

கம்பி. அகம். கு. கஉ.

இறை. அகம். கு. க. உரை.

உ

கறு

கார்நாற்பது

முல்லைக்குத் தெய்வம் மாயோன்; தலைமகள் பெயர் குறுப்
பொறைநாடன், தோன்றல், அண்ணல்; தலைமகள் பெயர்
கிழத்தி, மனைவி; மக்கள் பெயர் கோவலர், இடையர், ஆயர்,
பொதுவர், இடைச்சியர், கோவித்தியர், ஆயச்சியர், பொது
வியர்; புள் கானக்கோழியும், சிவலும்; விலங்கு முயலும், சிறு
மானும், உழையும்; ஊர் பாடியும், சேரிபுறம், பள்ளிபுறம்; நீர்
கான்யாறு; பூ முல்லையும், தோன்றியும், பிடவும், தளவும்; மரம்
கொன்றையும், காயாவும், குருந்தும்; உணவு வரகும், சாமை
யும், முகிரையும்; பறை ஏறுகோட்பறையும், முரசும்; யாழ்
முல்லையாழ்; பண் சாதாரி; செய்தி வரகு முதலியனவித்
தலும், அனைவர்களைகட்டலும், அனைவ் அறுத்தலும், கடாவிடுத
லும், நினைமேய்த்தலும்.

மருதத்திற்குத் தெய்வம் இந்திரன்; தலைமகள் பெயர்
மகிழ்நன், ஊரன்; தலைமகள் பெயர் கிழத்தி, மனைவி; மக்கள்
பெயர் கனமர், உழவர், கடையர், உழத்தியர், கடைசியர்; புள்
நீர்க்கோழியும், தாராவும்; விலங்கு எருதையும், நீர்காயும்; ஊர்
பேரூர், மூதூர்; நீர் ஆற்றுகிரும், மனைக்கிணறும், பொய்கையும்;
பூ தாமரையும், கழுநீரும்; மரம் மருதமும், வாஞ்சியும், காஞ்சியும்;
உணவு செக்கெல்லும், வெண்ணெல்லும்; பறை மணமுதவும்,

நெல்லரிதனையும்; யாழ் மருதயாழ்; பண் மருதப்பண்; செய்தி நெல்லு நடுதலும், களைகட்டலும், அரிதலும், கடாவிடுதலும்.

நெய்தற்குத் தெய்வம் வருணன்; தலைமகன் பெயர் கொண்கன், துறைவன், சேர்ப்பன், மெல்லம்புலம்பன்; தலைமகன் பெயர் பரத்தி, நுளைச்சி; மக்கள் பெயர் நுளையர், தியிலர், பரதவர், நுளைச்சியர், பரத்தியர்; புன் அன்னமும், அன்றிலும், மகன்றிலும்; விலங்கு உண்பகடுபோல்வன; பிற உயிர் வகை முதலையும், சுருவும்; ஊர் பாக்கமும், பட்டினமும்; நீர் மணற்கொன்றும், உவர்க்கழியும்; பூ நெய்தலும், கைதையும்; மரம் புன்னையும், ஞாழலும், கண்டலும்; உணவு மீன், உப்பு விலைகளிற் பெற்றன; பறை மீன்கோட்பறையும், நாவாய்ப்பறையும்; யாழ் விளரியாழ்; பண் செவ்வழி; செய்தி மீன் படுத்தலும், உப்பு விளைத்தலும், அவை விற்றலும்.

கார்நாற்பது

கூண்

பாலைக்குத் தெய்வம் கொற்றவை; (ஆசிரியர் தொல்காப்பியனால் பாலைக்கு நிலம் வேண்டாமையின் தெய்வமும் வேண்டிற்றிலர்.) தலைமகன் பெயர் மீளி, விடலை, காளை; தலைமகன் பெயர் எயிற்றி, பேரை; மக்கள் பெயர் எயினர், எயிற்றியர், மதவர், மதத்தியர்; புன் கழுஞர், பருத்தும், புறவும்; விலங்கு வலியழிந்த யானையும். புவிப்புர், செக்காயும்; ஊர் குறுப்பு; நீர் அறுநீர்க்கடலும், அறுநீர்க்கணையும்; புறாவும், குராவும், பாதி, ரியும்; மரம் பாலைபுர் வற்றின இருப்பையுமும், ஓமையும், உழி, னையும், குருமையும்; உணவு ஆதலைத்தனவும், குறைகொண்டனவும்; பறை பூசற்பறையும். குறைகோட்பறையும், கிணை கோட்பறையும்; யாழ் பாலையாழ்; பண் பஞ்சாம்; செய்தி ஆதலைத்தலும், குறைபாடலும், கிணைகோடலும்.

இனி உரிப்பொருளாவது நினைக்கு உரிய பொருள் என்றவாறு. அவை புணர்தலும், புணர்தல் கிமித்தமும், பிரிதலும்

பிரிதல் சிமித்தமும், இருத்தலும், இருத்தல் சிமித்தமும், இரங்கலும் இரங்கல் சிமித்தமும், ஊடலும் ஊடல் சிமித்தமும் எனப் பத்தாம். அவற்றுள் குறிஞ்சிக்குப் புணர்தலும், பாலேக்குப் பிரிவு, முல்லைக்கு இருத்தலும், கெய்தற்கு இரங்கலும், மருதத்திற்கு ஊடலும் அவ்வாறு சிமித்தங்களும் உரியனவாகும்.

இயற்கைப் புணர்ச்சியும், இடந்தலைப்பாடும், பாங்கற்கூட்டமும், பாங்கிறிற்கூட்டமும், இரவுக்குறிக்கண் எதிர்ப்பாடும், பகற்குறிக்கண் எதிர்ப்பாடும் போல்வன புணர்நலெனப்படும். தலைமகன் தோழியைக் குறையுறுப்பகுதியும், ஆண்டுத் தோழி கூறுவனவும், குறைநேர்தலும், மறுத்தலும் முதலியன புணர்நல் சிமித்தமாகும். ஒதற்குப் பிரிதலும், பகைமேற்செல்லலும், பகைத்தணிவிக்கத் தூதாச்செல்லலும், பொருட்குச்செல்லலும், உடன்போக்கும் பிரிதலெனப்படும். உடன்போக்குக்குத் தமர் ஒன்றாக் காலத்தும், ஒன்றாக் பருவத்தும், ஒன்றாக் சூர்த்தும் தோழியோடு வலித்தலும், பிரிந்தபின் தலைவி வருந்துவனவும், தோழி ஆற்றுவலித்தனவும் முதலியன பிரிதல் சிமித்தமாகும். தலைமகன் பிரிவு உணர்த்தியவாழியும் தலைவி பிரிவுச் சென்றிருத்தலும், பிரிந்தவிடத்துக் குறித்த பருவமன்றென்று

20

கார்நாற்பது

தானே கூறுதலும், பருவம் வருந்துணையும் ஆற்றியிருந்தமை பின்னர்க் கூறுவனவும் போல்வன இருத்தல். பருவங்களிடு தலைவி ஆற்றுமையினால் தோழி ஆற்றாது கூறுவனவும், பருவமன்றென்று வற்புறுத்தினவும், தலைவர் வருவரென்று வற்புறுத்தினவும் தலைவன் பாசறைக்கண் இருந்து உரைத்தனவும் அவை போல்வனவும் இருத்தல் சிமித்தமாகும். கடலும், காணலும், கழியும் காண்டொறுபிரங்கலும், தலைவன் எதிர்ப்பட்டு நீக்கிய விடத்து இரங்கலும், பொழுதுகண்டும் இன்புற்றவாழியுந்

துணைப்புள்ளுக்கண்டும் இரங்கலும் போல்வன இரங்கலெனப் படும். கடலும், காணலும், கழியும், தலைவன் நீங்குவனவும் முதலியன இரங்கல் சிமித்தமாகும். புலவிமுதலியன ஊடல் எனப்படும். பரத்தையும், பாணன் முதலியோரும் ஊடல் சிமித்தமாகும்.

முற்கூறிய மூன்று பொருளும் செய்யுளினிடத்தே ஒன்று ஒன்றினிற் சிறந்துவரும். முதலிற் கருவும், கருவில் உரிப் பொருளுஞ் சிறந்துவரும். அகப்பொருட் செய்யுளெல்லாம் பெரும்பான்மையும் முதலும் கருவும்பெற்று உரிப்பொருளாற் சிறப்பெய்தியே வரும். சிறுபான்மை முதலின்திக் கருவும் உரிப்பொருளுமே பெற்றுவருஞ் செய்யுளும், முதலும் கருவு மின்றி உரிப்பொருளே பெற்றுவருஞ் செய்யுளுமுண்டு. எங்ங னையினும் ஐந்திணைச் செய்யுள்கள் உரிப்பொருளின்தி நடவா. ஈடைபெறின் பொருட் பயனின்தி வற்றும்.

முதல், கரு, உரிப்பொருள்களுள் சிலவொழிந்த மற்றவை தம்முள் மயங்குதலுமுண்டு. நிலன் இரண்டு தம்முள் என்றும் மயங்கா. காலம் ஒருங்கு மயங்குங்காற்பெரும்பொழுது இரண் டும் பெரும்பான்மையும் சிறுபொழுதும் மயங்கிவரும். கருப் பொருளுள் பெரும்பான்மையும் பூவும் புள்ளும் மாவும் மரமும் மயங்கிவரும். அங்ஙனம் மயங்குங்கால் அவை வந்த நிலத்தின் கருப்பொருளாக எண்ணப்படும். தெய்வம் என்றும் மயங்குத லின்று. உரிப்பொருளிரண்டு ஒரு நிலத்தின்கண் மயங்கி வரும். ஓர் உரிப்பொருள் கீற்றற்குரியவிடத்து மற்றோர் உரிப்பொருள்வீந்து மயங்குதலுமுண்டு. அவ்வவ நிலங்கட்

சூரிய முதலும் கருவும் வந்து உரிப்பொருள் வேறுதலன்றி அவ்வாறு நிலங்கட்கு உரியனவல்லாத முதலும் கருவும் வந்து உரிப்பொருள் மயங்குவனவுமுண்டு. இங்ஙனம் இவை மயங்கி வருதலை ஆன்றோர் நினைமயக்கமென்று கூறுவர்.

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் பாலைக்கு சிலங்கொள்ளாமை யின் அத்திணை மற்றைய நான்கு சிலத்தும் மயங்கிவருமென்றனர். அங்ஙனம் மயங்கிவருங்கால் அவ்வத்திணையின் சிலனை அதற்கு முதற்பொருளாகக் கருப்பபடு.

இனிக் கைக்கிளை, பெருந்திணையாகிய இவ்விரண்டு திணைகளும் அகமெனும் ஐந்திணைக்குப் புறத்தே சிற்றலின் அவை அகப்புறமெனப்படும். இவ்விரண்டு திணைகளுக்குத் தனியே நிலங்கிடையா. அவை மற்றைய திணைகளுடன் மயங்கியே வரும். அங்ஙனம் வருங்கால் அவை மயங்கிய சிலனும் பொழுதுமே அவ்வத்திணைக்கு முதலெனப்படும். அவற்றிற்குத் தனியே கருப்பொருள், உரிப்பொருள்களுங் கிடையா.

கைக்கிளை என்பது ஒருதலைக்காமம். அந்தாவது 'ஒரு மருங்கு பற்றிய கேண்மை.' ஒரு தலைமகன் காமலின்பத்தின் சிறப்பையுணரூவாற்றலமையாக இனமைப் பிராயத்தான் ஒருத்தி யிடத்தே காதுல் கொண்டு குறிப்பரியாது சென்று அவனோடு மென்மேலுஞ் சொற்கோச் சொல்லித் தானே மனக் தின்கண் இன்புறு மொழுக்கம் கைக்கிளை மெனப்படும். இதிலே களவு கற்பெனும் கைகோளிரண்டினும் கூறப்படாத துறைகள் சிகழும். இதனுள் தலைமகன் அவளை நினைந்து மடலேறுவேன், உயிர் கொடுப்பேன் என்று தனது நன்மையெல்லாம் கூறுதலை தனக்கின்புடாகக் கருதி ஒழுகுவான். இஃது அகப்புறக் கைக்கிளையாகும். இத்திணையுள் இன்பம் என்றும் புணராத சிகழும்.

இனி ஒத்த அன்பும், குணமும், செல்வமுமுடைய ஒருவனும் ஒருத்தியும் ஒரு பொழிலகத்து எதிர்ப்பட்டு இருவர் மனமும் ஒத்து இயற்கைப்புணர்ச்சி சிகழ்த்துவதற்கு முன்பு தலை

மகன் பக்கம் சிகழுங் காட்சியும், ஐயமும், தெரிதலும், தேறலும்
கைக்கிளை என்றுங் கூறுப. ஈண்டுத் தலைவி காமவிற்பத்தை

22

கார்நாற்பது

நுகர்வதற்கு அமைந்த பருவத்தளாயினும், அவள் பக்கம் உண்
டாகிய வேட்கைக் குறிப்பைத் தானறியுமளவும் தலைமகன் அவ
ளைச்சாராது நின்று தன் காதல் மிகுகியான் நெஞ்சினோடு
சொல்லுதலான் இதுவும் கைக்கிளையாயிற்று. இஃது அகப்
பொருட் கைக்கிளையாகும். இவ்வகப்பொருட் கைக்கிளைத்திணை
தலைவற்கே ஊரியது. பின்னர் எழுந்த இலக்கிய இலக்கண
நூல்கள் பெண்பாற் கைக்கிளையுங் கூறும்.

பெருந்திணை என்பது பொருந்தாக்காமம். தலைமகன்
தலைவிபொருட்டு மடலேறுதலும், வரைபாய்தலும், தனக்கு
இனையனாகாத ஒத்த பருவத்தாளோடு புணர்தலும், காம மிகுகி
யான் எதிர்ப்பட்டுழி வலிதிற் புணர்தலும், தலைவனும் தலைவி
யும் முதிர்ந்தபருவத்துங் காமநுகர்தலும் பெருந்திணையொழுக்க
மாம். இவை கத்தருவத்துப்பட்டு வழியின என்பர் ஆன்
றோர். எண்வகை மணங்களுள் முற்கூறிய ஆறுதிணையும்
கான்கு மணம் பெற்று நடைபெற இத்திணை ஒன்றாட்
டுமே பிரமம், பிராசாபத்தியம், ஆரிடம், கெய்வம் என்னும்
கான்குமணம் பெற்றுநடத்தலின் இஃது எல்லாவற்றினும் பெரி
தாகிய திணையாயிற்று. இத்திணையுள் இன்பம் புணர்ந்தபின்
க்கமும்.

அகனைத்திணைச் செய்யுளெல்லாம் தலைமகளையும் தலை
மகனையும் திணைப்பெயராற் சுட்டுமேயன்றி இயற்பெயராற்
சுட்டா. அச்செய்யுள்கள் புறத்திணையுடன் மயங்கிவருமிடத்தே
தலைவனையும், தலைவியையும் இயற்பெயரால் விதத்துகூறும்.
கைக்கிளையும் பெருந்திணையும் அங்ஙனமின்றி ஒருவர் பெயர்

கொண்டும் கொள்ளாதும் நடைபெறும்.

இவ்வகை வொழுக்கம் களவு, கற்பு என்னும் இரு பெரும் பிரிவினையுடையது. அவற்றினை ஆன்றோர் கைகோலென்பர்.

களவொழுக்கம்.

களவொழுக்கமென்பது ஒத்த குலமும், ஒத்த கல்வியும், ஒத்த குணமும், ஒத்தசெல்வமும், ஒத்த அழகும், ஒத்த அன்பு

கார்ப்பது

உரு

முடைய தலைமகளும் தலைமகளும் தமிழராய் ஒரு பொழிலகத்து எதிர்ப்பட்டித் தம்முணர்வினானறித் தெய்வக்குறிப்பானும், பாண்மையாத்தானும் ஒருவர்மீது ஒருவர் காதல் மீதுரப்பட்டுக் கொடுப்பாரும் அடுப்பாருமின்றித் தாமே புணர்வ தென்பது. பிறர்க்குரியனாய் தலைமகளை அவள் இருமுதுகுரவர் கொடுப்பத் தலைமகன் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியிருக்க அங்ஙனம் கொள்ளாது கரந்த உள்ளத்தான் அவளை எதிர்ப்பட்டிப் புணர்வது களவு போதலின் இது களவெனப்பட்டது. இக்களவு மற்றைய களவுகள் போலாது சாலவும் சிறப்புடைத்து. இதனை **“இங்குப் பிறவுங் களவுண்மைசொல்லி அக்களவுகட் கெல்லாம் இக்களவு சிறப்புடைமை சொல்லும், கவர்க்கம் வீடுபேறுகளை முடிக்குமாகலான், எனப்படுவதென்று சொல்லிச் சிறப்பிக் கப்பட்டது. அது பாயிரத்துள்ளும் உரைத்தாம். மற்ற உலகத்துக் களவாயினவெல்லாங் கைகுறைப்பவுங் கண் சூலவுங் கழுவேற்றவுங் பட்டிப் பழியும் பாவமுமாகி, நாகத் தொடக் கத் தீக்கதிகளிலுங்கும். இது மோன்மக்களாற் புகழப்பட்டு ஞான வொழுக்கத்தோடொத்த இயல்பிற்குகலானும் பழிபாவமின்மையானும் எனப்படுவதென்று விசேடிக்கப்பட்டது”* என்று களவியல் உரையாசிரியர் கூறியவாற்றானாக. இக்களவொழுக்கத்தை ஆன்றோர் யாதோர் கூட்டம் அல்லது கந்தர்வ

வழக்கம் என்பர். இத்தகைய மணம் மன்றலெட்டினுள் கந்தர் வத்தின்பாற்படும்.

மன்றலெட்டாவன:—பிரமம், பிராசாபத்தியம், ஆரிடம், தெய்வம், காந்தர்வம், அசுரம், இராக்கதம், பைசாசம் என்பன. பிரமமென்பது ஒத்த கோத்திரத்தாலாய் நாதப்பத்தெட்டியாண்டு பிரமசுரியங். காத்தானுக்குப் பூப்பெய்திய பன்னீராட்டைப் பிராயத்தானே அணிகலனணிந்து தீமுன்னர்க் கொடுப்பது. பிராசாபத்திய மென்பது மைத்துன கோத்திரத்தார் மகன் வேண்டிச் சென்றால் தலைமகன் குரவர் மருதேயுடன்பட்டு அவர் தந்த பரிசுத்திரட்டியுடன் தலைமகளை அலங்கரித்துத்

* இறை. அகம். ரு. க. உரை.

உசு

கார்நாற்பது

தீமுன்னர்க் கொடுப்பது. ஆரிடமென்பது தக்கான் ஒருவற்குப் பசுவும் விடையும் பொற்கோட்டுப் பொற்குணம்பினவாகச் செய்து அவற்றிடை சிறுத்திப் பொன் அணிந்து கீறித் கொடுப்பது. தெய்வமென்பது வேள்வி ஆசிரியன் ஒருவற்கு மகளை அணிகலனணிந்து அவ்வேள்விக் தீமுன்னர்க் கொடுப்பது. காந்தர்வ மென்பது ஒத்த தலைமகனும் தலைமகளும் தனியிடத் தெதிர்ப்பட்டுக் கொடுப்பாரும் அடுப்பாருமின்றித் தாமே கூடுங் கூட்டம். அசுரமென்பது குறிக்கப்பட்டபடி கொல்லேறு தழுவுதல், திரிபன்றி எய்தல், வில்லேற்றுதல் முதலியன செய்து மகளைப் பெறுதல். இராக்கதமென்பது தலைமகன் விருப்பத்தையும், அவன் சுற்றத்தார் விருப்பத்தையும் பெறுது வலிதிற் கொள்வது. பைசாசமென்பது மூத்தாண்மாட்டும், துயின்றாண்மாட்டும், கள்ளாண்மாண்மாட்டுஞ் சென்று சேர்வதும், இழிந்தானே மணஞ்செய்தலும் பிறவுமாம்.

இத்தனும் தலைமகன் தலைவியர் மனமும் அன்பும் ஒத்து

நிகழும் கந்தர்வ மணமே மத்தவையினுஞ் சிறந்ததென்பர். 'உலகத்து மன்றலாவது குரவர் கொடுப்பதற்கு முன்னர் ஒரு வற்றும், ஒருத்திக்குங் கண்ணும் மனமும் தம்முன் இயைவதே யென வேதமும் கூறிற்றதலின்' அஃதே சிறப்புடைத்தாகும்.

பொழிலகத்துப் போந்து சிற்றஞ் தலைமகன் மெய்ம்மையை உணரும் அறிவும், கல்லொழுக்கமெனும் சிறையும், ஒருபொருளை ஆராய்துணரும் ஓர்ப்பும், கொண்ட பொருள் மறவாக் கடைப் பிடியும் முதலிய பெருமைக் குணம் உடையவனாயிருந்தும் வேட்கை மிகவினால் இவற்றைக் கடந்து நிற்பன். அங்ஙனமே தலைமகனும் நாணமும், மடமும், அச்சமும், பயிலாத பொருட்கண் அருவருத்து நிற்கும் பயிர்ப்பும் முதலிய பெருமைக் குணங்கள் உடையவனாயிருந்தும் காதல் மிகவினால் அவற்றைக் கடந்து நிற்பன். 'இங்ஙனம் நிகழ்வதற்குக் காரணமாயிருந்தது தெய்வக் குறிப்பே. தலைமகன் தமியனாய் நின்ற தலைமகனது கருங்குழல், விற்புருவம், செவ்வாய் முதலிய அவயவங்களின் அழகைக் கண்டு, அவன் தெய்வமகனோ, வரையரமகனோ, நீரரமகனோ வென்று ஐயமுற்று அவனது கால் நிலந் தோய்தலானும், கண்

கா ர் நா ற் ப து

உரு

இணைத்தலானும். ஆடைமாசுண்டலானும் பிறவற்றானும் அவன் மக்களுள் ஒருத்தியேயன்றி வேறென்றென்று துணிவான். துணிந்த அவன் அவனைக் காதல்கோக்குடன் கோக்குவான். அவனும் அவனைக் காதல் கோக்குடன் கோக்குவான். கோக்கிய போதே உள்ளத்தாற் புணர்ந்தவர் ஆவர். இங்ஙனம் புணர்ந்ததே கந்தர்வமாகும். அங்ஙனம் உள்ளப்புணர்ச்சியோடு அணு அணு மெய்யுறு புணர்ச்சியும் நிகழ்த்துவார். இஃது இயற்கைப்

புணர்ச்சியெனவும், தெய்வப்புணர்ச்சி யெனவும், முன்னுறு புணர்ச்சியெனவும் படும். இவையெல்லாம் அன்பினானே நிகழுமகலின் ஈரம் புணர்ச்சியென்றும் கூறுப. தெய்வப்புணர்ச்சி நிகழ்த்தியபின்னர், தலைமகன் தலைமகனது விரகைச் செங்காந்த னென்றும், கண்ணைக் கருங்குறையென்றும், செவ்வாயை அரக் கார்பலென்றும் இங்ஙனமே பிற உறுப்புக்களையும் பாராட்டி நயப்புக் கூறுவான். கூறக்கேட்ட தலைமகனும் ஆற்றுகளாவான். அவனை ஆற்றியபின்பு அவ்விடத்தினின்று ஈங்காதவிடத்திற் புறத்தார் உணர்வரைன்றஞ்சித் தன் பிரிவினையுணர்த்த முயல் வான். அவன்இறந்துபடுவானென்றஞ்சி மென்னையாக உணர்த்த வேண்டி 'கின்னிற் பிரியேன்; பிரியின் ஆற்றேன்' என்பது பொருள்படப் பிரிவாச்சம் கூறுவன். அதுகேட்டு அவன் மனமுருகி ஆற்றுகளாவான். அவனை ஆற்றவேண்டித் தலைமகன் தன் ஊர் அணித்தென்றும் அத்ஹற் பலனாலு மிருவரும் காண வும் கேட்கவும் கூடுமென்றும் வன்புறை கூறித் தன் அன்பின் மிகுதி தோன்ற அவனது 'கருங்குழற் கற்றை மருங்கு நிருத்தி அனகமும் துதலுத் தகைபெற ஈயி, ஆகமுத்தோளும் அணிபெ றத் தைவந்து, குளிர்ப்பக் கூறித், துளிர்ப்ப முயக்கிப்' பிரி வான். அவன் பிரியனே தலைமகனும் ஆயத்தாரை நாடிச் செல் வான். ஆயமும் தலைமகனையெய்திப் பலவகையான வழிபாடு செய்யும். பிரிந்து செல்லுந் தலைமகன் இதனைக் கண்ணுற்றுத் தலைவியையெய்தியது களவோவென்று சிந்தித்து இனி அவளை எய்துதல் இயலாதென்று ஆற்றுகளாவான். ஆற்றுகை யினால் உண்டாகிய அவனது வேறுபாட்டைப் பின்னால் அவன் பாங்கன் கண்டு அதன் காரணத்தை வினவத் தலைமகன்

மனமுருகி ஆற்றுகிறுத்தல் பெருமைக் குணத்திற்கு இழுக்
கென்று கூறி அவனைக் கழறுவான். அதுகேட்ட தலைமகன்
அவன் திருவுருவைக் கண்டவர் அங்ஙனங் கூறரென்று
எதிர்ப்புத்துக் கூறுவான். அவனது ஆற்றாமையைக் கண்ட
பாங்கன் நான் இடனன்றிக் கழறினதற்கு இரங்கிப் பின் அவ்
வுருவைக் கண்டது எவ்விடத்து அஃது எத்தன்மைத்து
என்று கேட்டறிந்து அவன் சொன்ன இட நோக்கிச் செல்
வான். சென்று அவ்வுருவினைக் கண்டு தலைவன் ஆற்றாமை
தக்கதே யென்றறிந்து பின்னர் அவன்பாற் சென்று அவனை
யெய்துமாறு கூறுவான். தலைமகன் அவ்விடம் நோக்கிச்
சென்று தனியளாய் நின்ற தலைமகனைக் கண்டு சில சொற்கள்
கூறி அவன் குறிப்பறிந்து சார்ந்து கூட்டம் பெறுவான்.
இது பாங்கற்கூட்டம் எனப்படும்.

இனிப் பாங்களுல் வினாவப்பட்டிருக் குறிதலைப் பெய்தவின்
றித் தானே முன்தலைமகளை எதிர்ப்பட்ட இடநோக்கிச் சென்று
அவனைக் கண்டு முற்கூறியவாறு அவனைச் சார்ந்து புணர்வது
முண்டு. இஃது இடந்தலைப்பாடு எனப்படும். பாங்கற்கூட்
டம் நிகழின் இடந்தலைப்பாடு நிகழாது; இடந்தலைப்பாடு நிக
ழிற் பாங்கற்கூட்டம் நிகழாது.

இவ்வாறு புணர்ந்த தலைமகன் பாங்கியிற்கூட்டம் பெற
விரும்பிப் பிறரை நான் தலைவியும் தோழியும் ஒருங்கே யிருக்
குஞ் செவ்வி நோக்கித் தழையுங் கண்ணியுங் கையுறையாகக்
கொண்டுசென்று அவற்றினைத் தோழியிடத்துக் கொடுத்துத்
தன் குறையிரப்பான். தலைவியின் வேறுபாட்டைக் கண்டு
முன்னரே ஐயுற்றிருந்த தோழி அவன் குறையிரந்து பின்னிற்
தல் அவன் பொருட்டே என்று அறிந்தானாயினும் முதலில்
உடப்படாது தலைவியின் இனமை பேதைமை முதலியவற்
றைக் கூறி அவன் குறையை மறுப்பான். 'மறுக்கவே தலை
மகன் மடலேறுதல், வரைபாய்தல் முதலிய இனிவந்தன செய்
தாயினும் அக்குறை முடிப்பேன்' என்பான். பின்னர்த் தோழி
அவனை ஆற்றி அவன் குறையை முடித்துவைப்பதாகக் கூறு

வான். தோழி தலைமகன்மாட்டுச்சென்று அவனது பெருமையெல்லாம் எடுத்துக்கூறி அவன் தந்த தழைப்பையும், கண்ணியையும் புகழ்வான். அங்ஙனம் அக்கையுறை தந்தவன்தன் காதலனென்று தலைமகனறிந்தும் அறியான் போன்றிருப்பான். பின்னரூத் தோழி அவனது தலைமைக் குணத்தையும் அன்பையும் விடுத்து கூறிக் குறைபயப்பிப்பான். தலைமகனும் அக்கையுறையை ஏற்றுத் தன் குறிப்பை யுணர்த்துவான். தோழி அவன் குறிப்பைத் தலைமகனுக்குணர்த்த அவன் தலைமகனாகச் சார்ந்து கூட்டம் பெறுவான். இது பாங்கியிற் கூட்டம் எனப்படும்.

இங்ஙனம் கூட்டம்பெற்ற தலைமகன் தலைமகனாகக் கண்டு கூடும் இடத்தைக் குறித்துக்கொண்டு அங்கே அவனை நாடோறும் பகலிலெய்திக் கூடி மகிழ்வான். இது பகற்குறி எனப்படும். சுற்றத்தார் தலைவியை இல்லின்கண்ணே செறித்தவழித் தோழியின் உதவியால் தலைவன் அங்கே இரவிற்கென்று கூட்டம் பெறுவான். இஃது இரவுக்குறி யெனப்படும். இங்ஙனம் நிகழுங்கால் தலைவி தலைவன் வரும் ஆற்றின் கொடிமையையும், அவன் வந்தும் சுதராய் குறைப்பினும், காவலர் கடுகினும், சிலவு வெளிப்படினும், நாய் துஞ்சாதிருப்பினும் கூட்டம் பெறுது செல்வதையும், காமங் கைம்மிருதலையும் நினைந்து உரு வேறுபடுவான். இவன் வேறுபாட்டைக் கண்ட நாய் அது தெய்வத்தானாயிற்றென்று வெறியாட்டு எடுப்பான். இனி அக்கனவொழுக்கத்தை மறைத்து வைத்தல் குற்றமாமென்று தோழியறிந்து நடந்தவாற்றைக் கூறுதல் அறமென்று நினைத்துச் செவிலிக்கு அறித்தொடு நிற்பான். அவன் நற்றாய்க்கும்,

சுற்றாய் தந்தை தனையன்மார்க்கும் அறத்தொடு சிற்ப, அவர் மணத்தை முடித்தல் நலமென்று கருதுவர். தோழி காவலின் ஏடுமையையும், அவன் வரும் ஆற்றின் கொடுமையையும் பிற வற்றையும் தலைமகனுக்கு எடுத்துக்கூறி வரைவு கடாவுவான். அந்தாவது தலைவியை மணந்து கொள்ளுமாறு சொல்லுவான். அவன் அதற்கிணைந்து வரைந்துகொள்ளுதற்கு யாதோர் இடையூறு மிராவிடின் தலைவியின் பெற்றோர் இணக்கத்தை யறிந்து மணந்து கொள்வான்.

உஅ

கார்நாற்பது

அங்ஙனமின்றிப் பொருட் குறைபாட்டால் மணமுடிக்க வியலாவிடின் வரையை இடையிட்டு நீக்கி வைத்துத் தலைமகன் பொருள் தேடச் செல்வான். பொருள் தேடிவந்து சுற்றத்தார்க்குத் தன்கருத்தைத் தெரிவித்து அவனை வரைந்து கொள்வான்.

இனி அங்ஙனமின்றி அவர்கள் ஒழுங்கிருங் கனவு வெளிப் பட்டு அலர் பெருகியவிடத்தும், பிறர் அவனை மணக்க கோரிடுங் காலத்துத் தலைமகன் அவனை வெஞ்சுரங்கடந்து வேற்றார்க்கு உடன்கொண்டுபோக முயல்வான். இங்ஙனம் தோழியாலறிந்த தாயும் மற்றைய சுற்றத்தாரும் சுரத்தினருமையும், தலைவியது கற்பு சிலைமையுற்றித்து அவனை அவனுக்கே கொடுப்பார். அங்ஙனம் மணமுடித்துக் கொள்வதற் கியலாதாயின் தலைவன் தலைமகனை யாரும் அறியாவண்ணம் உடன்கொண்டு செல்வான். அங்ஙனஞ் சென்றவர்கள் தாமே மணந்து கொள்வதுமுண்டு. அங்ஙனமின்றிச் செவிலியும், பிறரும் அவனைத் தேடிச்சென்று வழியில் கண்டவர்களால் அவர்கள் சுரத்திடை புள்ளார்களென் றறிந்து அவர்களை அங்குக் கண்டு மீட்டுவாங்கு மணமுடிக்கலு முண்டு.

கனவொழுக்கத்தில் வரைதல் இரண்டு வகைத்து. அவை களவு வெளிப்படாதுமுன் வரைதலும், களவு வெளிப்பட்ட பின்றை வரைதலுமென்பன. ஆதற்கொடு கிற்றற்கு முன்பு வரைதல் முன்னதையும், அதற்குப் பின்பு வரைதல் பின்னதையும் குறிக்கும். முன்னது பல விகற்ப முடைத்து. பின்னது விகற்பமின்று. இதனை * “இயற்கைப் புணர்ச்சி புணர்ந்த பின்னே தெருண்டு வரைதலும் உரியன்; அங்குத் தெருளாளுய்விடிற் பாங்கற்கூட்டங் கூடித் தெருண்டு வரைதலும் உரியன்; அங்குத் தெருளாளுய்விடின் தோழியை இரந்து பின்னின்று அவன் தனையுருத்தகைமை செய்யத் தெருண்டு வரைதலும் உரியன்; அங்குத் ‘தெருளாளுய்விடின் மதியுட்படுத்து’ இரந்து பின்னின்ற நிலைமைக்கண் தோழி சேட்படுப்பத் தெருண்டு வரைதலும் உரியன்; அங்குத் தெரு

* இறை. அகம். கு. உச. உரை.

கார்நாற்பது

உக

ளாளுய்விடின் தோழியிற் கூட்டங் கூடியாதல் செறிப் பறிவுறுக்கப்பட்டால் இரவுக்குறியது எதங்காட்டவாதல் வரைவுகடாவப்பட்டால் தெருண்டு வரைதலும் உரியன். ஈதெல்லாங் களவு வெளிப்படா முன்னுறவரைதல் விகற்பமெனக் கொள்க. இனி வெளிப்பட்ட பின்றைவரைதல் விகற்பமின்றெனக் கொள்க” என்றுங் களவியலுரையானறிக.

இக்கனவொழுக்கம் நிகழ வேண்டுவது இரண்டு திங்களென்பர் இறையனார்.

இதுகாறுங் கூறியது கனவொழுக்கத்தின் இயல்பாகும்.

இனித் கடிமனமயர்ந்த காடலர் இருவர் இல்லிருந்து அறமாற்றி ஒழுக்குவது கற்பொழுக்கமெனப்படும்.

கற்பொழுக்கம்.

தீருமுதுகுரவராத் கொடுக்கப்பட்ட தலைவியைத் தலைமகன் எடுத்து விதிப்படி மணத்துகொண்டு அவ்விருவரும் நீதிவழுவாது இல்லிருந்து ஆற்றும் அறவொழுக்கம் கற்பொழுக்கமெனப்படும். கற்பென்பது இல்லாளுக்குச் சிதர், செய்வாங்கியுள்ளவனும், திருமுது குரவரும் இவ்வாறெழுக வென்று கற்பித்த சொல்லைத் தலைமகன் பிழையாமல் காத்தொழுதுவது. தலைமகன் தலைமகன் திருநாள் மனமும் இயைந்த குறிப்பையறிந்த பின்பே குரவர் கடிமணம் முடிப்பது முன்னாள் வழக்கம். தலைமகன் தலைமகளுக்கு வேண்டிய அணிகலனைப் பரிசுமாகக் கொடுத்து அவனைப் பெறுவான். தலைமகன் கடிமணம் நிகழ்த்தின் முடிவு முன்றிரவும் முயக்கமின்றி நான்காம் நாள் அவளுடன் கூடி இன்புறுவான். இங்ஙனம் கூடி இன்புற்று இல்லறம் நடாத்திவரும் நாளிற் சில காரணத்தை முன்னிட்டுத் தலைமகன் தலைவியைப் பிரிந்து செல்வான். அங்ஙனம் பிரிதல் கற்பொழுக்கத்திற் பலகாலும் நிகழ்தலுண்டு. களவொழுக்கத்திற் பிரிவு ஒருகாலல்லது வேறில்லை.

அங்ஙனம் தலைவியை விட்டுப் பிரிதல் அறதூல்களை ஒதுதற் பொருட்டாவது, நாடுகாத்தற் பொருட்டாவது, மாறுபட்ட இருபெருவேந்தரைச் சந்துசெய்தற் பொருட்டாவது, வேந்

௩௦

கார்நாற்பது

தற்குத் துணையாய்ப் போர்செய்தற் பொருட்டாவது, பொருளீட்டும் பொருட்டாவது, பரத்தையர் பொருட்டாவது நிகழும். இவற்றுள் ஒதலுந் தூதும் அந்கணர்க்கும், அரசர்க்கும், வணிகர்க்கும் உரியன; காவற்பிரிவும், பகைவயிற் பிரிவும் அரசர்க்கே சிறப்பாக உரியன; பொருள்வயிற் பிரிதல் வணிகர்க்கும், வேளாளர்க்கும், வேந்தற்குற்றுழிப் பிரிதல் பெருப்பான்னையும் வேளாளர்க்கும் உரியன; பரத்தையிற் பிரிவு எல்லார்க்கும் உரித்து. இவற்றுள் நலத்திற் பிரிவு வேளாளர்க்கும் காவிற் பிரிவு வணையோர்க்கும் உரியவென்ப. தலைமகன் பொருள்

வயிற் பிரிந்து கடன்மேற் செல்லாளுயின் தலைமகளைக் கலந்தில் உடன்கொண்டு போகான். ஒத்தும், தூதும், பொருளுங் குறித்துத் தலைமகன் பிரிந்தால் தலைவியை உடன் கொண்டு செல்லானென்பர் ஆசிரியர் நச்சி நூர்க்கினியர். தலைமகன் வேந்தற்குற்றழிப் பிரிந்தால் பாசறைக்குத் தலைமகனோ உடன் அழைத்துச் செல்லான். இவற்றுள் ஒன்று பிரிவு மூன்று ஆண்டுகளுக்குள்ளும் மறறைப் பிரிவுகளைல்லாம் ஓர் ஆண்டுக்குள்ளும் மூற்றுப் பெறவேண்டும்.

தலைமகன் பிரிந்து செல்லுமிடத்துத் தலைமகன் அவன் பிரிவு ஆற்றாது இரங்குவான். தலைமகனும் இரங்கி அவனைத் தேற்றி இன்ன இருதாவில் இன்ன திங்களில் யான் மீண்டு வருவேனென்று கூறிச் சில குறிகளுஞ் செய்து விட்டுச் செல்வான். தலைமகனும் கணவன் சொற்பிழையாது இல்லிருந்து இல்லறம் ஆற்றிவருவான். அவன் குறித்த பருவம் வந்த விடத்து அவன் பிரிவிடை ஆற்றாது வருந்துவான். தோழி அவன் ஆற்றாமை கண்டு வருந்தித் தலைவன் குறித்த பருவம் அஃது அன்றென்றும், அவன் செய்த குறிகள் வந்தமையான் அவன் வாராநிதின்குறியென்றும் பிறவுங் கூறித் தலைவியை ஆற்றாவிப்பான். தலைவனும் தான் குறித்துச் சென்ற வீளை முடித்துக் குறித்த பருவம் வரவே மீண்டு வருவான். மீளும் வழியில் தான்செய்த குறிகளைல்லாம் தோன்றும். அது பொருட்டுத் தலைமகன் ஆற்றானென்று பாகற்குக் கூறித் தேரை விரையச் செலுத்தச் செய்வான். கடுகிவந்து

கார்நாற்பது

நக

தலைமகளை யெய்தி விருந்தயர்வான். பின்னர் இருவரும் பிரிந்திருந்த விடத்து கிசுந்த செய்திகளையெல்லாம் ஒருவருக்கொருவர் சொல்லிக்கொண்டு மகிழ்ந்து இன்புற்று வாழ்வார்.

இனிப் பரந்தையர் பொருட்டுப் பிரிதலின்கண் தலைமகன்

நாடினடையிட்டு நீங்கி உடைதலிலின். அஃது ஒருநர், ஓரிடத்தே
 நிகழற்பாலது. காடக்கிழத்தியர், காத்தப் பரத்தையரென்று இரு
 திறத்தராவர் பரத்தையர். 'காடக் கிழத்தி யென்பார் சேரிப்
 பரத்தையர்போலப் பலர்க்கு முரியாரன்றி பொருவற்கே யுரி
 னொழுகுவருங் குலப் பரத்தையர் மகளிராய்க் காடக் காரண
 மாகத் தலைமகனா ளைநாந்து கொள்ளப்பட்டவர். காத்தப் பரத்
 தையரென்போர் யாவனாராய் விரும்பாந் வியல்பினுன் மிக்க
 சேரிப்பரத்தையருடைய 'மகளிராய்த் தவமண்பிழற்றலையெக
 னோடு கூடுவோர்.'

தலைமகன் பொழிவிடத்தே விளையாடுதற் பொருட்டாக
 வும், புனலாடுதற் பொருட்டாகவும் பரத்தையரைத் தேர்மி
 தேற்றிச் செல்வான். தலைமகன் பரத்தையரின்பர் நுகர்ந்து
 மீண்டு வந்தவிடத்துத் தலைவி ஊடல் பாராட்டுவான். தலை
 மகன் அவன் ஊடலைத் தணிக்கும் பொருட்டுத் தோழி, பாங்
 கன், பாணன், இளையர் முதலியோர்களை வாயில்களாகப்போக்கி
 அவன் ஊடலைத் தவிர்த்துச் சென்று சேர்வான். பின்னிருவ
 ருங் கூடி இன்புற்று வாழ்வார்.

தலைமகன் பூப்பெய்தியபின் ஈராறு நாளும் அவட்குக்
 கருப்படுங் காலமாதலால் தலைமகன் அக்காலத்தில் பரத்தையர்
 பொருட்டுப் பிரித்திருத்தல் கூடாதென்பர். அவன் பிரித்தி
 ருந்த விடத்து அவன் பூப்பெய்தின் அச்செய்தியை அவனுக்
 குத் தோழி முதலிய வாயில்களால் உணர்த்துவர். உணர்ந்த
 தலைமகனும் வாயில்களோடு சென்று தலைமகனிடத்தினாய் முன்
 மூன்றுநாளும் சொற்கேட்டுப் பின் ஒன்பதுநாளும் கூடியுறை
 வான். அவ்வனம் அவன் ஒழுகாவிடின் அஃது அறகெறியன்
 மென்பர் ஆன்றோர். இதுகாறுங் கூறியது உற்பொழுக்கத்தி
 னியல்பு.

இங்ஙனம் இல்லறம் நடாத்தித் தலைவனும் தலைவியும்
 வெறுக்குளவும் காரம் இன்பம் தாய்த்து மக்களைப் பெற்று
 முதுமை மெய்யிதயபோது நூறவறம் மேற்கொண்டு வானப்பிரத்
 தமும் சந்தியாகமும் வீதிப்படி அநுஷ்டித்து மெய்யுணர்ந்து
 வீடு பெறுதலே இவ் வகவொழுக்கத்தின் இனிது முடிந்த
 பொருள்.

அகவொழுக்கம் கிகழுமிடத்துக் காநல் உள்ளத்தின்கண்
 கிகழும் கிதழ்ச்சியை அவர் மெய்யின் குறிப்புகள் புலப்படுத்தும்.
 அவைமெய்ப்பாடெனப்படும். அவை நகை, அழகை, இனிவரல்,
 மருட்கை, அச்சம், பெருந்தம், வெகுளி, உவகையென்று எட்டு
 வகைப்படும். நகையென்பது சிரிப்பு. அழகை மென்பது
 அவலம். இனிவரலென்பது இழிப்பு. மருட்கையென்பது வியப்பு.
 அச்சமென்பது பயம். வெகுளி மென்பது கோபம் தோன்றக்
 கூறுவது; அஃது உருத்திர மெனப்படும். உவகை மென்பது
 மகிழ்ச்சி. இவையெல்லாம் அகத்திணைக்குப் பொதுவாகவரும்
 மெய்ப்பாடுகள். புருமுகம் புரிதல், பொறிநுதல் வியர்த்தல்
 முதலிய மெய்ப்பாடுகள் களவொழுக்கத்திற்குச் சிறப்பாய் கிகழ்
 வனவாம்.

அகப்பாட்டிடித்து உள்ளுறை உவம்பொருளும், இறைச்
 சிப் பொருளும் பயின்று வருதலுண்டு. உள்ளுறை உவமமென்
 பது புலவன் தான் புலப்படக்கூறும் உவமத்தோடே புலப்படக்
 கூறுது உவமிக்கப்படும் பொருள் தான் கருதியவாதே பிறர்
 மனத்தின்கண்ணுந் தோன்றுதற்குக் கருவியாகிய சொல்லெல்
 லாங் கிடப்பச் செய்வது. ஒரு பொருளை உள்ளுறுத்து அதை
 வெளிப்படையாய்க் கூறாமையான் அஃது உள்ளுறையெனப்
 பட்டது. இவ்வுள்ளுறை யுவமம் பெரும்பான்மையும் அகத்
 திணைப்பாட்டிற் பயின்றுவரும். புறப்பாட்டில் அருகி வரும்.
 இது தெய்வமொழிந்த புள் விளங்கு முதலிய கருப்பொருள்
 களையே தனக்கு நிலைக்களஞாகக் கொண்டு தோன்றும்.

இறைச்சியென்பது உள்ளுறையுமம் போல் உள்ள கருப் பொருள் ஒன்றனுள்ளே யிறிதோர் பொருள்கொள்வது. இது கருப்பொருளைப் பற்றி வருதலான் இறைச்சியெனப் பட்டது.

கார்ப்பது முல்லைத்தீணை

௩௩

இஃது உடனுறை யெனவுமபடும். இவ்விறைச்சிப் பொருள் அகத்திணைப்பாட்டிலே பயின்றவரும் இது தெய்வ முகலாகிய கருப்பொருள்களையே தனக்கு நிலைக்களஞ்சுகக் கொண்டு புலப் படும்.

ஓர் அகப்பொருட் செய்யுளின் சில அடிகளில் வரும் கருப் பொருள்களாற் பெறப்படும் உள்ளுறைப்பொருள் அச்செய்யு ளின் மற்றைய அடிகளாற் பெறப்படும் பொருளுக்குதலியாகி அதே ருபையைத் து ஒருபொருள் பயந்தால் அஃது உள்ளுறை யுமமாகும். ஈண்டுக்கருப்பொருளாற் பெறப்படும் உள்ளுறைப் பொருள் இல்லையாயின் அச்செய்யுளின் கருத்து முற்றுப்பெரு மலும் நன்கு விளங்காமலும் சிற்கும். அங்ஙனமின்றி அக்கருப் பொருளாற் பெறப்படும் உள்ளுறைப்பொருள் மற்றைய அடிகளாற் பெறப்படும் பொருளுக்குதலியாகாமல் அதே ருபைய யாது வேறொரு பொருள் தோற்றுவித்து சின்றுல் அஃது இறைச்சியாகும். ஈண்டுக்கருப்பொருளாற் பெறப்படும் உள்ளு றைப்பொருள் இராவிடினும் செய்யுளின் கருத்து முற்றுப் பெற்றும் நன்கு விளங்கியும் சிற்கும். நுண்ணறிவுடைய புல வோரே இவற்றின் வேறுபாட்டை உய்த்துணர்வார். எனே யோர்க்கு அஃது இயலாது.

இவற்றின் விரிவெல்லாம் விரிந்த தூலிற் கண்டு கொள்க.

கார்ப்பது முல்லைத்தீணை.

இந் தூலுக்குக் கார்ப்பது என்று ஆசிரியர் பெயர் கூறி

ஹர், கார்காலத்தின் சிறப்பை காற்பது பாக்கள் விதத்து கூறுத
லின். இந்நூல் காலம் பற்றிக் தோன்றிய தென்பதைக்
“காலம் இப்பொருள் கருதி காற்பான், சாலவுரைத்தல்
நாளுற் பதுவே” (இலக்கண வினக்கம், பாட்டியல். கு. ௬௧)
என்பதனானறிக. கார்காலம் முல்லைத்திணைக் குரித்தாகலின்
அத்திணை பற்றியே அக்காலம் சிறப்பித்துக் கூறப்பட்டுளது.
முல்லைத்திணை என்பது இருத்தலாகிய அகவொழுக்கம். இருத்
தல் என்பது இல்லறம் நிகழ்த்துதற்குப் பிரித்து வருத்துணையும்
ஆற்றியிருவென்று காதலன் கூறிய சொல்லைப் பிழையாமல்

௩௩

௩௪

கா ர் கா ற் ப து

காதலி அவன் வருத்துணையும் ஆற்றியிருக்கு மொழுக்கமே
யாகும். நிலைமகன் சொல்லியவாறு இல்லிருந்து அவன் குறித்த
பருவம் வந்தும் அவன் வாராமையான் வருந்தும் நிலைமகனது
இருத்த லொழுக்கம் ‘முல்லை’ சான்ற கற்பொழுக்க மாதலின்,
இது ‘கற்பு’ என்னும் கைகோளின்பாற்பட்டது.

இந்நூல் ‘முல்லை’ என்னும் அகவொழுக்கத்தையே
விதத்து கூறுதலின் அத்திணைக்குரிய முதல் கரு உரிப்பொருள்
களையே கூறுகின்றது.

முதற்பொருள்.

நிலம். ‘கெடுங்காடு கேர்சினையீன்’ ‘காடுங் கடுக்கை கலின்
பெறப் பூத்தன’ ‘கோபத் தவழுத் தகைய புறவு’ ‘புல்லென்ற
காடு’ ‘பூத்தன காடு’ ‘காயாவு நுண்ணரும் பூத்த புறவு’ ‘பூக்குலை
யீன்ற புறவு’ ‘புறவெல்லாந் தண்டுகி யாலி புரன்’ என்பன.

காலம்.

பெரும் பொழுது : 'வானங்கருவிருத் தாலிக்கும் போழ்து' 'காட்செல்ல மெய்த' 'எழில்வான மின்னும்' 'தண்டிதவி ஓலி புரள உருநிடி வான மிழிய வெழுந்' 'எச்சாரு மின்னும் மறை' 'ஒளிதுபு மின்னும் மறை' 'நறுத்தண்கார் மெல்ல வினிய நகும்' 'கார்வான மெல்லவுந் தோன்றும் பெயல்' 'பெருவிதல் வானம் பெருவரை சேருங் கருவணி காலம்' 'எழிலி யிருங்க லிறுவரை யேறி யுயிர்க்கும் பெரும்பதக் கால' என்பன.

சிறுபொழுது : இத்தால் இத்திணைக்குரிய சிறுபொழு தாகிய மாலைக்காலத்தை வெளிப்படையாகக் கூறாவிடினும் 'முல்லை யிலங்கெயி நீன்' 'சிறுமுல்லைப் போதெல்லாம்..... .....முன்னெயி தேய்ப்ப' 'நிருத்தி லீரீவண்டு பாட விருந்துப் பிங்குழ னாதம் பொழுது' 'பாடி வண்டுதும் பரு வும்' 'படாஅ மிழ்வண்டு பாண்முரலும்' என்னுந் தொடர்கள் மூலமாக அக்காலத்தைக் குறிப்பாயுணர்த்திச் செல்கின்றது. அல்லி, மல்லி, முல்லை முதலிய வெண்மலர்கள் மலர்கூறும், வண்டு பூக்களை ஆகத் திரிதலும் பெரும்பான்மையும் மாலைக் காலத்தே நிகழும் நிகழ்ச்சிகள். இவற்றை,

கார்நாற்பது முல்லைத்திணை

௩௫

"முல்லை நறுமல ருதி யிருந் துப்பி
செல்சார் வுடைபார்க் கினியவாய்—நல்லாய்மற்
றியாரு ின் னெஞ்சினே மானி யுறைவேமை
யீரு மிருண் டால் வந்து" (நீதிணை ௪௪பது. ௬.)
"செங்கதிர்ச் செல்வன் சினங்க ளு போ டிதி நுற்
தபங்கொ ட முல்லை மணங்க ளு வான் டுபிற்
காரோ டலுருங் கார்வானு காண்டோறு
ரோ டலவருந் தண்." (நீதிணை ௪௪பது. ௧௫.)

என்னும் ஐந்திணைச் செய்யுள்களையும்,

"மெளவல் லிரியு மணங்க ளு மான்மாலுத்
தையன் மு அருடம்பைத் தான்ற றியன்"

என்னும் புறப்பொருள் வெண்பா மாலை அடிகளாறும்,

“மல்லிகையே வெண்சங்கா வண்டித் தாண்டிப் பு

வில்லி கீணத்தெரிந் து நெய்காப்ப - முல்லைமலர்

மென்மலை தோண்டிய மெல்ல நடந்ததே

புன்மலை யத்திப் பொழுது”

என்னும் புதேர்த்திப் புலவர் வாக்காறும் அறிந்து கொள்க.

கருப்பொருள்.

தேய்வம். ‘பொருதல் அண்ணன் புனைமார்பிற் றார் போல்.’

உணவு. ‘கருங்கால் வரதின் பொரிப்போல்.’

நீர். ‘காண்யாற் றெலிபிற் கடுமாதேர்.’

மரம். ‘காடுங் கடுக்கை கவின்பெறப் பூக்கன’ ‘நண்ணிய
வஞ்சனக் கோயந்தபோற் காயாவும்’ ‘குருத்தின் குவியிண
ருள்ளுறை யாக.’

பூ. ‘முல்லை யிலங்கெயி றீன’ ‘சிறுமுல்லைப் போதெல்
லாம்’ ‘எரிவனப் புற்றன தோன்றி’ ‘புலமெலாம் பூத்தன
தோன்றி’ ‘சுரந்தண் தளவந் தகைந்தன.’

பவற. ‘வென்றி முரசி னிரங்கி.’

சேய்தீ. ‘இரும்புன மோக்கடி கெண்டார்.’

நடிக

கார்க்காற்புது

இத்தாலில் முல்லைத்திணைக்குரிய கருப்பொருள்களையன்
றிப்பிறதிணைக் குரியனவாகிய பாதிரி, மரம், மயில், யானை,
முருகியம் முதலிய கருப்பொருள்களும் வந்து மயங்கியுள்ளன.

அவையும் * எந்நில மருங்கிற் பூவுட் புள்ளும், அந்நிலம் பொழு
தொடு வாரா வாயி றும், வந்த நிலத்தின் பயத்த வாகும் ' என்று
ஆசிரியர் தொல்காப்பிய றார் கூறியமையான் மயங்கிய நிலத்தின்
கருப்பொருள்களாக எண்ணப்படும்.

உரிப்போரின்.

இதத்தல். தலைவன் பிரிந்தவிடத்துத் தலைவி பருவம்
வருந்துணையும் ஆற்றியிருந்து அவன் குறித்த பருவமும் குறி
களும் வந்தவிடத்து அவன் ஆற்றுகிறுந்தலை இத்தால் உணர்த்
தலின் இருந்தல் கூறியவாறாயிற்று.

இருந்த சமீபகம்.

ஆற்றுகு தோழிகூறுதல்: 'உருவிடி வான மிழிய வெழு
மும் நெருந லொருத்தி திறத்து' 'சேர்ந்தன செய்குரி வாரா ரவ
ரென்று கூர்ந்த பசில யவட்கு' 'வானம் பெருவரை சேருங்
கருவணி காலங் குறித்தார் திருவணிந்த வொண்ணுநல் மாதர்
திறத்து' 'வென்றி முரசி னிரங்கி எழில்வான கின்று மிரங்கு
ரிவட்கு' என்பன.

தலைவர் வருவரென்று வற்புறுத்தாதல்: 'வருது மென
மொழிந்தார் வாரார்கொல்' 'இன்னே வருவர் நமர்' 'சென்
றார் வருதல் பொய்யன்மை' 'பிரிந்தார் வரல்கூறும்' 'தூறிக்
தார் வரல்கூறும்' 'கடுமன்தே ரென்றோழி மேனி தளிப்ப
வரும்' 'ஐயந்தீர் காட்சி யவாவருத நிண்ணிதாம்' 'காதலர்
வல்லே வருதல் தெளிந்தாம்' 'பெரும்பதக் காலையும் வாரார்
கொல்' என்பன.

தோழி தலைமகளை ஆற்றுவதத்தல்: 'தண்பதக் காலையும்
வாரா லொவன்கொலோ ஒண்டொடி பூடுநிலை' 'உள்ளா தகன்ற
ரென் னாடியாம் பாராட்டப் பள்ளியுட் பாயும் பசப்பு' 'எவன்
கொலோ வொண்டொடி பூடுநிலை' என்பன.

தலைமகன் பாசறைக்கண் இருந்தும், மீளும்வழியில் தேர்மீதிருந்தும் உரைத்தல்: 'நொடிபொலி முன்னையா போடுணையா வேண்டி நெடுவிடைச் சென்றதென் னெஞ்சு' 'எல்லா வினையுங் கிடப்ப வெழுநெஞ்சே.....பல்விருங் கூத் தல் பணிநோ நுன்' 'தண்பதஞ் செவ்வி யுடையதா நெஞ்சே காதுவியூர் கவ்வையழுங்கச் செலற்கு' 'உடைத யுளரு நறுத் தண்கா பேதை பெருமடம் நம்மாட் டுரைத்து' 'செல்வ மழைநார்க்கட் சின்னொழிப் பேதைபூர் பல்விருந் தாக நமக்கு' என்பன.

கார்நாற்பது.

ஒரு தலைமகன் நான் வேந்தருற்ற ஏணையாய் நின்று போர் புரிந்து வெற்றிபெறச் செல்லவேண்டியதாயிருந்தது. தலைமகன் அனை உணர்ந்து அவ றுடைய பிரிவுக் காற்றூறு இரங்குவானாயினன். தலைமகன் அவனைத் தேற்றிக் கார்நாலம் தொடங்குப்போது மீளாதுவருவதாகக்கூறி, வருங்காலத்தைக் குறிக்குஞ் சில குறிக்கோயுஞ் செய்துவிட்டு நலமாய்ப் பிரிந்து சென்றான். கணவன்சொற் பிறையாது ஒழுக வேண்டுவது கற்புடைய பெண்ணுந் சிலக்கணமாதலின், தலைவன் சென்றபின் தலைமகனும் அவன் பிரிவினை ஆற்றிக்கொண்டிருந்தான். வேரறிற் பருவங்கழிந்து அவன் குறித்த கார்ப் பருவம் வந்தது. குறித்த பருவம் வந்தும் தலைமகன் வாராமையால் தலைமகன் அவன் பிரிவுக்கிரங்கி வருந்துவானாயினன். தோழி அவனது ஆற்றுகை கண்டு இரங்கி அவனைப் பலவாறாக ஆற்றத் தொடங்கினாள்.

‘மாயோன் மார்பிலுள்ள பூமலை போன்ற இந்திரவில்லைக் குறுக்காக விழுத்தி மறை பெய்யுப்பொழுது வருவேமென்று தலை

வர் சொன்னார். அங்ஙனம் மறை பெய்யும் இப்பொழுது அவர்
 வாராமலிருப்பாரோ' என்று தோழி வற்புறுத்தி நான். வற்புறுத்
 தியும் தலைவி அவர் வருங்களால் நீடுமென்று நயுந்து வருந்தவே
 தோழி 'கார்க்கால் வளப்பத்தை யடையும்வண்ணம் மின்
 னும் வானம் தலைவர் இப்பொழுதே வருகின்றார்' என்னுஞ்
 1௩௮ கார்நாற்பது

செய்தியைத் தூதாக அறிவிக்க வந்தது போலிருக்கின்றது.
 ஆதலால் 'எதற்கு வருந்துகிறாய்' என்று மீண்டும் வற்புறுத்தி
 னான். வற்புறுத்தியுந் தலைமகன் ஆற்றாநாயினன். அவன்
 ஆற்றாமையைத் தோழி கண்டு 'பாதிசிப்பூ வாடவும், காட்டில்
 ஆலங் கட்டிகன் புரளவும் பெய்யும் மறை தனித்திருக்குந்
 தலைவியை உயிர் போக்கும் வகை வருத்துகின்றதே' என்று
 சினேத்து வருத்தித் தலைவியை மேலும் ஆற்ற வேண்டி 'மயில்க
 ணெல்லாம் அடிகா ஆடுகின்றன. கொன்றை மரங்கள் அட
 னாகப் பூக்கன. வண்டுகளும் இனிமையாகப் பாடுகின்றன.
 இப்பருவம் உன்னுடைய பிரிவின் கோயை நீக்கும். எனெ
 னின் தலைவர் வரும் பருவம் இதுவேபாயினவையின்'
 என்று கூறினான். தலைவி அது பொய்யென்று கருதி
 வருத்தம் மிகுதியால் தானணிந்திருந்த பவள வடத்தைப்
 பரிந்துகொள்ளான். அதுகண்டு தோழி 'சண்டுச் சிதறிய பவ
 ணம்போலக் காட்டிற் கோபங்கள் தவழ்கின்றவையின் தலைவர்
 வருதல் பொய்யன்று' என்று கூறினான். கூறியும், பிரிவிடை
 ஆற்றாது மெலிந்த நன் தோள் நோக்கித் தலைமகன் வருந்தவே,
 தோழி 'நெடியவழிச் சென்றவர் மீளும்வண்ணம் இடிபுடன்
 மழைபெய்கின்றது. எப்பக்கமும் மின்னுகிறதும் மழை நம்
 தலைவரை நமக்கு எங்கனாயினும் கொண்டுவந்து தரும். காயா
 வும் தோன்றியும் மலர்ந்தன. எருமைகள் வெகுளும் வண்ணம்
 இடி இடித்து மழையும் பெய்கின்றது. ஆதலால் கான்யாற்

செவிபோல் ஒலிக்குக் கேரை ஊர்ந்து நம் தலைவரும் வருவர். வாடிய உன்மேனி இனித் தளிர்க்கும்' என்று தலைவர்க்குக் கூறி வற்புறுத்தி நான். தலைமகள் தலைவர் காலத் தாழ்த்தே வருவர் என்று கருதி ஆற்றுவாயினன். அதுகண்டு தோழி 'பாம்பின் படம்போற் கோடல்கள் மலர்ந்தமையான் அவர் வல்லே வருவர். முகில்களும் நாடோறும் வலமாக மேலெழுகின்றமை யானும், முல்லைக்கொடிகள் பற்கன்போன்ற அரும்புகளை ஈன்றமையானும் அவர் வல்லே வருதல் திண்ணிது' என்று கூறி, அவரை ஆற்றுவாயினன். தலைமகன்தேறாது தலைவர் தன்னை விட்டு நீங்கியே விட்டாரென்று வருந்தவே, தோழி 'குருக்

கார்நாற்பது

நூ.

தினது மலர்களிடத்தில் வண்டுகள் இனிமையாகப் பாடுகின்ற இக்காலத்தில் தலைவர் நம்மைவிட்டு நீங்கார். குயில்கள் பாடு தலை யொழிந்தன. மயில்கள் களிப்புடன் ஆடுகின்றன. பாம்புகள் வருந்தும் வகை இடியுடன் மழையும் பெய்கின்றது. உலர்ந்த காடுகளெல்லாம் தழைத்து அடிகாய் விளங்குகின்றன. அவர் குறித்தபருவம் இஃதே யானமையால் தலைவர் விரைவில் வருவர். இனி உன்னுடைய பசலை நோய் ஒழிந்து நுதல் பிறை மடுபோல் ஒளிபெற்று விளங்கும்' என்று கூறி அவரை ஆற்றிக்கொண்டிருந்தான்.

செடிய காணத்தக்க கடந்து சென்ற தலைமகனும் வேர் தற்குற்றதுணையாய் நின்று மாற்றரசொடு பொருது வெற்றி பெற்றுப் பாசறைக்கண் தங்கியிருந்தான். அன்று வேளிர் காலமும் கழிந்து ஊர்ப்பருவமும் தொடங்கிற்று. தொடங்கவே தலைமகனும் தலைமகளை நினைக்க நேர்ந்தான். நினைத்து 'மரா

மரங்களின் வெண்மலர்களும் பூக்கும்ன. வேந்தனுடைய போர்த் தொழிலும் முற்றுப்பெற்றது. செல்வத்தற்கு வழியும் எல்ல பக்குவத்தையடைந்துள்ளது. முகில்களும் ஒருங்கு திரண்டு செல்கின்றன. எம்மருங்கும் மூல்வப்போதிகள் தலைமகனது கூரிய பற்கள்போலக் தோன்றுகின்றன. காடுகளும் அழகாகப் பூத்து விளங்குகின்றன. யான் குறித்துவந்த பருவம் வந்துவிட்டமையான் இனியான் செல்ல வேண்டும். தலைமகனது தோளின் இன்பத்தை நுகர என்மனமும் காடுகின்றது. ஆதலான் மீளுதற்குச் சேவகர்கள் முற்பட்டிருக்க வேண்டும். குதிரைகளைத் தேரில் பூட்டி மீளமுயல வேண்டும்' என்று பாகற்குச் சொன்னான்.

இங்ஙனம் இங்குத் தலைமகன் மீள முயன்றுகொண்டிருக்கத், தலைமகன் தலைமகன் மீளாது நீங்கி விட்டான் என்று நினைத்து வேறுபட்டுப் பிணக்கத்தைப் பாராட்டி, அதுகண்டு தோழி 'காட்டினிடத்தே முத்துக்கள்போல ஆலங்கட்டிகள் புளும் வகை மழை பெய்கின்றமையால் தலைவர் போர்த்தோழி வெழிந்து விரைவில் வருவர். ஆதலான் நீ வேறுபடுவது எதற்கு' என்று உடிக் கலைமகனை வற்புறுத்தினான்.

சுடு

கார்நாற்பது

தலைமகனும் 'காட்டின்கண் யானையின் மதகீர் காற்றும் வீசதலானும் கரியவானம் மென்மையாகப் பெய்கின்றமையானும் தலைமகன் இனி வருந்துவான்' என்று கிளைத்துத் தான் வருஞ் செய்தியை முன்னரே யறிவிக்கத் துது போக்கிறான்.

தலைவிக்கு ஆறுதல் சொல்லியும் வேறுபட்டிருந்தமையால் தோழி ஆற்றாது 'வரகினது பொரிபோலக் காட்டில் தெறுழினது மலர்கள் மலர்த்தன. தலைவர் செய்த குறிகளெல்லாம் வந்தும் அவர் வாராமையால் தலைமகட்குப் பசலை

மிருத்தது' என்று சினைப்பாளாயினன். தலைவர் விட்டது தான் வரவே, வேறுபட்டிருந்த தலைவியைத் தோழி அணுகித் 'கார்த் திகை விழாவின் விளக்குகள்போலத் தோன்றிப் பூக்கள் எங்கும் மலர்ந்தன. மறையும் வந்தது. தலைவர் வருந்து செய்தியை அவர் தூது அறிவிக்கின்றமையான் அவர் விரைவில் வருவர். அவர் விட்டு நீங்கிற்றொன்று இனி ஊடுதலைப் பாராட்டிவாயாயின் பசுலை மிருத்து நீ படுக்கைவிற் கிடப்பாய்' என்று வற்புறுத்தினான்.

'பொற்குடைபோற் குமிழ்பூக்கள் மலர்ந்து தொங்குகின் றமையானும் வானம் முழங்குகின்றமையானும் யான் குறித்த பருவம் வந்துவிட்டது. பருவம் வந்தும் யான் மீளாமையான் ஊமின்கண் அவர் பெருகியிருக்கும். மீளும் வழி நல்ல பக்கு வத்தை யடைந்திருத்தலிற் றல் அவ்வலரை பொழிக்க விரைந்து செல்லவேண்டும்' என்று தலைமகன் சினைத்துச் 'சோலைகளெல்லாம் எம்மருங்கும் மலர்ந்திருக்கின்றன. வண்டிகளும் இனிய பாட்டைப் பாடுகின்றன. முகில்களும் எண்டிசையையுஞ் சூழ்ந் துகொண்டன. சுரமும் நல்ல பக்குவத்தையடைந்திருக்கின்றது. ஆதலான் இனி நாம் மீளப் புறப்படுவோம்' என்று பாகற்குச் சொல்லித் தேர்மீதேறி வருவாளுயினன். வரும் வழியில் தான் செய்த குறிகள் யாவும் வந்தமை கண்டு 'நாம் மீளாமையினால் தலைமகள் வேறுபாட்டையடைந்திருக்கிறாள் என்பதை உணர்ந்துவதுபோல் நறுஞ்சோலையில் குளிர்ந்த காற்று வீசுகின்றது. எருமைகள் நீரில் வீழ்ந்து சேற்றை உழக்கிக் கொடுகளைச் சூழக் கொண்டு இறுமாந்திருக்கின்றன. இது யான் மீளுங்காலத்திற்

குச் செய்த குறி. மலர்ந்த பிடவத்தினிடத்தே வண்டுகள் பாடுகின்றன. முகில்களும் விரைந்து ஒடுகின்றன. இவற்றைக் கண்டு தலைவி வருந்துவாள். ஆதலான் நீ காரியும் விரைந்து தேரைச் செலுத்துவாயாக. பக்கமலைகளின்மீது முகில்கள் தங்கும்காலமே யான் மீளும்பொழுது என்று தலைமகளுக்கு முன்பு யான் குறிசெய்தேன். அக்குறியும் வந்துவிட்டமை யான் நாம் விரைந்து செல்லவேண்டும்' என்று பாகற்குக் கூறித் தேரை விரையச் செலுத்திக்கொண்டு வருவாளுயினன்.

வந்துறுத்தியும் பிரிவிடை ஆற்றாது வருந்தும் தலைமகள் வேறுபாட்டைத் தோழி கண்டு 'முகில்கள் கருக்கொண்டு பக்க மலைகளிடத்துத் தங்குதலே நாம் மீளும் காலத்திற்குக் குறியாகத் தலைவர் செய்தார். அக்குறி வந்தும் தலைவர் வாராமை யால் தலைவி வருந்தினாள். இவள் வருத்தத்தைக் கண்டு இரங்குவதுபோல் மறையும் பெய்கின்றது. ஆதலான் அவளுக்கு ஆற்ற வியலவில்லை' என்று நினைத்து அவளும் வருந்துவாளாயினள்.

இதற்குள் தலைமகன் டேரும் கெடிய காணத்தைக் கடந்து ஊருக்கருகில் வந்துவிட்டது. வந்துகொண்டிருக்கும்பொழுது தலைமகன் வரிசையரிசையாக மலர்த்திருக்கும் குவிர்த்த தன வத்தைக்கண்டு மகிழ்ந்து தான் தன் காதலியுடன் இனி அயாப் போகும் விருத்தைப்பற்றிப் பாகற்குச் சொல்லுவாளுயினன்.

தலைவர் வரவில்லை என்று நினைத்துத் தலைவி வருந்துவதைத்தோழி கண்டு 'நம் தலைவர் வேந்தற்குற்ற சிறந்த ஆண்மக ளுயினமையின் என்றும் பொய் கூறார்; ஆதலான் முகில்கள் முழங்கிக்கொண்டு மறையைப் பொழியும் இச்சிறந்த காலத்தும் அவர் வாராமலிவர்' என்று கூறித் தலைவியை ஆற்றியித்தான். தலைவி ஆற்றாது மேலும் வருந்தவே, தோழியும் அவள் ஆற்றாமை கண்டு ஆற்றாது தலைமகனும் இது பரியத்தம் வாராமை யாத் பொய்த்தனன் என்று நினைத்து 'ஆண்யானைகள் பிடி

யொடு களித்து விளையாடு மிச்சிறந்த காலத்தும் அவர் வாராமை யான் அவர் பொய்த்தனர்; ஆதலான் அத்தகைய தலைவர்களை நீ வருந்துவது எதற்கு? ஊரிலுள்ளார் தம்புனங்களை ஏர் உழ

சஉ

கார்நாற்பது

வுந் தொடங்கி விட்டார்கள். இது பரியந்தும் நம் தலைவர் வாராமையாற் பொய்த்தாரென்று ஊர்க்கண் அலர் பெருகிவிட்டது. ஆதலான் இனி நீ அவரை மறந்து ஆற்றவேண்டும்' என்று தலைமகனை இயற்பழித்துக் கூறி அவனைத் தேற்றுவா னாயினன்.

இத்தற்குள் தலைமகன் தேர் தலைமகள் இல்லின்முன் வந்து விட்டது. அதைத் தோழி சண்டு தலைவர் செய்த குறிக்கொல் லாம் வந்தும் அவர் வரவில்லையென்று நினைத்து வருந்திய தலைவியின் நோயைத் தீர்க்க வானமும் கருகிறத்தைக் கொண் டது; (தலைவரும் வந்துவிட்டார்); ஆதலான் இனி அவன் ஆதல் ஒளிபெற்று விளங்கும்' என்று நினைத்து மகிழ்ச்சியடைந் திருந்தான்.

நூலின் அமைப்பும் ஆக்கியோன் புலமையும்.

நா னாற்பதுதற்சேர்க்க ஒவ்வொரு நூலும் ஒருபொருளையே நாற்பது செய்யுள்களாற் பலவாறு விரித்துரைக்கின்றது. கபி லர் இயற்றிய இன்றை நாற்பது துன்பம் தருபவை எவை எவையோ அவை எல்லாவற்றையும் தொகுத்துக் கூறுகின்றது. பூதஞ் சேத், துறியற்றிய இனியவை நாற்பது இன்பம் தரு பவை எவை எவையோ அவை எல்லாவற்றையும் தொகுத் துக் கூறுகின்றது. பொய்கையார் இயற்றிய களவழி நாற்பது போர்க்களத்தின் அழிவை எவ்வனமெல்லாஞ் சிறப்பித்துக் கூற வேண்டுமோ அவ்வனமே கூறுகின்றது. இக் கார்நாற்

பதும் கார்காலத்தின் இயல்பைப் பலவகையாகச் சிறப்பித்
துக் கூறுகின்றது. ஆகவே இந்நூலின் ஆசிரியராகிய
மதுரைக் கண்ணல் கூட்கரை இந் நூலிற் கூற வந்தது
கார்காலத்தின் சிறப்பே. கார்காலத்தின் சிறப்பை யெல்லாம்
ஆசிரியர் வானா கூறி யிருப்பின் அவை படிப்போர் மனத்
தைக் கவர்ந்து இன்ப மூட்டா. இதனை ஆசிரியர் உய்த்
துணர்ந்து கார்காலத்தின் வளப்பத்தை யெல்லாம் ஒரு கதை
யிடத்தே அமைத்துக் கூறுவாராயினர். கார்காலஞ் சிறப்பாய்ப்
பயின்று வருவது மூலஸ்த்தினைக்காயினமையின் அத்தினைக்

நூலின் அமைப்பும் ஆக்கியோன் புலமையும் ச.கூ.

குரிய அகவொழுக்கத்தையே கூறுது னாலுக்கு சிலைக்கனடிகக்
கொண்டார் ஆசிரியர். அந்நாவது வேந்தற்கு உற்றதுணையாய்
நின்று மாற்றாசொரு போர்செய்யப் போவான் ஒரு தலைமகன்
தன் பிரிவினைக் காலவிக்குக் கூறிக், கார்ப்பருவந் தொடக்கத்
தில் நான் மீண்டு வருவதாயும், அது காலம் அவன் பிரிவாற்றி
யிருத்தல் வேண்டுமென்றுஞ் சொல்லிப்பிரிய, அங்ஙனமே தலை
வியும் ஆற்றியிருந்து அவன் குறித்த பருவம் வந்தும் அவன்
வாரணமாயற் பெரிதும் ஆற்றினாயினன். தோழி அவனது
ஆற்றாமையைக் கண்டு வருத்தி, அவனுக்குப் பலவாறான
மென்மொழிகளைக் கூறி ஆற்றுவதிலுக்கொண்டிருக்கச், சென்ற
தலைமகனும் மீளாது வந்து அவளை மெய்தியதே இங்கு
விரித்துரைக்கப்பட்டது. ஸ்கந்தபுராணையக் கூட்கரை படர்க்
கையாகக் கூறிக் செல்லாது தோழி மூலவிக்குச் சொல்லுவ
தும், தலைமகன் பாற்றிச் சொல்லுவதற்கு நாடக வந்தகுப்

போல் முன்னிலையாகக் கூறிக் செல்கின்றார். அகப்பொருள் ஒழுக்கத்துக்கும் கூறுங் கோவை ஒத்தினை முகலிய நூல்களே தமிழ் மொழியினிடத்து இன்று காணப்படும் நாடக நூல்களெனலாம். அவற்றுள் பல சித்தச்சிகளை ஒருவருக் கொருவர் சொல்லுவதும், வெவ்வேறு இடங்களில் சித்தச்சிகள் நிகழ்வதும், பொருள் ஒரு முடிபு கொண்டு செல்வதும் பிறவும் நாடக இயல்பை ஒத்திருத்தலின் அவை அங்ஙனம் எண்ணப்படும். இக் கார்பாற்பகையுப் ஆசிரியர் ஒரு நாடகம் போல அமைத்துள்ளார்.

பிரிவிடை ஆற்றுவது வரும் தலைவியைத் தோழி ஆற்று வித்தகை முதலியாண்டு செய்யுள்களும், தோழி தனது ஆற்றாமை தோன்ற உரைத்தலை மூன்றாஞ் செய்யுளும், மீண்டுத் தலைவியைத் தோழி வற்புறுத்தியதை 4 முதல் 64 உள்பட்ட செய்யுள்களும் கூறுகின்றன. இஃது இந்நாடகத்தின் முதல் அங்கத்தின் முதற்களமாகும். இது சிகழுமிடம் ஒரு பாடியில் அமைக்கப்பட்ட மாளிகையின் பன்னியறை. தலைமகன் வினைமுடிந்த பின்புதலைவியை வினைத்ததையும், மீள்வதற்குத் தேர்முதலியவற்றைச் சமைக்கப் பாகற்குச் சொன்னதையும் 65 முதல் 82 உள்

சுசு

கார்நாற்பது

பட்டசெய்யுள்கள் கூறுகின்றன. இஃது இரண்டாம்களமாகும். இது சிகழுமிடம் வேற்றரசன்காட்டில் அமைக்கப்பட்ட பாசறை. ஊடலையொழிக்குமாறு தலைவியைத் தோழி வற்புறுத்துவதைக் கூறும் 83-90 செய்யுள் மூன்றாங் களமாகும். இது சிகழுமிடம்

தலைவியின் பள்ளியறை. குறித்த பருவம் வந்தமையால் தலைவி ஆற்றாது வருந்துவாளென்று தலைமகன் நினைத்ததை உணர்ந்தும் உசும் செய்யுள் நான்காம் களமாகும். இது சிகழுமிடம் தலைமகன் பாசறை. தலைமகனைத் தோழி ஆற்றாவித்ததைப் பற்றாது செய்தியைக் கூறி வற்புறுத்துவதாயுங் கூறும் உதி, உசு, உஎம் செய்யுள்கள் ஐந்தாம் களமாகும். இது சிகழுமிடம் தலைவியின் பள்ளியறை. இவ்வைந்தா களங்களும் நாடகத்தின் முதல் அங்கமாகும்.

தலைமகன் பாசறையைவிட்டு நீங்குஞ் செய்தியைக் கூறும் உசு, உசும் செய்யுள்கள் இரண்டாம் அங்கத்தின் முதற்களமாகும். இது சிகழுமிடம் பாசறை அமைக்கப்பட்ட நாடு. தலைமகன் தலைவியை வினேந்து பாகற்குச் சொல்லுவதாயும், அவர்கள் தேரை விரையச் செலுத்தி வருவதாயுங் கூறும் ஁உ, ஁க, ஁உ, ஁஁ம் செய்யுள்கள் இரண்டாம் களமாகும். இது சிகழுமிடம் கெடிய காளிடை. தலைவியின் ஆற்றாமையைக் கண்டு தோழி வருந்துவதைக் கூறும் ஁சு, ஁஁ம் செய்யுள்கள் மூன்றாம் களமாகும். இது சிகழுமிடம் தலைவியின் மாளிகை. இம்மூன்று களங்களும் இரண்டாம் அங்கமாகும்.

தேரை ஊர்த்துருத் தலைமகன் நான் அயரவிருக்கும் விருந்தைச் சிறப்பித்துப் பாகற்குக் கூறியதை யுணர்ந்தும் ஁சும் செய்யுள் மூன்றாம் அங்கத்தின் முதற்களமாகும். இது சிகழுமிடம் தலைமகன் ஊர்க் கருகிலுள்ள இடைவழி. தலைவிக்குத் தோழி தலைமகன் சிறப்பைக் கூறி ஆற்றாவித்ததைக் கூறும் ஁எம் செய்யுளும், பின்பு தலைமகனை ஓயற்பழித்துக் கூறித் தலைவியைத் தேற்றியதைக் கூறும் ஁சு, ஁஁ம் செய்யுள்களும், தலைமகன் வந்த செய்தியைத் தோழி யறிந்து மகிழ்ச்சியுற்றதை யுணர்ந்தும் ஁஁ம் செய்யுளும் இரண்டாங்களமாகும். இவ் விரண்டு களங்களும் மூன்றாம் அங்கமாகும். ஆகவே, இந் நாட

கம் மூன்று அங்கங்களும் ௧0 களங்களும் கொண்டு தெனலாம். நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளெல்லாம் காரணத்தால் தொடக்கத்திலே நிகழ்ந்தன.

கூத்தனார் இந்நூலுள் கூறவேண்டுவது காரகாலத்தின் கிறப்பே யாதலாற் செய்யுன்களை முற்கூறிய முறைப்படி வைக் காமல் பிறழவைத்திருந்தாலும் அது நூலுக்கு இழுக்கானது. ஆயின் அங்கவளஞ் செய்யுளியற்றல் நல்லிசைப் புலவர் அரிய வினைத் திறனன்று. தோழி கூறுவனமெல்லாம் ஒரு மருங்கு வைத்துத் தலைவர் கூறுவனமெல்லாம் மற்றொரு மருங்குவைத்து தூவியற்றப்பட்டிருப்பின், அது படிப்போர் மனத்தைக் கவராதது வெறுப்பைத் தோற்றுவிக்கும். இதனை ஆசிரியர் உய்த்துணர்ந்து படிப்போர் மனத்திற்கு இன்ப மூட்டிமாறு செய்யுன்களை மாறிமாறி இடநோக்கிப் பெய்து வைத்துள்ளார். தோழி எங்குமெல்லாம் தலைவியை ஆற்ற வேண்டுமோ அங்குமெல்லாம் ஆற்றுவதிக்குரிடத்துப் படிப் போர் மனம் சிறிது சலிப்படையும். குறித்த பருவத்தில் வாராமையால் தலைவர் கொடியவனென்று நினைக்கவும் நேரி டும். அச்சலிப்பை மாற்றவும் ஐயத்தை நீக்கவும் இடநோக்கிக் தலைமகன் செய்தியைக் கூறினார். கூறவே படிப்போர்க்கு ஊக்கமுண்டாகி மேல் முடிவு என்னையோவென்றறிய நேற் செல்லுவார். இங்ஙனம் படிப்போர் மனத்தைக் கவர்த்து செல் லும் வண்ணம் செய்யுன்களெல்லாம் இடநோக்கி வைக்கப்பட் டிருக்கின்றன. இங்ஙனம் வைக்கப்பட்டிருப்பிலும் அவை உலக இயற்கைக்கு முரண்பாடின்றிக் கால அளவுடன் கோக்கப் பட்டிருக்கின்றன.

தோழி தலைவியை ஆற்றுவித்துச் சிறிது காலம் வானா லிருக்க வேண்டியது அவசியமாயினமையின் முதல் இரண்டு செய்யுளில் தோழி ஆற்றாவிடக்கதைக் கூறி வானா லிருந்த காலத்தில் அவன் நினைத்ததை ஆசிரியர் நமக்கு மூன்றாம் செய்யுளில் காட்டினார். பின் தலைவியைத் தோழி ஆற்று

வித்ததை யெல்லாம் காட்டவே நம்மனம் சிறிது சலிப்படைத்
தது. சலிப்படைந்து இங்ஙனம் வருத்தம் தலைமகள் கதி

சசு

கார்நாற்பது

என்றாயிற்றே வென்று ஐயுற்றிருக்குங் காலத்திற், புலவர்
நாமக்கு இன்பமுட்டவும், மேல் வருஞ் செய்தியைக் காட்டவும்
நம்மனத்தைத் தலைவி பள்ளியறையிலிருந்து வேற்றரசர் காட்
டில் அமைக்கப்பட்ட பாசறைக்குக் கொண்டு சென்று தலைமகள்
தன்னை யெல்லாம் காட்டுவாராயினர். தலைமகள் மீள்வதற்குத்
தேரையுங் குதிரையையும் சமைக்கப் பாகற்குச் சொன்னான்.
அங்ஙனம் பாகன் அவற்றைச் சமைக்கச் சிறிது காலஞ் செல்லு
மாகையினால் அக்காலத்திலும் நம்மனத்தை ஒரு விநாயத்திற்
செலுத்த வேண்டி மீண்டும் புலவர் நம்மைத் தலைவியின் பள்ளி
யறைக்குக் கொண்டுபோய்த் தோழி தலைவியை ஆற்றிக்கொண்
டிருத்ததை நமக்குக் காட்டினார். (உ௩-ம் செய்யுள்). தேருங்
குதிரையும் புறப்பட அமைத்தவிடவோ நம்மனத்தைப் பாச
றைக்குக் கொண்டுபோய்த் தலைவன் தூது போக்கிய செய்தி
யைக் குறிப்பாகக் காட்டினார். தூது பாசறையை விட்டுத் தலைவி
மாளிகைக்கு வரச் சிறிது காலஞ் செல்லுமாசலி. ௨ல், அந்த
இடையிட்ட காலத்தை நிரப்ப வேண்டி நம்மனத்தைப் பள்ளி
யறைக்குக் கொண்டு போய்த் தோழி மீளப்பதை நமக்
குக் காட்டினார். (உ௪-ம் செய்யுள்). அங்ஙன மின்றி அடுத்த
செய்யுளிலே தூது வந்தது என்று கூறியிருப்பாராயின்,
அஃது இயற்கை நிகழ்ச்சிக்கு முரண்பட்டு எல்லாவுகப் புலவர்
வினைத்திறத்தைக் காட்டாது. இத்தகுள் தூது வரவே வந்த
செய்தியைத் தலைவிக்கு அறிவித்துத் தோழி ஆற்றுவித்ததை
நமக்குக் காட்டினார். பின்னர்த் தலைவன் என்றாயினாலே என்று
காம் கருதலோ நம்மனத்தைப் பாசறைக்குத் திரும்பித் தலை
மகள் புறப்பட்டு வருதலை நமக்குக் காட்டினார். தலைமகள்
பாசறையை விட்டு வந்திருவார்க் காலஞ்செல்லுமாகையினால்

அங்கனஞ் சென்ற காலத்தைக் குறிக்கவே நம்மை மீண்டும் ஆசிரியர் தலைவி மாளிகைக்குக் கொண்டுபோய்த் தோழி வரத் துவதை நமக்குக் காட்டினார். (நட்ச, நட்-ம் செய்யுள்கள்.) இந்த இடையிட்ட காலத்தில் தலைமகன் தேர் வரக்கு அணித்தாய் வந்துவிடவே அதை நமக்கு நகம் செய்யுளிற் காட்டினார். தலைமகன் தேர் தலைமகள் இல்லின்முன் வரச் சிறிது காலஞ்

நூலின் அமைப்பும் ஆக்கியோன் புலமையும் சள

செல்லு மாதலினால் அக்காலத்தை சிரப்ப வேண்டி மீண்டும் ஆசிரியர் நம்மைத் தலைவி யிடத்திற்குக் கொண்டு போய்த் தலைவி வரத்தாவதைக் காட்டினார். இத்தற்குள் தலைமகன் தேர் தலைமகள் மாளிகை முன் வரவே அதைத் தோழி கண்டுமகிழ் வானாயினள். அதை ஆசிரியர் நமக்கு சரம் செய்யுளிற் குறிப் பாகக் காட்டித் தமது தலை இனிது முற்றுவித்தார்.

இங்கனம் உலகியற்கு ஒரு சிறிதும் முரணாமல் நூல் கலப்பட வகுத்துப் பொருள் விழுப்பத்தோன்ற அதாகச் சித்திரித்தக் காட்டுவல் கல்லினைப் புலவர் காட்டுக் காணப்படும் வினைத்திற வாகும். இங்கனம் ஒரே காலத்தில் இரு வேறு இடங் களில் இருவேறு திசுச்சிசுள் சிகழ்தலைக் காலவரம்பு கோவி மிக அடக்க ஒரே கதையிடத்து அமைத்துக் காட்டுந் திறனை வேகப்பியர் என்னும் ஆங்கில கவிபிளிடத்துப் பாக்கக் காண லாம். இங்குக் காலக் கோட்பாடு 'சிம்பலிஸ்' என்னும் நாடகத் தில் நன்றாக விளங்கிக் கிடக்கின்றது. இவ்வருமைப் பாட்டை அமைத்து நமது புலவர்கள் சுமார் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகட்டு முன்பே நூல்கள் இயற்றியிருப்பதால், அவர்கள் நுட்ப அறி வும், நாகரிக மேம்பாடும், கல்வி முதிர்ச்சியும் உடையரென்பது நன்கு விளங்குகின்றது.

இனிக் கூத்தரார் நூல் தொடக்கத்தில் தலைமகன் சென் றதை நமக்கு ஒன்றும் கூறாமல் தலைவி வருத்தாவதை மட்டிப் நமக்கு எடுத்துக் காட்டவே, முன் நடந்தவை என்றோ வெண் றையமுற்று அவற்றை யறிய நம் மனம் விழைகின்றது. அங்

ஞல் ஊக்கம் பெருகி தலை மேன்மேலும் கற்க முயல்கின்றோம். முதற் செய்யுளால் அறியக் கிடப்பது கார்காலத்தில் வருவதாகச் சொல்லி விட்டுச் சென்ற யாரோ ஒருவன் வாராமையால் தலைமகள் வருந்துகிறாள் என்பது. அவ்வனுஞ்சென்றவன் யாரென்பதும், எதற்குச் சென்றானென்பதும், எங்குச் சென்றானென்பதும், அச்செய்யுள் கூறாமையான் அவற்றை யறிய மேலும் முயல்கின்றோம். அவற்றை யெல்லாம் ஆசிரியர் போகப்போகக் குறிப்பாக உணர்த்திச் செல்கின்றார். 'இன்னே வருவர்' நமர்' 'எமார்ந்த காதலர்' 'சென்ற கங்கா

சுடி

கார்நாற்பது

தலர்' முதலிய தொடர்களாற் சென்றவன் தலைமகள் என்பதும், 'இகமுநர் சொல்லஞ்சிச் சென்றார்' 'நச்சியார்த் தீதலு நண்ணுந் தெறுதலுந் தற்செய்வான் சென்றார்' 'புகழ் வேண்டிப்பிரிந்தார்' 'செல்வர் தருபாக்குச் சென்றார்' 'செல்வர் நரல்வேண்டிச் சென்றவர் காதலர்' முதலிய தொடர்களால் தலைமகள் வேந்தற்குற்றதுணையாய் சின்று மாற்றரசரோடு பொருது வெற்றி பெற்று அதற்குப் புகழும், செல்வமும் அடைந்து வரச் சென்றானென்பதும், 'கெடுவிடைச் சென்றாரை' 'கல்பயில் கானங் கடந்தார்' என்றமையான் அவன் துன்புடை விட்டுக் காட்டைக் கடந்து சென்றானென்பதும், 'தீம்பெயல் தாழ் வருதுமென மொழிந்தார்' 'இன் சொற் பலவு முரைத்து' 'கடுமாள்தேர்' முதலியவற்றான் அவன் கார்காலத்தில் மீளுவதாக இன்சொற்களைச் சொல்லிவிட்டு நலமாய்ப் பிரிந்து தேர்மீதேறிச் சென்றானென்பதும் பிறவும் பின்வருஞ் செய்யுள்களால் நாம் நன்கறிகின்றோம். இங்ஙனம் நம்மனத்தை முதற்செய்யுள் கெளவிக் கொண்டு செல்லுமாறும், முன் நடந்தவற்றைப் பின்வருஞ் செய்யுள்களாற் குறிப்பாகவறிவித்து நமக்கு இன்பத்தைப் பயக்குமாறும்

செய்யுளியற்றல் கல்விசைப் புலவர்களிடத்துக் கண்டதோர் அரிய நாட்ப வினைத்திறம். இவ்வருணாம்பாட்டை 'மக்பெத்' முதலிய ஆங்கில நாடகங்களிற் பரக்கக் காணலாம். ஆசிரியர் முதலில் எவ்வளவு தலைவர் செய்தியைக் கூறவில்லையோ அங் கனமே ஈற்றிலுந் தலைமகன் தலைவியை யெய்திய செய்தியை வெளிப்படையாய்க் கூறாமல் குறிப்பாகக் கூறிச் செல்கின்றார். ஆசிரியர் ஈசு-ஞ் செய்யுளில் தலைமகன் தலைவியுடன் அயரவிருக்கும் விருந்தைக் கூறிப், பின் 'தண்பதக் காலையும் வாரார் எவன் கொலோ ஒண்டொடி யூடு நிலை' 'பெருங்கவ்வையாகின்று நம்மு ரவர்க்கு' என்று தோழி தலைமகனை இயற் பழித்துக் கூறி அவனை மறந்து ஆற்றவேண்டுமென்று தலைவியை வற்புறுத்திய பின், 'நந்துமென்பேதைநுதல்' என்று அவன் மகிழ்ந்து நினைத்தலைக் கூறுதலிற்றேற் தலைமகன் தலைவியை அடைந்தானென்பது உய்த்துணரப்படும். ஆசிரியர் மென்

நூலின் அமைப்பும் ஆக்கியோன் புலமையும் சக

சுவைமேல் சென்றமையான் அச்செய்தியை வெளிப்படையாகக் கூறுது உய்த்துணர வைந்தாரென்பதை உணருந்தோறும் கற்போர்க்குக் கழிபேருவகை பெருகுமென்பது திண்ணம். இங்ஙனமே நப்பூதனாரும் முல்லைப்பாட்டில் தலைவன் பிரிந்து சென்றமை யொன்றுங் கூறுது, தலைவி வருந்துதலைக் கூறிப் பின் பாசறைக்கண் நிகழ்ந்த செய்தியெல்லாம் விரித்துக் காட்டி ஈற்றில் தலைமகன் பிரிவுக்கிரங்கி வருந்தும் தலைமகன் செவ்நிறையத் தலைமகன் தேரில் பூட்டப்பட்ட குதிரைகள் ஆரவாரித்தன என்பதை மட்டும் நயமாய்க் கூறித் தலைமகன் தலை

மகளை யெய்தினான் என்ற செய்தியை வெளிப்படையாகக் கூற
தொழிதலையும் ஆண்டுக் கண்டுகொள்க.

கூத்தனார் தலைமகன் மாட்டு நிகழுஞ் செய்தியை எல்லாம்
ஒருமருங்கு பெருக்கிக்கொண்டு சென்று கூட, கூடும் செய்யுள்
களில் அவை குவிந்து நிற்கச்செய்து, மற்றொரு மருங்கு தலை
மகன் மாட்டு நிகழுஞ் செய்தியையெல்லாம் பெருக்கிக்கொண்டு
சென்று கூடும் செய்யுளில் அவை குவிந்து நிற்கச் செய்து
அவ்விருமருங்கு நிகழ்ச்சியையும் கூடும் செய்யுளில் ஒன்று
வித்து இனிது முற்றுவித்த வினைத்திறம் மிகவும் வியக்
கற்பாலது. தலைமகளை இயற்பழித்துக் கூறும் கூட, கூடும்
செய்யுள்களை இடநோக்கி ஈற்றில் வைத்ததும் ஆசிரி
யர் நுண்ணறிவினை நன்கு விளக்குகின்றது. எங்ஙனமெனின்,
தொழியும் தலைவியும் தலைவர் வருவரென்றெதிர்பார்த்திருந்த
விடத்துத் தலைவர் வருதலினும், தலைவர் பொய்த்தடையான்
இனி அவர் வாராரென்று தெளிந்து அவரை மறந்திருந்தவிடத்
துத் தலைவர் வருதலே அவர்களுக்குக் கெடுத்துத்தேடு நன்கலம்
எடுத்துக் கொண்டாற் போலப் பெரு மகிழ்ச்சியை யூட்டுமாக
லான், அதனை ஆசிரியர் நுட்ப அறிவால் அறிந்து அப்பாக்களைப்
பொருள் விழுப்பந் தோன்ற ஆண்டுப் பெய்து வைத்தார். இந்
நுணுக்கமெல்லாம் அறிந்து செய்யுளியற்றியகூத்தனார் நுட்ப
வினையின் அருமைப்பாட்டை உய்த்துணர்ந்துமகிழ்ந்துகொள்க.

இனி இந்நூலுள் தலைமகன், தலைமகள் பெயர் கூறாம
யென்னையோவெனின், எல்லா மக்களுக்கும் உரிய இயற்கை

யாசிய அவ்வொழுக்கத்தை இந்நூல் பகுத்துரைக்கின்றதாகலின் சிறப்பாகிய ஓர் ஆண்மகன் அல்லது ஒரு பெண்மகன் பெயரைக் கூறுதல் மரபன்று. அன்பினால் நிகழும் ஐந்திணை யொழுக்கத்தை ஒருவர் பெயர் சுட்டிக் கூறப்படுமாயின், அவ்வொழுக்கம் மற்றையோர்க்கில்லை யென்று கருதப்படுமாகலின் அம் மலைவு நீக்குதற் பொருட்டே அகப்பொருட் செய்யுள்கள் ஒருவர் பெயர்கொண்டு நடைபெறு. இதனை *¹“மக்க ணுதலிய அகனைத் திணையுஞ், சுட்டி யொருவர்ப் பெயர்கொன்ப பெரு அர்” என்று ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் உணர்த்தியவாற்றானாக.

இதுகாறும் நூலின் அமைப்பையும் ஆக்கியோன் நூலியற்றிய திறனையும் ஆராய்ந்தாம். இனிச் செய்யுள்களை ஒரு சிறிது ஆராய்வாம்.

ஆசிரியன் பாத்திரங்களுக் கேற்றவாறு உவமைகளையும் சொற்களையும் அமைத்துச் செல்வது மிகவும் வியக்கற்பாலது. மஞ்ஞை அழகையிருத்தலுக்கு ஆடுமகளிரையும், காட்டிற் பார்து கிடக்கும் இத்திரானோபங்களுக்குத் தலைவியின் பள்ளியறையிற் சிந்திய பவனங்கலையும், காயாவின் கருகிறத்திற்கு மகளிரின் கண்களுக்குத் தீட்டப்படும் அஞ்சனத்தையும், மழைக்காலிறங்குத்தலுக்கு மகளிர் கூத்தலையும், ஆலங்கட்டிகளுக்கு முத்துக்களையும் உவமையாகத் தோழி கூறுவன வெல்லாம் பெண்கள் பயின்ற பொருள்களும் கருத்துக்களு மாயினமையின், அவன் வாக்குக்கு அமை மிகவும் ஏற்புடையவாயின. அங்ஙனமே மராவின் பூக்கள் நிறத்திற்குக் கலப்பைப்படை வெற்றியையுடைய பலராமன் நிறத்தையும், முகில்கள் உருமேற்றுடன் திரண்டு விரைந்து செல்வதற்குச் செருமன்னர் சேனைத்திரள் ஆரவாரத்துடன் விரைந்து செல்லுதலையும், காடு பூத்து அழகாயிருத்தலுக்கு வருவாயுடையாருடைய செல்வத்தின் சிறப்பையும், எருமைகள் கொடிகளைச் சூடி இறுமாந்திருத்தலுக்குப் போர்வீரர்கள் வஞ்சி முதலிய கொடிகளைச் சூடி இறுமாந்திருப்பதையும், குறைதலில்லாத நிறைந்த-மகிழ்ச்சியுடன் வண்டு

நூலின் அமைப்பும் ஆக்கியோன் புலமையும் ரூக

மகிழ்ந்திருத்தலையும் உவமையாகத் தலைமகன் கூறவனவெல்
லாம் ஆண்மகன் பயின்ற பொருள்களும் கருத்துக்களுமாயிருத்
தலின், அவன் கூற்றுக்கு அவை மிகவும் பொருத்தமாயின.

நீல நிறமுடைய வானின்கண் வளைந்து தோன்றும் பல
நிறத்தையுடைய இத்திரவிலுக்கு நீல நிறமுடைய மாயோன்
மார்பின்கண் வளைந்து கிடக்கும் பல நிறத்தையுடைய பூமலை
யையும், எம்மருங்கும் மின்னும் மின்னலொளிக்கு வேள்வித்
தீயினொளியையும், கரியமேகத்தின்கண் மின்னும் மின்னலுக்
குப் போர்க்களத்தில் வெட்டப்படும் யானையினிடத்து மின்னும்
வானையும், வற்றின காடு மழை பெய்தபின் தழைத்து அழகாய்
விளங்குவதற்கு வறுமையினால் மெலிந்திருந்தார் உடல் செல்வம்
வந்த விடத்து அசுரு பெற்று விளங்குதலையும், செந்திறமுடைய
தோன்றிக்குக் கார்த்திகைத் திருவிழாவில் ஏற்றிவைக்கும்
விளக்கையும், குறைதலில்லாத நிறைந்த மகிழ்ச்சியுடன் பாடும்
வண்டுக்குப் புகழை என்றும் விரும்புவார் மகிழ்ச்சி நிறைந்த
மனத்தையும் ஆசிரியர் உவமை கூறியது மனோபாவத்திற்கும்,
இயற்கைக்கும் மிகவும் இசைந்திருக்கின்றது.

பாதிரிப்பு வரிநிறமுடைய தென்பதனாலும், கருவிளை
கண்மலர்போல மலர்கின்ற தென்பதனாலும், காயா அஞ்சன
நிறத்தையும், தோன்றி எரிவனப்பையும், தளவம் கிரல் வாய்
வனப்பையும் உடையன என்பதனாலும், முல்லை மகளிர் முன்
வெயிற்றையும், தெறுதீவீ வரகின் பொரியையும், குறித் பொன்

ஹர் செய்யப்பட்ட குழையையும், கோடல் பாம்பின் படத்தை யும், கொச்சியினரும்புரண்டின் கண்ணையும் போன்றிருக்கின்றன வென்பதனாலும், கடுமாள்தேர் கான்யாறு ஒலிப்பது போல வருகின்றதென்பதனாலும், கார்காலத்தில் யானைகள் பிடியோடு இயைந்தாடுகின்றன, சூயில்கள் பாடுதலை யொழிந்து நிற்கின்றன, மயில்கள் களித்தாடுகின்றன, பாம்புகள் இடிக்கு அஞ்சி வருந்துகின்றன, எருமைகள் நீரில் வீழ்ந்து இறுமாந்திருக்கின்றன என்பதனாலும், கார்காலம் வளப்பத்தை யடையும் வண்ணம் கடுக்கை, குருகிலை, பிடவம் முதலிய மரஞ்செடிகள் அடர்ந்த காடுகள் தழைத்துப் பூத்தன வென்பதனாலும் ஆசிரி

ருஉ

கார்நாற்பது

யர் இயற்கைப் பொருள்களை ஊன்றி ஆராய்வதிலும், கார்காலத்து வளப்பத்தைக் கண்டவாறே திறம்பட உரைத்தலிலும் பேராற்ற லுடையவரென்பது நன்கு போதரும்.

இனிச் சிற்சில விடங்களில் இவ்வாசிரியர் முற்கூறிய விடயத்தையே மீண்டும் கூறுவதுபோலத் தோன்றினும் அவையெல்லாம் கூறியதுகூறலாகா. 'இகழுகர் சொல்லஞ்சிச் சென்றார்' 'கச்சியார்க் கீதலு நண்ணுர்த் தெறுதலுந் தற்செய்வான் சென்றார்' 'புணர்தரு செல்வந் தருபாக்குச் சென்றார்' 'செல்வந் தரல்வேண்டிச் சென்றார்' ஆகிய இவைவெல்லாம் ஒரு பொருளையே குறிப்பனவெனினும் ஆசிரியர் தாம் கூற வந்த விடயத்தை வற்புறுத்த வேண்டி அங்கனம் மீண்டும் மீண்டும் கூறிச் செல்கின்றாரென்றற்கு.

இனி விரித்துக் கூறவேண்டிய சில விஷயங்களை இரண்டொரு சொற்களாற் குறிப்பாக உணர்த்திச் செல்வதும் இவ்வாசிரியர் அரிய வினைத்திறனாகும். "ஈண்டைப் பவமுஞ் சிதறியவைபோல" என்றமையால் தலைமகள் தானணிந்திருந்த பவன வுடத்தை வருத்த மிகுதியான் பரிந்தெறிந்தாளென்பதும், "பேதைபூர் கல்விருந் தாக நமக்கு" என்றமையால் தலை

மகன் தன் ஊர்க்கு மீண்டு வந்து தலைமகளுடன் உறையுமிடத்
துக் களிப்புடன் விருந்தயர்வானென்பதும், “கோய்தீர் மருந்
தாதி.....நந்துமென் பேதைநுதல்” என்றமையால் தலை
மகன் கோபைத் தீர்க்கவும், அவன் மகிழ்ச்சியுற்ற விலங்க
வும் தலைமகன் மீண்டு வந்து அவனை யெய்தினானென்பதும்
போன்ற விடயங்களெல்லாம் குறிப்பாகப் பெறப்படுகின்றன.
இவை யெல்லாம் ஆசிரியர் முன்னறிவினை நமக்கு விளக்கி
மகிழ்ச்சியைப் பெருக்குகின்றன.

பண்டைக்காலத்து ஆசிரியர்களெல்லாரும் தாங்கள்
சேரிற் கண்டவற்றை ஒரு சிறிதும் திரிக்காது கண்டவாறே
கூறுவர். பிற்காலத்துப் புலவர்களோ விடயங்களைப் பெருக்கி
உயர்வுகவிர்த்தியணிபாக அவற்றை வருணித்துக் கூறுவர்.
பண்டைப்பழுவலில் தற்குறிப்பேற்றமும், இசைந்த உவமை
களுமே மலிந்து காணப்படுதலன்றி வேறு அணிகள் பெரும்

பண்டை நூள் வழக்க வொழுக்கங்கள் ௫௩

பான்மையுங் காணப்படா. இந்நூலும் சங்க நூல்களில் ஒன்றா
யினமையின், இயற்கைக்கு முரணான ஒரு விடயத்தையும் இந்
நூல் காண்பதரிது. ஆசிரியர் இரண்டு செய்யுள்களில் மட்
டும் இயற்கை சிகழ்ச்சிகளை மிக அழகுபடச் சிறிது புனைந்து
வைக்கின்றார். “குருந்தின் குவியினை ருள்ளறை யாகத் திருந்தி
னினிவண்டு பாட விருந்தும்பி யின்குழ லாதும் பொழுது”,
“படாஅ மகிழ்வண்டு பாண்முாலுங் கானம் பிடாஅப்
பெருந்தகை நற்கு” என்னும் கடு, ௩௨-ம் செய்யுள்களில்
வண்டுங் தும்பியும் ஓசையுடன் பூக்களிடத்தே தேன் கொள்ளு
தலை, ஆசிரியர் ‘குருந்தின் மலரைத் தமக்கு இருப்பிடமாக
வைத்துக்கொண்டு வண்டுகள் இனிய பாட்டைப் பாடவும் அதற்
கொத்துக் கரிய தும்பிகள் இனிய குழலை யூதவும்’ என்றும்,
‘பிடவமாகிய பெருந்தகையாளனிடத்து நிறைந்த மகிழ்ச்சியை
யுடைய வண்டுகள் நன்றாய் இனிய பாட்டைப் பாடாநிற்கும்’

என்றும் இணைவை கனியப் புனைத்துரைக்கின்றார். இவையன்றி இந்நூலுள் வேறு காணப்படுதலின்று.

“பொச்சாப் பிலாத புகழ்வேன்வித் தீப்போல எச்சாரு யின்னு மழை” “செல்வர் மனம்போற் கவினீன்ற நல்குந் தார் மேணிபோற் புல்லென்ற காடு” “நல்லார் இளநலம் போலக் கவினி வளமுடையார் ஆக்கம்போற்பூத்தன காடு” “கெடாஅப் புகழ்வேட்டைச் செல்வர் மனம்போற் படாஅ மகிழ்வண்டு பாண்முரலுங் கானம்” என்பவையெல்லாம் சொற்களையும பொருட்களையுங் கனிந்த உவமங்களேயாகும்.

இங்ஙனமெல்லாம் பொருள் விழுப்பந் தோன்றவும், படிப் போர் மனத்தைக் கவர்ந்து செல்லுமாறும் பொருளைப் பாரு பாடு செய்து இந்நூலைத் திறம்பட வியற்றிய மதுரைக் கண் ணக்கடத்தலார் அரிய புலமை பெரிதும் வியக்கற்பாலதொன்றாம்.

இந்நூலினால் அறியக்கிடக்கும் பண்டைநாள்

வழக்கவொழுக்கச் சரித்திரக் குறிப்புகள்.

௧௮௦௦ ஆண்டுகட்கு முன்பிருந்த தமிழரின் வழக்கவொழுக் கங்கள் சில இந்நூலினால் அறியப்படுகின்றன. முன்னைநாள்

௫௪

கார்நாற்பது

கள் திருமலை வழிபட்டு வந்தனர். (செ. ௪). கார்த்திகைத் திங்களில் கார்த்திகை நாளில் விளக்கேற்றி நாட்டை அழகு படுத்தும் திருவிழாவைத் தமிழர் கொண்டாடிவந்தனர். (உசு). ஆபயன் பெருக்கவும், மழைவளஞ் சுரக்கவும் வேன்வி செய் வதும் அவர்களுக்கு ஒரு வழக்கம்போலும். (எ). கார்காலத்தில் ஏர் உழும்பொழுது உழவர் தலையில் கொச்சித் தழையைச் சூழிக் கொண்டிருப்பார். (ஈசு). அங்ஙனஞ் செய்வது குளிரைத் தடுத்து வெப்பத்தை அதிகப் படுத்துவதற்குப்போலும். வெற்றிபெற்று மீளும் போர்வீரனுக்கு அன்பின் அறிகுறியாக நாட்டார் வீருந் தளிப்பதும் அவர்களுக்குள் ஒரு வழக்கமாயிருந்தது. (ஈசு). தலை

மக்கள் இரப்போர்க் கீட்டு புதழ்பெற்று விளங்கினர். (௫,௭,௮).
முதில் வலமாகச் சென்றால் அது கல்விமீதத் மென்று கருதி
அதனால் தங்கள் எண்ணம் கைகூடுமென்று கம்பிணர்கள். (௧௨).

சிறந்த தலைமக்கள் தேர் குதிரை முதலிய வாகனங்களை
ஈர்த்து சென்றனர். அவர்களுடைய தேர்கள் எந்திரச் செய்
கைகளானும் மாட்சிமைப்பட்டிருந்தன. (௨௧). அவர்கள் தேர்ப்
பாகன், சேவகர் முதலியோரை உடையவர்களா யிருந்தார்கள்.
அவர்களுடைய சேவகர் வேளிர் காலத்திற்கு ஒரு வகை
உடையும், கரீகாலத்திற்கு மற்றொரு வகை உடையும் உடை
யவர்களா யிருந்தனர். (௨௨).

அக்னாலத்திலிருந்தவர்கள் கல்ல மானிகை அமைத்து
அதில் வதித்து வந்தனர். (௨௭). பெண்கள் பொன்றாற் செய்
யப்பட்ட குழை, தொடி, திரு முதலிய அணிகலன்களையும், முத்
துப் பவளங்களான வடங்களையும், வரையையும் அணிந்து
வந்தனர். தங்களை அழகுபடுத்திக்கொள்வதற்கு மகளிர்
கண்ணுக்கு மை தீட்டுவர்; மயிரை ஐந்துவகையாக முடிப்பர்.
தங்களை அழகுபடுத்திக்கொண்டு பிறரை மயக்கும் ஆண் மக
ளிரும் அக்னாலத்திலிருந்தனர். (௪). குழல், முரசு, முருகியம்
முதலிய இசைக்கருவிகளும், ஏர், காஞ்சில் முதலிய உழுபடை
களும், எருமை, ஆனிரை முதலிய செவ்வங்களும், பிறவனங்க
ளும் பழக் தமிழ்மக்கள் பெற்று காகரிக மேம்பாடு அடைந்திருந்
தனர் என்பது இதனால் நன்கு விளக்குகின்றது.

பா இலக்கணமும் நூலின் நடையும்.

இந்துற் செய்யுள்கள் வெண்பாவால் ஆக்கப்பட்டிருத்
கின்றன. ஒவ்வொரு செய்யுளும் முதல் மூன்றடிகள்
கான்கு சீராகவும் நற்றடி முச்சீராகவும் வருக்கப்படும். நற்றடி
யின் நற்றடிச்சீர் ஓர் அசையாகவும், ஒழிந்த சீர்கள் மூன்றைக்கு
மேற்படாமலும் இரண்டைக்குக் குறையாமலும் வரும். நற்

றுச்சீர் என்றும் கான், காசு, மலர், பிறப்பு என்ற வாய்பாட்டில் ஒன்றான் வரும். மூவகைச்சீர் என்றும் காய்ச்சோகவரும். ஒவ்வொரு சீரும் அடுத்த சீருடன் வெண்டனை பிறழாது இசைத்தே நடைபெறும். இதனுட் பயின்று வரும் ஓசை செப்பலோசை எனப்படும். செப்பலோசையாவது 'அகவிக் கூறு ஒருவற் கொருவன் இயல்பு வகையானே ஒரு பொருண்மை கட்டினராக் குங்கால் எழும் ஓசை' யாகும்.

செய்யுளுக்கு மோனை, எதுகை முதலிய ஓசை துண்பங்களை ஆன்றோர் வருத்திருப்பினும், பண்டைப் புலவர்கள் அந்நயங்களைப் பெரிதுங் கவனியாது, தங்கள் கருத்துக் கேற்ற செழுஞ் சொற்களையே அமைத்துச் செய்யுள் பலவும் இயற்றுவாராயினர். சொற்களுக் கேற்றவாறு அவர்கள் கருத்துக்களித் திரித்துக்கொள்வதில்லை. அவர்கள் கருத்துக்கிசைத்த சொற்களை அமைத்துச் செல்லுமிடத்து ஆங்காங்கு எளிதாகத் தோன்றும் எதுகை மோனைகளையே அமைப்பார்கள். இங்ஙனம் அவர்கள் செய்யுளியற்றியதனாலன்றோ அவர்களுடைய பாக்கள் தடையின்றி ஆற்றார்போல் இன்றோசைகொண்டு ஒழுருகின்றன; அவர்கள் கூறுவனவெல்லாம் இலேசில் விளங்கி ஒரு நித்திரப் படம்போல் நம் மனக்கண்ணுக்கு என்றும் புலப்படுகின்றன. இவ்வரும்பெருஞ் செய்கையன்றோ அப்புலவர்களுக்கு என்றும் அழியாப்புகழை வீளைவிக்கின்றது. அங்ஙனமின்றிப் பிந்நலத்துப் புலவர் பெரும்பான்மையோர் யாப்பிலக்கணத்துக்கு ஒரு நிற்றும் வழுவாது செய்யுளியற்றக்கருதி, மோனை எதுகைக்கு இடர்ப்பட்டுச்சொற்களை இணைத்து, அச்சொற்களுக்கேற்றவாறு தங்கருத்துக்களைத் திரித்துச் செய்யுளியற்றியதனாலன்றோ

அப்பாக்கள் நமக்கு இன்பமுட்டாமலும், மனத்தில் ஊன்றிப் பதியாமலும் மறைந்து விடுகின்றன. ஷேக்ஸ்பியர் என்னும் ஆங்கிலக்வி இலக்கண வரம்பைப் பெரிதுங் கவனியாது செய்யுளியற்றியமையினால், தங்கருத்துக்களை நமக்குத் தெளிவாகப் புலப்படுத்தி என்றும் இன்பம் வீளைவித்துப் பெரும் புஷ்பப் பெறுகின்றார். இந்நாளில் மிகச்சிறந்த கவி என்று உலகத் தாராற் பாராட்டப்படும் ஸர். இரலீந்திரகாத் டாகோர் அவர்கள் இயற்றிய செய்யுள்களெல்லாம், மோனை, எதுகை, சீர் முதலிய இலக்கண வரம்புகளுக்குட்பட்டுச் செல்லாது, கருத்துக்கும் இன்னொசைக்கு மிகைந்த கொழுஞ் சொற்களுக் குட்பட்டுச் செல்கின்றமையான், அவற்றுட் கூறிய விடயங்களுெல்லாம் மிக்க அழகுடன் படமெழுதி நம் கண்ணெதிரே காட்டினார் போலத் தெளிவாக விளங்குகின்றனவென்று அவர் மாணவர் கூறுகின்றனர். இவ்வரிய துட்பவினையன்றோ அவர்க்கென்றும் அழியாப் புசுழை வீளைவிக்கின்றது. இஃதே நல்லிசைப் புலவர் மாட்டுக் காணப்படும் அருமைப்பாடு.

கூத்தனரும் எதுகை மோனைக் கிடர்ப்பாது தங்கருத்துக் கேற்றவாறு செய்யுளியற்றியுள்ளார். ஆதலினால் சில செய்யுள்கள் அடியெதுகையாகவும், சில செய்யுள்கள் ஒருஉ எதுகையாகவும், சில ஒரு விகற்பமாகவும், சில இரு விகற்பமாகவும், சில பல விகற்பமாகவும், சில இன்னிசையாகவும், சில கேரிசையாகவும் முடிந்தன. இங்ஙனம் ஓசையின்பம் மாறி மாறி வரத் தொடுத்தமையான் அவை கேட்போர்க்குக் கழிபேருவகை பயத்து நிற்கின்றன.

பண்டைக்காலத்துப் புலவர்கள் வெண்பாவிற்குப்பெரும்பான்மையும் ஒருஉ எதுகையை வழங்கியுள்ளார்கள். ஒருஉ எதுகை பென்பது * “இருசீ ரிடைபிடி னொருஉவென மொழிப” என்று ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் கூறியவாறு, ஓர் அடியில் முதற் சீரும் காண்குஞ்சீரும் இரண்டாமெழுத்து ஒன்றிவரத் தொடுப்பது. இங்ஙனொருஉ எதுகை நிருக்குநர், காலடியார்

பா இலக்கணமும் நூலின் கலையும் ௫௭

நான்மணிக்கடிகை முதலிய நூல்களில் யிக்குப் பயின்று வருவதைக் கண்டுகொள்க. இந்நூலுள் உஉ, கூஉம் செய்யுள்களின் மூன்றடியும், உரு, கூக, கூஅன் முதலடியும், உக, உஎன் இரண்டாம் அடியும், க, கக, கடு, கஅ, உக, கூச, கூகன் மூன்றாம் அடியும் கக, உஅ, உக, கூடுன் முதலிரண்டடியும், உஉன் இடையிரண்டடியும் ஒருஉ எதுகை பெற்றுவந்தன. கூகம் செய்யுளின் முதலடி ஒன்றுமட்டுமே சிறந்த எதுகைபெற்று வரவில்லை யெனலாம். ஒழிந்தவையெல்லாம் அடியெதுகை பெற்றுவந்தன.

இனி மோனைபயப்பற்றி ஆராய்வோமாயின் இந்நூல் வெண்பாக்களின் ஈற்றிரண்டடியும்பெரும்பான்மையும் மோனையின்றித் தொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மற்றையடிகளிலுஞ் சிறுபான்மை மோனையில்லை. மோனைவரின் அது வரம்பின்றி ஏதாவது ஒருசீரில் பயின்று வருகின்றது. சில செய்யுள்கள் மோனையே யின்றியும் (உஅ, உக), சில ஒரு மோனையுடனுள் (கூ, கஎ, உரு) தொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இந்நூலுட்பயின்ற உயிரளபெடைகள்பெரும்பான்மையும் செய்யுள் இசைசிறைக்கண் வந்துள்ளன. அவை 4 தருஉந் தன ரியலாய் 'மராஅந் தகைந்தன' 'கெடாஅப் புகழ்வேட்கை' 'படாஅ மகிழ்வண்டு' 'பிடாஅப் பெருந்தகை' என்பன. அளபெடை பெற்றுவராவியின் அச்சீர்கள் ஓரசையாய் நிற்கும். அங்ஙனம் சிற்றல் செய்யுளிலக்கண வருவாகும். ஆதலான் அவற்றை இயற்சீர் ஆக்கவேண்டி ஆண்டு அளபெடை பெய்துவைத்தார் ஆசிரியர். 'கடாஅவுக பாகதேர்' என்பதனுள் அளபெடை இன்னிசைக்கண் வந்தது. ஈண்டு அளபெடை வராவியினும் தளைதட்டாது.

இனி இந்நூலின் கலையை கோக்குமிடத்துச் செய்யுளெல்லாம் செறிவின்றி செகிழ்ந்த கலையாய் ஆற்றுகீர் ஒழுக்குப்போலச் செல்லுகின்றன. சிற்சில விடங்களிற் பாக்கள்

பொருளுக்கேற்றவாறு மெதுவாகவும், விரைவாகவும், வல்லு
ன்ற ஓசையுடனும், இழுமென் ஓசையுடனும் செல்லுகின்றன.
தோழி தலைவியை ஆற்றவிக்குஞ் செய்யுள்களும், தோழியுந்
தலைவியுளும் தம் கொஞ்சிற்குக் கூறுஞ் செய்யுள்களும், மென்மை

௫௮ .

காந்நாற்பது

யாகவும், தலைமகன் விரைந்துவருதலைக்கூறுஞ் செய்யுள்களெல்
லாம் (கச,உய,௩௬ முதலியன) விரைந்தும், இடியோசையையும்
தேரொலியையும் குறிக்கும் பாக்களெல்லாம் (சு,கய,க௭,௩௨)
வல்லென்ற ஓசையுடனும், தோழி தலைவியை இன்சொலா
லாற்றவித்தலைக் குறிக்குஞ் சில செய்யுள்களும் (௫,௮,௧௩),
வண்டு பாடுதலையும் பிறவொலியையுங் குறிக்குஞ் சில செய்
யுள்களும் (க௫, ௨௮) இழுமென் ஓசையுடனும் செல்லுகின்றன.

ஆயினும் தலைப் பொதுவாக நோக்குமிடத்துச் சொல்வ
ளப்பல் குறைந்ததொன்றாகவே காணப்படுகின்றது. இதைப்
போல அகவொழுக்கத்தைக் கூறும் திணைமலை தூற்றைம்பது,
ஐந்திணை ஐம்பது முதலிய நூல்களுடன் இதை ஒப்பவைத்து
நோக்குங்கால், இதன்நடை மிக உயர்ந்த திஞ்சுவை செறிந்த
நடையாகக் காணப்படவில்லை. திணைமலை தூற்றைம்பதிற்
காணப்படும்,

“விளரியாழ்ப் பாண்மகனே வேண்டா வழையேன்
முளரி மொழியா துளரிச்—சினரி
பூங்கண் வயலூரன் புத்தில் புருவதன்மு
ளுக்க ணறிய வுரை.”

“தாழை தவழ்ந்துலாம் வெண்மணற் றண்கானன்
மாழை துளையர் மடமக—னேழை
யிணைநாடி வில்லா விருந்தடங்கண் கண்டுந்
துணைநாடி னன்றோ மிலன்.”

என்னும் இன்சுவை யொழுக்குந் செய்யுள்களைப் போலவாவது,

“அழலவிழ் தாமரை யாய்வய லூரன்

விழைதரு மார்ப முற்றோய்—விழையிற்
குழலுவ் குடியியென் பாலகன் கூறு
மழலைவாய்க் கட்டுரை யால்”.

என்னும் ஐந்திணை ஐம்பதின் செழுஞ்சொற்செறிந்த செய்யுள்
போலவாவது,

“வெறிகமழ் தண்சுனைத் தண்ணீர் துளும்பச்
தறிவண் தேமா நறுக்கனி வீழும்

பா இலக்கணமும் நூலின் கடையும்   ௫௯

வெறிகமழ் தண்சோலை நாடவொன் றுண்டோ
வறிவின்கண் நின்ற மடம்.”

என்னும் ஐந்திணை யெழுபதின் நறுஞ்சுவைபழுத்த கொழுஞ்
சொல் அமைந்த செய்யுள்போலவாவது இழுமென் ளுசை
முதிர்ந்த பாக்களை இந்நூலுட் காண்பதரிது.

“இகழுநர் சொல்லஞ்சிச் சென்றார் வருதல்
பகழிபோ லுண்கண்டாய் பொய்யன்மை யீண்டைப்
பவழஞ் சிதறி யவைபோலக் கோபந்
தவழுந் தகைய புறவு.”

“திருந்திழாய் காதலர் தீர்குவ ரல்லர்
குருந்தின் குவியினை குள்ளுறை யாகத்
திருந்தி னிளிவண்டு பாட விருந்தும்பி
யிஞ்சு லாதம் பொழுது.”

என்பனபோன்ற சில இனிய பாக்களை இந்நூலுட் காணப்
படுகின்றன. இதுனுட் ‘சவட்டி’ ‘கடிதிடி’ ‘உரற்ற’
‘கடாஅவுக’ போன்ற வன்சொற்கள் மிக்ரு வருதலினால்,
இது படிப்போர்க்கு வனையவற்றைப்போலச் சொல்லின்பம்

பெரிதும் பயவாதென்பது கருத்து: ஆகவே இந்துஸ் ஐந்திணை
தூல்கள்போலத் தெள்ளிய செழுஞ்சொற்றொகுதியினால் யாக்
கப்பட்டதென்று கூறுதற்கு இடனின்றது.

இந்துலை மற்றதன் இனமாகிய தூல்களுடன் ஒப்பவைத்து
கோக்கும்பொழுது இஃது அவற்றிற்குக் காலத்தில் முற்பட்டதா
கக் காணப்படுகின்றது. இது காலடியார், நான்மணிக்கடிகை
முதலிய நீதிதூல்கள் இயற்றப்பட்ட காலத்தினதாயிருத்தல்
வேண்டுமென்று கருதப்படுகிறது. அந்தூல்கள் போலவே
இந்தூலுள் ஒரு உ எதுகை மிக்கும், பாக்கள் பல விகற்பமா
யும் இன்னிசையாகவும் முடிகின்றன. திணைமலை தூற்
றைப்பதின் பாக்களெல்லாம் இருவிகற்பமாய் அடியெதுகை
பெற்றே ஈடைபெறுகின்றன. அதனுள் ஓடியேனும் ஒரு உ
எதுகை பெறவில்லை. கள-வறு செய்யுள் தவிர ஒழிச்
தவை யெல்லாம் சேரிசையாய் முடித்திருக்கின்றன.

கூ

கார்நாற்பது

எதுகையோசை பிற்காலத் தெதுகைபோல முதற்சீர் முற்
றும் பொருத்தி வருகின்றது. இத்திணைமலையின் செய்
யுட் போக்குப் பெரும்பான்மையும் முத்தொன்னாயிச் செய்
யுட் போக்கை ஒத்திருக்கின்றது. இனி ஐந்திணை ஐம்பதிலும்
நூகடு பாக்களின் இரண்டோரடிதவிர ஏனையவை யெல்லாம்
அடி யெதுகையே பெற்றுவருகின்றன. கார்நாற்பது மேற்
கூறிய தூல்களைக் காட்டினும் மிகக் குறைந்த (சு) பாக்களைப்
பெற்றிருப்பினும் பெரும்பான்மையும் ஒரு உ எதுகையையே
பெற்று ஈடைபெறுகின்றது.

இதனுள் வழங்கியுள்ள சொற்களை ஆராய்மிடத்துப் பரு
வம், அஞ்சனம், குஞ்சரம், மனம், மணி, நாகம் முதலிய சில
வடசொற்களேயன்றிப் பல காணப்படவில்லை. விலங்கு,

சவட்டி, அனுங்க, நெருநல், பொச்சாப்பு, பழங்கண் முதலிய அரிய சொற்களை வழங்கி யிருத்தலும், ‘காடுங் கடுக்கை கவின் பெறப் பூத்தன’, ‘காயாவு நுண்ணரும் பூழ்த்த புறவு’ என்பனபோன்ற அரிய இலக்கண வழக்கு வந்திருத்தலும் இங்கு நோக்கத்தக்கன. இக்காணங்களை எல்லாம் ஒருங்குவைத்து நோக்குமிடத்து இத்துல் திணைமலை தூற்றைம்பது, ஐந்திணை ஐம்பது முதலிய தூல்களுக்கு முற்பட்டதென்பது போதரும்.

இந்நூலுள் வழங்கிய அரிய இலக்கணக் குறிப்புகளும் சொற்களும்.

“காடுங் கடுக்கை கவின் பெறப் பூத்தன” (ச) என்பதில் முதலுஞ்சினாயு மொரு முடிபு கொண்டன. இதனை இடத்து கிகழ் பொருளின் தொழில் இடத்துமேல் கின்றது என்று கூறுத லமையாதோவெனின் அமையாது; என்னை? காடு என்பது மாங்கன் பலவற்றின் ஈட்டத்தால் உண்டானதொன்றன்றி அவற்றைத் தவிர்த்து கிற்கும் ஒரு பொருளன்று. ஆகவே மாஞ் சினாயும் காடு முதலுமாகும். கிலம்பூத்தது, மலை அசைத் தது என்னுமிடத்து கிலத்திலும் மலைவிலுமுள்ள செடிகள் பூத் தன, மாங்கன் அசைத்தன என்பது பொருளாதலான் அவை இடத்து கிகழ் பொருளின் தொழிலைக் குறிக்கும். “நீம்பிழி

இலக்கணக் குறிப்புகளும் சொற்களும் ௬௧

யெந்திரம் பத்தல் வருந்த” (பதிற்றுப்பத்து. ௧௧) என்பதும் அவ்விலக்கணம்.

“நெடுவிடைச் சென்றாரை” (௬) “நெடுவிடைச் சென் றது” (௧௧)—நெட்டிடை என்று பிறவிடங்களிற் பயின்று வர வும் ஈண்டு நெடுவிடையென வருதல் ‘மருவின் பாத்திய’ (தொல்-எழுத்து-௬ - ௪௮௨) என்பதனுள் பாத்திய என்ற இலே சாற்கொள்ப.

‘நல்விருத் தாக நமக்கு’ (௬௬) என்னுமிடத்து ‘விருத்து’ ஆகுபெயராய் விருத்தயருமிடத்தைக் குறித்தது.

‘பிபாஅப் பெருந்தகை நற்கு’ (௬௭) என்னுமிடத்துக் ‘கண்’ என்னும் ஏழாம் உருபு தொக்கு சிற்சின்றது.

‘இந்து’ (௭௮) என்பது ஈந்து என்பதன் குறுக்கல்விகாரம். ‘நற்கு’ (௭௯) நன்கு என்பதன் வலித்தல் விகாரம்.

‘விலங்கு’ (௮) என்பது குறுக்கென்னும் பொருட்டாய் வந்துளது. இக்ளாணம் பற்றியே, மிருகங்கள் குறுக்காய் வளர்ந்திருப்பதனால் அவற்றிற்கு விலங்கென்றும், மலைகள் குறுக்கிட்டுக் கிடப்பதனால் அவற்றிற்கு ‘விலங்கல்’ என்றும் பெயர் வந்துள்ளன. ‘விலங்ககன்ற வியன்மார்ப’ என்பது புறநானூறு. (௩)

‘ஊழ்த்தல்’ (௮) என்பது மலர்தலென்னும் பொருளைத் தந்து சிற்சின்றது. அஃது உதிர்த்தல் என்னும் பொருட்டாயும் பிறவிடங்களில் வரும்.

‘இறப்ப’ (௯) என்பது நீங்க என்னும் பொருள் தந்தது. ‘வரிவளை முன்கை வரவா விறப்பப் போனகத் தனிநமர்’ என்பது கல்லாடம். (௧௮).

‘ஏரும்’ (௧௭) என்பது ‘ஏழாநிற்கும்’ என்னும் பொருட்டாயது. ஏர்-ஏழுச்சி. ‘மயங்கி வலனேரும் கார்’ ஐந்திணை ஐம்பது (௧). ‘பாடியிழி. பனிக்கடல் பருகி வலனேர்புகோடு கொண்டெழுந்த கொடுஞ்செல வெழிவி’ முல்லைப்பாட்டு. (௭).

‘பழங்கண்’ (௧௬) என்பது மெலிவு. ‘பழங்கண் கொண்ட புசலை மேனியன்’ அகநானூறு (௨௭௭).

௧௨

கார்நாற்பது

‘இறுவரை’ (௧௭) என்பது பிறவிடங்களில் இற்றவரை, பெரியமலை என்று பொருள்படினும் ஈண்டுப் பக்கமலை என்னும் பொருளைத் தந்து சின்றது. “இருநீங் கிறுவரை யூர்பிழி

பாடும்" கலித்தொகை. (௪௩).

'சவட்டி' (௧௭) என்பது 'வருத்தி' என்னும் பொருளில் வந்தது. 'மன்பதை சவட்டிங் கூற்றம்' பதிற்றுப்பத்து (௮௪). 'சகரக் கிளவியு மற்றே ரற்றே அ ஐ ஓ ன வெனு மூன்றலங் கணையே' (தொல். எழுத்து. ௫. ௧௨) என்றமையால் தொல்காப்பியர் காலத்தில் சகரம் மொழிக்கு முதலில் வழங்கப்படவில்லை. பின்னெழுந்த தூல்களில் அத்தகைய மொழிகள் வழங்கப் பட்டன.

'சாங்கட்டு' (௨௨) குளிக்காலத்திற்கு உடுத்துக் கொள்ளப் படும் அழகிய உடை.

'வனம்' (௨௨) என்பது வருவாய் என்னும் பொருட்டாய் வந்தது. 'வனமிலாப் போழ்த்து வள்ளன்மை குற்றம்' நான்மணிக்கடிகை. (௧௩).

'நலம்' (௨௨) என்பது வடிவம் என்னும் பொருளில் வந்தது. 'இளநலங்காட்டி' என்பது திருமுருகாற்றுப்படை. ௨௬௦.

'உளரும்' (௩௦) என்பது அசையுமென்னும் பொருட்டாய் வந்தது. 'விரைவனர் கூத்தல் வரைவளி யுனா' புற நானூறு. (௧௩௩).

'இடம்' (௩௩) வழி யென்னும் பொருளைத் தந்தது. 'விரும்பாஞ் செல்லு மிடம்' திணைமொழி ஐம்பது. (௧௧).

'திரு' என்பது சீதேவி யென்னுந் தலைக்கோலம். இவ் வணிகலன் உத்தி என்றுஞ் சொல்லப்படும். 'உத்தி பொறித்த புண்பூண் பருமத்து' கலித்தொகை. (௧௭).

'தகைதல்' (௪௩, ௩௪) மலர்தல் என்னும் பொருட்டாய் வந்தது. அஃது அழகுபெறுதல், தடுத்தல் என்னும் பொருட்டாயும் பிறவிடங்களில் வரும். 'வான்பிளிர் கருவியிற் பிடிவு முகை தகைய' ஐங்குறுநூறு. (௪௬௧).

'உயிர்க்கும்' என்பது ஒலிக்கும் என்னும் பொருளைத் தந்தது. 'வள்ளுயிர்த் தண்ணுமைபோல்' கற்றிணை. (௩௧௦).

பிற இலக்கணக் குறிப்புகளையும், சொற்பொருளையும் உரையிற் கண்டு கொள்க.

நூலாசிரியர் வரலாறு.

கார் காற்பது இயற்றியவர் மதுரைக் கண்ணகி கூத்த னுள்ளனப்படும் கல்லிசைப்புலவர் ஆவர். இவருடைய பெயரைக் கொண்டு இவர் பிறப்பிடம் மதுரையென்று ஊகிக்கப்படுகிறது. கண்ணகி கூத்தனர் என்றமையான் இவருடைய தந்தைபெயர் கண்ணனர் ஆகும். கடைச்சங்க காலத்திருந்த வேம்பற்றூர்க் கண்ணகி கூத்தனர் என்பவரும் இவரேயென்று ஒருவர் கருது கிறார். மதுரைக் கணித்தாகிய வேம்பற்றூர் என்னுஞ் சிற் றாரிற் புலவர் வகித்து வந்தமையான் அவர்க்கு இப்பெயரும் வழங்கப்பட்டிருக்குமென்று அவர் கருதுகின்றனர். ஆயினும் அதைப்பற்றி ஒருதலையாகக் கூறுதற்கு ஆதாரம் ஒன்றுமன்று. இந்நூல் கடைச்சங்கநூல்களுள் ஒன்றாய்ச் சேர்க்கப்பட்டிருத்த லாற் கூத்தனர் கடைச்சங்க காலத்துப் புலவர் ஆவர். அந்நா லது இற்றைக்கு க௭௫௦ ஆண்டுகட்கு முற்பட்டிருந்தவர் ஆவர். இவர் நூலின் கடையைக் கொண்டு இவர் கடைச்சங்க காலத் தின் இடைப்பகுதியிலிருந்திருக்க வேண்டிமொன்பது ஊகிக்கப் படுகிறது.

இவர் திருமாலையும், நாஞ்சில் வலவனையும் இந்நூலுள் கூறுவதுடன், 'பொச்சாப் பிலாத புகழ்வேன்வித் திப்போல' 'கலமிகு கார்த்திகை' என்று வேள்வித்தீயையும், கார்த்திகைத் திருவிழாவையும் புகழ்ந்துரைத்தலினால், இந்து சமயத்தவ ரொன்பது கருதப்படுகின்றது. இவருடைய பெயரும் இவர் சமணர் அல்லரென்பதைக் குறிக்கும்.

இந்நூல் அகப்பொருளைக் கூறுவதொன்றாயினும் இதனுள் ஆசிரியர் ஓரிடத்தன்றிப் பிறவிடங்களில் இடக்கர்ச்சொல்லைப் பெய்தவைக்காமையானும், வல்லென்ற வோசையுடைய சொற் கள் பலவற்றை வழங்கலானும், தனிமையையும் வருந்துதலை யுமே தம் நூலுக்கு முக்கிய பொருளாய்க் கொண்டமையானும்,

வேள்வியைப் புகழ்ந்துரைத்தலானும் கூத்தனா றுறந்த உள்

கசு

கார்நாற்பது

எழும், மன உறுதியும், உலகப்பொருளிற் பற்றின்மையும், சிறந்த ஒழுக்கமும் உடையவராயிருந்திருத்தல் வேண்டுமென்பது தேற்றம். இவர் காட்டிலுள்ள இயற்கைப் பொருள்களைப் பலதிறப்படக் கூறுதலினால், இவர் காட்டிற் பல நாள் சுற்றித் திரிந்திருத்தல்வேண்டும். இயற்கைப் பொருள்களைக் கண்டவாறே சிறப்பித்துக் கூறுதலிலும், தாம் எடுத்துக் கொண்ட பொருளை இயற்கைக்கு முரணாக அணிவகுத்துச் சொல்லுதலிலும், மனோபாவத்திற்கிசைந்த உவமைகளை ஆளுதலிலும் இவர் மிகவும் வல்லவர். இவர் இந்நூலன்றி வேறு செய்யுள்கள் இயற்றியதாகத் தெரியவில்லை.

சிறப்புப் பாயிரம்.

முல்லைக் கொடிமகிழ மொய்குழலா நுண்மகிழ
மெல்லப் புணல்பொழியு மின்னெழிற்கார்-தொல்லைநூல்
வல்லா நுளமகிழத் தீந்தயிழை வார்க்குமே
சொல்லாய்ந்த கூத்தர்கார் சூழ்ந்து.

உ

கணபதி துணை.

திருச்சிற்றம்பலம்.

கார் நாற்பது

மூலமும் உரையும்.

நூல்.

வேந்தற்குற்றழிப் பிரிந்த தலைமகனது வாவு கீட்டித்
தமையாற் பிரிவிடை ஆற்றாது கலங்காரின்ற தலைமகட்குத்
தோழி, 'உரைத்த கார்ப்பருவம் வந்ததாகலான் அவர் வருவர்'
எனப்பருவங்காட்டி வற்புறுத்தியது.

க. பொருகடல் வண்ணன் புனைமார்பிற் றார்போல்

திருவில் விலங்குன்றித் தீம்பெய ருழ

வருது மெனமொழிந்தார் ஷாராகொல் வானம்

கருகிருந் தாலிக்கும் போழ்து.

உரை:—பொருகடல் வண்ணன் புனைமார்பில் தார்போல்-
கனையை மோதுங் கடவினது கிறத்தினைபுடையானது அவங்க
ரித்த மார்பிற் பூமாலிபோல, திருவில் விலங்க ஊன்றி - இத்திர
வில்லைக் குறுக்காக கிறத்தி, தீம் பெயல் தாழ்-இனிய மழை
பெய்யாதிக்க, வருதும் என மொழிந்தார் - வருவேமென்ற
சொல்லியவர், வானம் கரு இருந்து ஆலிக்கும் போழ்து வாரா
கொல்-மேகம் ருற்கொண்டிருந்து மழைத்துளிகளைப் பெய்யா
கின்ற இக்காலத்து வாராரோ? (வருவர்)—என்றவாறு.

வினைவயிற் பிரிந்த காதலன் தான் வருந்துணையும் ஆற்றி
யிருவென்ற கூறிய சொல்லைப் பிழையாமல் காதலி ஆற்றி
யிருந்த ஒழுக்கத்தைக் கூறுதலான், இது முல்லைத்திணை:

வீற்று. ஆகவே மூலக்குத் தெய்வமாகிய திருமாலையே ஈண்
 மூக் கூறினார். என்னை, “மாயோன் மேய காடுறை யுலகமும்”
 (தொல். அகம். கு. ௫) என்பது சூத்திரமாகவின். திருமால் கடல்
 வண்ண முடையானென்பது, “இருநிலங் கடத்த திருமுறு
 மார்பின் முந்நீர் வண்ணன்” (பெரும்பாண். 1௨௧) என்பத
 னானு மறியப்படும். திருமால் மூலையின் கருப்பொருள். திரு
 வில் - வானவில். கார்க்காலத்தில் திருவில் தோன்றுதல் இயல்பு.
 “தேர்செல வழங்கத் திருவிற் கோலி யார்கலி யெழிலி கார்
 தொடங்கின்றே” (ஐங்குறு. ௨௪௮) என்றார் பிறரும். “விலங்
 ககன்ற வியன்மார்பு” (புறம். ௩) என்புழிப்போல, விலங்கென்
 பது ஈண்டுக் குறுக்கென்னும் பொருட்டாய் நின்றது. “மலை
 பரத்து.....விலங்கு வெஞ்சுரம்” (கலி. ௧௫0) என்றார்
 பிறரும். நீலநிறமுடைய வானின்கண் பலநிறத்தோடு வளைந்து
 தோன்றும் திருவிற்கு, நீலநிறமுடைய மாயோன் மார்பின்கண்
 பலநிறத்தோடு வளைந்து கிடக்குத் தாரினை உவமித்தமையின்
 உருவமாதோடு மெய்யுமமமும் விரலிற்று. இது “விரலியும்
 வரூஉ மரபின வென்ப” (தொல். பொருள். கு. ௨௭௭) என்ற
 தானமையும். நீலவானுக்குத் திருமால் மார்பு உவமையாதலைத்
 “திருமா, லகலஞ்செஞ் சாந்தணிக் தன்னசெவ் வான்முகட்டு”
 (இறை. அகம். மா. கோவை. ௬௭) என்பதனானுமறிக. திரு
 வில் பன்னிற மலர்கள் சேர்ந்து வளைத்து கிற்றலை யொக்கு
 மென்பது “எருவை கோப்ப வெழிலணி திருவில் வானி
 லணித்த விரியுதும் பண்மலராற் கூனி வளைத்த சினை” (பரி
 பாடல். ௧௮) என்பதனானு மறியப்படும். கொல் - ஐயக்கிளவி;
 “கொல்லேயையம்” (தொல். சொல். கு. ௨௯௮) என்றார்
 ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார்.

தலைவர் வருவரென்று தோழி வற்புறுத்தினமையின் இருத்தனியித்தமாய உரிப்பொருளும், கார்ப்பருவக் கூறின் மையின் முதற்பொருளும் கூறினாயிற்று.

என்றித் தாழ வருதுமென மொழிந்தார், ஆலிக்கும் போழ்து வாராகெல் எனக் கூட்டிக். (உ)

மு ல மு ம் உ ரை யு ம்

ந.

தலைமகன் வாவு நீடுமென்று ஆற்றினாய தலைமகட்குத் தோழி பருவங்காட்டி, 'கமர் இன்னே வருவரென்பதை யுரைக்க அவர் துதாதி வந்ததுகாண் இவ்வெழில் வானம்' என வற்புறுத்தியது.

உ. கடுங்கதிர் நல்கூரக் கார்செல்வ மெய்த
நெடுங்காடு நேர்சிறை யினக்—கொடுங்குழாய்
இன்னே வருவர் நமரென் நெழில்வான
மின்னு மவர்தா துரைத்து.

உரை:—கொடுங்குழாய் - வளைந்த குழையையுடையாய், கடுங் கதிர் நல்கூர - வெய்ய இரணங்கையுடைய புகலோன் வறுமையுற, நெடுங்காடு நேர் சிறை நன - கொடிய காடுகளெல் ளாம் தம்மினொத்த பூக்கொம்புகளைப்பெற, கார் செல்வம் எய்த - கார் காலம் வளப்பந்தையடைய, எழில் வானம்-எழுச் சியையுடைய முகில், கமர் இன்னே வருவர் என்று - கம் தலை வர் இப்பொழுதே வருவாரென்று, அவர் துது உரைத்து மின் னும்-அவர் வருஞ்செய்தியைத் துதரக வந்து முன்னருரைத்து மின்னறிந்தது—எறு.

கடுக்கதிர் அன்மொழித்தொகை. கதிர் கல்குத் தலென்றது
அதன் ஆற்றல் ஒழிந்து சிற்றலென்றவாறு. கார் ஆரு
பெயர். சினை அரும்புமாம். “தும்மல் சினைப்பது போன்று
செடும்.” (குறள். ௧௨௦௩) என்புழியும் அப்பொருள். கொடுமை-
விளைவு. ஏகாம் தேற்றம்.

‘கொடுக்குழை’ என்பதும் பாடம்.

அவர் தூதாதி வந்தடைந்தது இப்பொழுதெனத் திணைவி
சாற்றற்கு இச்செய்யுளை மேற்கோணாகக் காட்டியுள்ளார் அகப்
பொருள் விளக்க உரைனார். (சம்பி. அகம். கு. ௭௭௦).

உர எய்த ஈன வருவாரென்று வானம் உரைத்து மின்
னும் ஈன விளைமுடிவு செய்க. (உ)

ச

கார் நாற்பது

தலைமகன் குறித்த பருவம் வந்தும் அவன் வாராமை
யால் தலைமகன் ஆற்றாது வேறுபட, அதுகண்டு தோழி தனது
ஆற்றாமை தோன்றக் கூறியது.

௩. வரிநிறப் பாதிரி வாட வளிபோழ்ந்
தயிர்மணற் றண்புறவி னுலி—புரள
உருமிடி வான மிழிய வெழுமே
நெருந் லொருத்தி திறத்து.

உரை:—வரிநிறப் பாதிரி வாட- வரிநிறத்தையுடைய
பாதிரிப் பூக்கள் வாட, வளி போழ்ந்து அயிர் மணல் தண்
புறவின் ஆலி புரள - சாற்றினால் ஊடறுக்கப்பட்டு நுண்மணலை
யுடைய குளிர்த்த காட்டின்கண் ஆலங்கட்டிகள் புரள, உரும்

இடி வானம் - இடி இடிக்கும் முகில், நெருகல் ஒருத்தி திறத்து
இழிய எழுமே - சேற்றுமுதல் தனித்திருக்கும் ஒருத்தியின்
பொருட்டு மறைபெய்ய எழாரின்றதே—எ-று.

பாதிரி வேனிற்றூரிய பூவாயினமையின் கார்சாலத் தொ
டக்கத்தில் அழிந்தது. அது வேனிற்றூரிய தென்பதையும்,
வாரிசிறமுடைத்தாதலையும், “வேனிற் பாதிரிக் கூனி மாமலர்”
(அகம். ௨௫௬), “வேனிற் பாதிரிக் கூன்மலர் ண்ண” (குறச்.
௧௪௭), “வேனிற் பாதிரி விரிமலர் குவைஇ” (ஐக்குறு. ௩௧௧),
“புன்காற் பாதிரி வாரிசிறத் திரன்லீ” (அகம். ௨௩௬) என்பவற்
குண மறிக. பரீலக்குப் பயின்ற இது முல்லைக்கண் வந்து
மயங்கியது, “எச்சில மருங்கிற் பூவும் புன்றும், அச்சிலம் பொ
முதொடு வாராவாயினும், வந்த நிலத்தின் பயத்தவாகும்”
(தொல். பொருள். கு. ௧௧) என்னும் ருத்திரத்தானமையும்.
எனாம் தேற்றம். ‘நெருகல்’ என்றதனை ‘ஒருத்தி திறத்து’
என்பதுடன் சேர்ப்புழித், “ருறித்த கார்சாலம் சேற்றே வந்தும்
தலைமகள் வாராமையான் சேற்றுமுதல் தனித்திருந்து வருந்து
வான்மாட்டு இன்றும் இது வந்தமையான் அவன் இனி உயிர்
வாழமாறு யாக்கணம்” என்பாள் ‘எழுமே’ என்று உறிஞ்சு
என்ப பொருள்கொள்ளப்படும். ‘வானமிழிய வெழும்’ என்பதுடன்

மூ ல மு ம் உ ளை யும்

௫

அதனைச் சேர்ப்புழித், ‘தனித்திருப்பாட்டு இரங்கிக் கலமு
மாறுபோல சேற்றுமுதல் முகில்மறை பெய்யாசின்ற மேல்
எழாநின்றது’ என்று பொருள் கோடலுமாம்.

‘இழிந்தெழுக் தோக்கும்’ என்பதும் பாடம்.

பாதிரி வாடப்போழ்த்த ஆலிபுரள ஒருத்தி திறத்து
வானமிழிய வெழும் என முடிக்க.

(௧)

பிரிவாற்றாமையாற் பசலை படர்ந்த தலைமகட்டுக் 'கார் வந்தமையான் அது கீங்கும்' எனத் தோழி பருவங்காட்டி வற்புறுத்தியது.

ச. ஆடு மகளிரின் மஞ்ஞை யணிகொளக்
காடுங் கடுக்கை கவின்பெறப் பூத்தன
பாடுவண் டினும் பருவம் பணைத்தோளி
வாடும் பசலை மருந்து.

உரை:—ஆடு மகளிரின் மஞ்ஞை யணி கொள் - கூட்தாடும் மகளிரே போல மயில்கள் அழகுபெற, காடும் கடுக்கை கவின்பெறப் பூத்தன - காடுகளும் கொன்றைகள் அழகுபெற மலர்ந்தன; பாடு வண்டு ஊதும் - இனி என்னும் பண்ணைப் பாடும் வண்டுகள் அப்பூக்களை ஊதா நிற்கும்; (ஆதலாற்) பணைத்தோளி - மூங்கில்போன்ற தோளையுடையாய்! பருவம் வாடும் பசலை மருந்து - இப்பருவம் வாடுதலாலுண்டாகிய நின்பசப்புக்கு மருந்தாவிற்று—எ-று.

ஆடுமகள் வெறியாடுமகள் என்றலுமாம். “மஞ்ஞை யாடுமகள் வெறியுறு வணப்பின் வெய்துற்று கடுங்கும்” (குறள். ௧௦௮) என்றார் பிறரும். மஞ்ஞை ஆடுதற்றோழிலின லும் சாயலினாலும் ஆடுமகளிரை யொக்கும். கார் எலத்தில் களியின் மிருதியான் மஞ்ஞையாடுத வியப்பு. குறிஞ்சிக்குப் பயின்ற இப்புள் முல்லைக்கண் வந்து மயங்கிற்று. இங் - உவமப் பொருவு. உம்மை எச்சம். கொன்றை கார்எலத்தில் மலர்வதொன்றென்பது, “கார்விரி கொன்றைப் பொன்பேர்

௬ கார் நாற்பது

புதுமலர்” (அகம். காப்பு.) “கண்ணிகாந்ததுக் கொன்றை” (புறம். ௧) என்பவைவாணு மறியப்படும். ‘காடும் கடுக்கை

கவின்பெறப் பூத்தன' என்பதில் முதலுஞ்சினையும் ஒரு முடிபு கொண்டன. வண்டு பறக்குங்கால் சிறை புடையிலும் தாளிலும் உராய்தலினால் இளியென்னும் சுரவோசை தோன்றுதல் பற்றிப் 'பாடுவண்டு' என்றான். பூக்களை ஊதுதல் தேன்பருக. பசிலை பிரிவாற்றாமையானுண்டாகும் கிற வேறு பாடு. "பசப்புற னாகும்" (தொல். சொல். சூ. ௧௦௭) என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாகும்.

'கவின்கொள' என்பதும்பாடம்.

அணிகொளக் காடுங் கடுக்கை கவின்பெறப் பூத்தன; வண்டுதும் பருவம் மருந்து என இவையும. (ச)

தலைமகன் வருதல் பொய்யென்று கருதி ஆற்றாது தனது மணியடம் பரித்தெறிந்த தலைமகட்குத்தோழி பருவங் காட்டி 'வருதல் பொய்யன்று' என வற்புறுத்தியது.

நீ. இகழூநர் சொல்லஞ்சிச் சென்றார் வருதல்

பகழிபோ லுண்கண்ணாய் பொய்யன்மை யீண்டைப் பவழஞ் சிதறி யவைபோலக் கோபந்

தவழந் தகைய புறவு.

உரை:—பகழிபோல் உண் கண்ணாய் - அம்புபோன்ற மையுண்ட கண்களையுடையாய்! ஈண்டைப் பவழஞ் சிதறி யவைபோல - இவ்விடத்துப் பவளஞ் சிந்தியவைபோல, புறவு கோபம் தவழும் தகைய - காடுகள் இந்திர கோபங்கள் பாக்குத் தகைமையை யுடையவாயின; (ஆதலான்) இகழூநர் சொல் அஞ்சிச் சென்றார் வருதல் பொய்யன்மை - இகழூநர் மொழிக்கு அஞ்சிப் பொருட்குப் போயினார் மீளவருதல் பொய்யன்மையாம்—எ - று.

தன்னையடுப்பவர்க்குப் பொருள் கொடாவிடின் இகழ்வா னென்றஞ்சி, வேந்தற்கு வினைசெய்து பொருள்பெறத் தலை மகன் சென்றாணென்றறிக. "இல்லென விளந்தோர்க் கொள் றியாமை யினிவெனக் கல்லிற்று செயல்குழிந்த பொருள்"

மு ல மு ல் உ ரை யு ம்

எ

(கலி - ௨) என்றார் பிறரும். ஆயின் முன்னர்ப் பொருளின னென்பதும் அஃது அவன் பொருவிறப்புக் கொருருறைபா டென்பதாயிவ் ; தன் முதுருவராத் படைக்கப்பட்ட பொருள் கொண்டு இல்லறம் நடாத்துதல் ஆன்மைத்தன்மை அன் றென்றும், அதனால் வரும் பயன் தங்கிவ்றி அவர்க்காமென் றும், ஆகவே தனதுதானாற்றலால் படைத்தபொருள்கொண்டே வழங்கி வாழ்தல் ஈலமென்று மறிந்தமையின், பொருள்தேடச் சென்றானென்பது. மகளிர் கண் வடிவத்தானும், ஆடவரை வருத்தார் தொழிலானும் அம்பையொத்திருத்தலின் உவமம் மெய்யொடு வினைமேல் வந்தது. தலைமகன் தானணிந்திருத்த பவளவடத்தை வருத்தமிருதியான் அறுத்தெறித்தனன் என் பதை 'சண்டை' யென்னுஞ்சொல் உணர்த்திற்று. ஈண்டு என்பது தலைவியின் பள்ளியறை. ஐகாரம் சாரியை. கோபம் தம்பலப் பூச்சி. இது கார்காலத்தில் தோன்றுவதொரு செர் சிறம்பொருந்திய எண்கால் பூச்சி. இது செர்சிறமுடைத்தாத லைத் "கோபத்தன்ன தோயாப் பூத்துகில்" (நிருமுருகு. ௧௮) என்பதனனுமறிக்க. உவமம் வண்ணத்தோடு வடிவுபற்றிச் சென்றது.

‘இகமுரச்சொல்’ ‘தவழத்தகைய’ என்பனவும் ஈட்டம். (இ)

தலைமகன் வரவு கீடுமென நினைத்துற்ற துயரினால் மெலி ந்ததோள் நோக்கி வருந்தும் தலைமகளைத் தோழி, ‘இக்கார்ப் பருவம் வந்தமையான் வரவு கீடாது’ எனக் கூறி ஆற்றுவதித் தது.

கூ. தொடியிட வாற்றா தொலைந்ததோ னோக்கி
வடுவிடைப் போழ்ந்தகன்ற கண்ணாய் வருந்தல்
கடிதிடி வான முரறு நெடுவிடைச்
சென்றாரை நீடன்மி னென்று.

உரை:—வடு இடைப் போழ்த்து அகன்ற கண்ணாய் -
மாவடுவின் ஈடுவே பிளந்தாற்போல அகன்ற கண்ணையுடை யாய் கடிது இடி வானம் - கடுமையாய் இடிக்கும் முகில், நெடு

இடைச் சென்றாரை நீடன்மின் என்று உரையும் - நெடிய வழிச் சென்றாரைக் காலந்தாழாது போவீரென்று சொல்லி முழங்கா சின்றது ; (ஆகலான்) தொடி இட ஆற்றா தொலைத்த தோள் கோக்கி வருத்தல் - வலையிடுதற்கு ஆற்றாதாய் மிகமெலிந்த தோளைப் பார்த்து வருந்தாதே—எ - று.

துயர்மிருதியால் தலைமகன் உறுப்பு கலனிழந்தான். “தொடியொடு தோனெகிழ” (குறன். ௧௨௬௯), “தொடியிலை கலங்க வாடிய தோளும்” (ஐங்குறு. ௪௭௮) என்றார் பிறரும். வடு மாவின் இளம்பிஞ்சு. உவமம் மெய்யின்மேற் சென்றது. “இளமாங்காய் போழ்த்தன்ன கண்ணினால்” (கவி. ௧௦௮) என்றார் பிறரும். ‘நெடுவிடை’ ஈறுதொக்கு மருவின் பாத் தியவாய் சின்று ஒற்றடுக்காது வகாவுடம்படுமெய் பெற்று இயல்பாய்ப் புணர்ந்தது எதுகைகோக்கியும், தலைகோக்கியும். மூன்றாம் அடியில் ஒருஉ எதுகை பயின்றமையின் நான்காம் அடியில் அடிஎதுகை இன்று. இங்ஙனம் பயிதல் சங்கச்செய் யுன்களினியல்பு. மேல் வருஞ் செய்யுட்களிலும் கண்டு கொள்க.

‘அகழ்ந்த’ ‘நெறியிடை’ ‘உாற்றம்’ ‘சென்றோரை’ என்பன வேறுபாடம். (க)

பிரிவு நீட வேறுபட்ட தலைமகளுக்குத் தோழி, ‘கமரை கமக்குத் தருதற்கு வந்ததுகாண் இப்பருவம்’ எனக்காட்டி வற்புறுத்தியது.

எ. நச்சியார்க் கீதது நண்ணுர்த் தெறுதலுந்

தற்செய்வான் சென்றூர்த் தருஉந் தளரியலாய்

பொச்சாப் பிலாத புகழ்வேள்வித் தீப்போல

எச்சாரு மின்னு மழை.

உரை :—தளரியலாய் - மனத்தனர்த்த இயல்பினையுடையாய்! நச்சியார்க்கு சதலும் - தம்மை விரும்பி வந்தவர்களுக்கு அளித்தலினாலும், நண்ணுந் தெறுதலும் - தம்மையடையாத பகைவரை யழித்தலினாலும், தன் செய்வான் சென்றார் - தம்மை நிலைபெறுத்திக் கொள்வான் பொருட்குப் போயினாரை,

மு ல மு ம் உ ர யு ம்

க

பொச்சாப்பு இலாத புகழ் வேன்வித் தீப்போல - மறப்பில்லாத புகழையுடைய வேன்வித்தீப்போல, எச்சாரும் மின்னும் மழை தருமம் - எம்மருங்கும் மின்னா நிற்கும் வானம் கொண்டு வரும்—எ - று.

வேந்தற்குற்றுழிப் பிரித்தமையான் நண்ணுந் தெறுத் தலும், அவ்வினைசெய்து பொருள்பெறலால் நச்சியார்க் கீதலு மாம். “ அரிதாய வறனெய்தி யருளியோர்க் களித்தலும் பெரி தாய பகைவென்று பேணுரைத் தெறுதலும் ” (கலி. ௧௧) என் னார் பிறரும். ‘ தீர்த்தலும் ’ என்று பாடமோதின், ‘ தம்மை விரும்பி அடைந்தவருடைய வறுமையை யொழித்தலினாலும் ’ என்று பொருள் கோடலமையும். இருவழியும் உம்மை எண்ணுக் கண் வந்தது. அன்புடை இடை நிறைக்கண் வந்தது. தலைமகள் மனத்தனர்த்தது பிரிவாற்றாமையான். “ தளரியா லென்னறிதல் வேண்டின் ” (கலி. ௧௧௬) “ தனர்த்த தன்றலையு நீ தளரியலவொடு ” (கலி. ௧௧௭) என்னார் பிறரும். “ தளரியலாய் ” என்று பாடமோதின் ‘ மாத்தனின் இயல் பினை யுடையாய் ’ என்று கூறுதலமையும். பிரிவின் கண் வருத்தம் தலைவிக்கு நிறம் வேறுபடுதலின் முன்னதே யேற்ற முடைத்து. ‘ பொச்சாப்பிலாத புகழ்வேன்வி ’ என்னுள், வேன்வி மக்களுக்கு இம்மையில் மழைவனம் சுரத்தல், ஆபயன் பெருக்கல் முதலாய பல நன்மைகளைப் பயத்தற் காரணத்

தானும், மறுமையில் வீட்டின்பத்தை யளித்தற் காரணத்தா
னும், எஞ்ஞான்றும் யாண்டும் புகழப்படுதலின். “பொச்சாப்
புக் கொல்லும் புகழை” (குறள். ௧௧௨.) என்றமையின் ஈண்
டுப் ‘பொச்சாப்பிலாத புகழ்’ என்றான். ஒளிபற்றி உலமம்
பயின்றமையின் இஃது உருவுலமம். உம்மை முற்று. (எ)

பிரிவின்கண் ஆற்றாநாய தலைமகட்டுத் தோழி, ‘அவர்
இன்னே வருதலைக் கூறுமிப்புறவு’ எனக் காட்டி வற்புறுத்
தியது.

அ. மண்ணியன் ஞாலத்து மன்னும் புகழ்வேண்டிப்
பெண்ணிய னல்லாய் பிரிந்தார் வரல்கூறும்

௧௦

கார் காற்பது

கண்ணிய லஞ்சனங் தோய்ந்தபோற் காயாவும்
துண்ணரும் பூழ்த்த புறவு.

உரை:—பெண் இயல் ஈல்லாய் - பெண்ணியல்பினை
யும் நற்குணங்களை யு முடையாய்! மண் இயல் ஞாலத்து
மன்னும் புகழ் வேண்டி - மண்ணு னியன்ற உலகத்து நிலை
பெற்றிருக்கும் புகழை விரும்பி, பிரிந்தார்வால் - வினைவயிற்
போயினார் வருதலை, கண் இயல் அஞ்சனம் தோய்ந்தபோல்
காயாவும் துண் அரும்பு ஊழ்த்த புறவு - கண்ணிற் கியற்றப்
படும் மையில் முழுவினவை போலக் காயாஞ் செடிகளும்
துண்ணிய அரும்புகள் மலரப் பெற்ற காடுகள், கூறும் - தெரி
வியா நிற்கும்—எ-று.

பனகவகா வெல்லுதலினாலும், இரப்போர்க் கீதலினாலும் மன்னும் புகழ் பெறுதலாம். 'மன்னும் புகழ்' என்றது தாம் மறையினும் உலகம் உனதாங்காறும் தம் புகழ் நிலவுத லென் றவாறு. "மன்னா வுலகத்து மன்னுதல் குறித்தோர் தம்புகழ் நிதிஇத் தாமாய்ந்தனரே" (புறம் - ௧௭௫) என்றார் பிறரும். மகளிர் கண்களுக்கு மை தீட்டுதல் பண்டை நான் தொட்டு வருமொரு வழக்கம். வண்ணத்திற்குத் தான் பயின்ற அஞ்ச ணத்தையே தோழி கூறினது ஈண்டு மிகவும் ஏற்புடைத்து. இஃது உருவுலகம். காயா கரு கிறமுடைத் தாதல் "மணி யெனத் தேம்படு காயா மலர்ந்த" (ஐங்குறு. ௪௨௦), "குறும் பொறை மருங்கிற் கார்பரத்தன்ன காயாஞ் செம்மலொடு" (அகம். ௧௬௨), "மணி புரை யுருவின காயாவும்" (கலி ௧௧௦), என்பவையானு மறியப்படும். "அஞ்சனக்காயா மலர" (திணைமொழி. ஐம். ௨௧), "செறியிலைக் காயா வஞ்சன மலர" (முல்லை. ௬௬), என்றார் பிறரும். உம்மை எச்சம். "மாதரார் முறுவல்போன் மணமெனவன் முகையூழ்ப்ப" (கலி. ௨௭) என்புழிப்போல ஊழ்த்தல் மலர்தல் என்னும் பொருட்டாயது. 'காயாவும் தண்ணரும் பூழ்த்த புறவு,' என்பதில் முத்துஞ் சிணையும் ஒரு முடிபு கொண்டன.

'தோய்த்தனபோல்' என்பதும் பாடம்.

(அ)

மு ல மு ம் உ ரை யு ம்

௧௧

இதுவுமது.

கூ. கருவினை கண்மலர்போற் பூத்தன கார்க்கேற்

தெரிவனப் புற்றன தோன்றி—வரிவரி

முன்கை யிறப்பத் துறந்தார் வரல்கூறும்

இன்சொற் பலவு முரைத்து.

உரை :—கண்மலர்போற் பூத்தன கருவினை - கண்மலர் போலப் பூத்தவையான கருவினம் பூக்களும், கார்த்து ஏற்று எரி வணப்பு உற்றன தோன்றி - கார்ப்பருவத்திற் கெதிர்ந்து தீ யினது அழகை யுற்றவையான தோன்றிப்பூக்களும், வரிவளை முன்கை இறப்ப - வரியையுடைய வளைகள் முன்னக்கையி னின்று கழல, இன்சொல் பலவும் உரைத்துச் சென்றார் வால் கூறும் - இனிய சொற்கள் பலவுமொழிந்து சென்றார் வரு தலைக் கூறுகிற்கும்—எ - று.

கருவினை கருக்காக்கணம்பூ. உவமம். மெய்யொடு தொழில் மேலுஞ் சென்றது. “கண்ணிற் கருவினை மலர்” (அகம். ௨௧௬), “தண்புனக் கருவினைக் கண்போன் மாமல ஈடுமயிற் பீலியின் வாடையொடு துயல்வா” (நற். ௨௯௨), “கண்ணை னக் கருவினை மலர்” (ஐக்குறு. ௪௧௪) என்றார் பிறரும். தோன்றி எரிவணப் புடைத்தாதலைச் “சுடர்ப்பூர் தோன்றி” (குறிஞ்சி. ௬௦) என்புழிக் காண்க. இது முல்லையின் கருப் பொருள். இறப்ப என்றது ஈண்டுக்கழல, “முன்கை யிறற் யிறவா நின்றவளை” (குறள். ௧௧௮௭) என்புழிப்போல. தலை மகன் பிரிவு உணர்த்தத் தலைமகள் ஆற்றாது மேலிந்தமையின் வளை சையினின்று நீக்கின. “வரிவளை முன்கை வாவா லிறப் பப் போணகந்தனிசம்” (கல். ௪௮), “இறையிறத் திலக்கு வளை கெழிச்சா அய்ப் புலம்பணிந்து” (குறள். ௮௦), “இறை யிறத்த வங்கோ லணிவளையோ சொல்லாதோ” (முத்தொன். ௬௨) என்றார் பிறரும். காதலர் கலமாய்ப் பிரிந்து போயினா ளாகலின் ‘இன்சொற் பலவு முரைத்து’ என்றான். உம்மை முற்று.

கூஉ

கார் நாற்பது

பூத்தன வணப்புற்றன வளையிறப்பச் சொல்லுரைத்துத் துறந்தார் வால் கூறும் எனக்கூட்டுக. (க)

பருவங்கண்டு ஆற்றமையான் மேனிவாடிய சிழத்தி
யைத் தோழி, 'காதலர் தேர் வாராநிலின்றது' எனக்கூறி
ஆற்றுவித்தது.

க0. வானேறு வானத் துறா வயமுரண்
ஆனேற் றொருத்த லதனோ டெதிர்செறுப்பக்
காண்யாற் றொலியிற் கடுமான்றே ரென்றோழி
மேனி தளிர்ப்ப வரும்.

உரை:—என் தோழி - எனது தோழியே! வானேறு
வானத்து உற - மனையேறு மேகத்தின்கணின்று முழங்க,
வயமுரண் ஆன் ஏறு ஒருத்தல் - வலிமையையும் மாறுபாட்
டையுமுடைய எருமையினது ஆணைய ஒருத்தல், அதனோடு
எதிர் செறுப்ப - அவ்விடியுடனே எதிரிட்டுக் கோபிக்க, மேனி
தளிர்ப்ப - வினது மேனி தழைக்க, காண்யாறு ஒலியின் கடு
மான் தேர்வரும் - காட்டாற்றினது ஓசையைப்போலக் கடுமிய
செவ்விறையுடைய குதிரை பூட்டப்பட்ட கங்காதலர் தேர்
வாராநிலின்றது—எ - று.

“எருமையும் பசுவும் மரையுமென்ன வருபவை மூன்றும்
ஆனெனப்படுமே” (திவா. தொ. ௩), “எருமையும் மரையும்
பெற்றமும் அன்ன” (தொல். மரபு. கு. ௩௩) என்றமையான்
ஆன் எருமையையும், ஏறு அதன் ஆண்பாலையு முணர்த்தின்.
“ஏற்புடைத் தென்ப எருமைக்கண்ணும்” (தொல். மரபு. கு.
௩௪) என்றமையின் ஈண்டு ஒருத்தல் எருமைக்கண் வந்தது.
ஒருத்தல் கடா. “வெண்ணொலரிநர் தண்ணுமைவெரீஇச் செங்க
னெருமையினம்பிரி யொருத்தல்” (மலைபடு. ௪௪௧) என்புறியும்
அங்வாறு வந்தது. உழைமேற்றிற்கு ஏறு வெருளுதலை, “இழை
குரலானேற்றின மெதிர்செறுப்ப” (கல். ௩௮), “ஏறு முரண்
சிறப்ப வேறெதிராகக்” (ஐங்குறு. ௪௩௩) என்பவையானு
மறிக. ஒலித்தற் றொழில்பற்றி உலமம் வந்ததாலான் அது

வினையுலகமாயிற்று. "அருவியி றெலிக்கும் வரிபுனை நெடுக் தேர்" (பதிற்றுப்பத்து), "கல்வெழி நெடுந்தே ரியவுவந் தன்ன கல்யா றெலிக்கும் விடர்முதற் கிரக்கிசை" (மலைபடு. ௩௨௩), "புள்ளியன் ழான்தேர் கடுவிசை துரந்த கான்யாற் றெலியின்" (கல். ௧௮) என்றார் பிறரும். கான்யாறு முல்லைக் குத் கருப்பொருளாயினனையின் அதனையே ஈண்டுப் பொருந்த உவமித்தான். இன் - ஐந்தாவது ஒப்புப்பொருளுணர்த்திற்று.

'உரத்த' 'கானியாற்றெலியிற்' என்பன வேறுபாடம். (க௦)

கூதலந்தேர் வருதல் பொய்யென்று ஆற்றாளாய தலை மகட்குத் தோழி காரணங் காட்டி வற்புறுத்தியது.

கக. புணர்தரு செல்வந் தருபாக்குச் சென்றார்

வணரொலி யைம்பரலாய் வல்வருதல் கூறும்

அணர்த்தெழு பாம்பின் றலைபோற் புணர்கோடல்
பூங்குலை யின்ற புறவு.

உரை:—வணர் ஒலி ஐம்பாலாய்-கடை குதன்று தழைத்த கூந்தலினையுடையாய், அணர்த்து எழுபாம்பின் தலைபோல் - மேனோக்கி யெழும் பாம்பினது படம்போன்ற, புணர்கோடல் - ஒன்றோடொன்று மருவிய வெண்காத்தன்கள், பூங்குலை ஈன்ற புறவு-பூங்கொத்துக்களை ஈன்ற காடுகள், புணர்தரு. செல்வம் தருபாக்குச் சென்றார் - இம்மை இன்பத்தையும் மறுமை யின்பத்தையும் பொருந்தச்செய்யும் பொருளைக் கொள்வெண்டிப் போயினர், வல் வருதல் கூறும் - விரைந்து வருதலைத் தெரிவியாநின்றன—ஏ - று.

இருமை இன்பமும் பொருளானே மூத்துப்பெறுமென்
றது, இல்லறம் ஈடாத்தி வழங்கி வாழ்தலாலுண்டாம் இம்மை
இன்பத்தையும், தேவர் காரியமும் பிதிகள் காரியமும் ஆந்
ததலாலுண்டாம் இம்மை இன்பத்தையும் தந்து தானாதலாத்
படைத்த பொருளே எய்துவித்தலின்..” இல்லா ரிருமையும்

கச

கார் காற்பது

நன்மையெய் தாரென் நிருதிக்குக், கல்லார் சாஞ்செல்வ தேசி
னைர் தார்நமர்” (இறை. அகம். மா. கோ. ௨௬௮) “இசையு
மின்பமு மீதலு முன்று மசையுட னிருந்தோர்க் கரும்புணர்
வின்மொன வினைவயிற் பிரித்த வேறுபடு கொள்கை” (சுற் -
௨௧௪), “ஈதலுந் துய்த்தலு மில்லோர்க் கில்லெனச் செய்வினை
கைமயிக வெண்ணுதி” (குறுக். ௬௩), “முனிவரும் மன்னரு
முன்னுவ பொன்னுன் முடியும்” (கோவை - ௩௩௨)
என்றார் பிறரும். “பொருளில்லார்க் கிவ்வுலக மில்” (குறன்.
௨௪௭) என்றார் பொய்யில் புலவரும். அறத்தையு மின்பத்தையு
ம் பொருத்தச் செய்த வெண்ணுமையும். பாக்கு வினை
யெச்சவிருதி. கூர்தல் ஐந்து வகையினை யுடைமையின் ஐம்
பாலாயிற்று. அவை குழல், கொண்டை, சுருள், பணிச்சை,
முடி என்பன. கோடல் பாம்பின் படம் போன்றிருத்தலின்
உவமம் மெய்யின்கண் வந்தது. “உருமுற்ற பூக்கோட லோடி
யுருமுற்ற ஐந்தலை நாகம் புரையும்” (திணை மா. துற். ௧௦௭)
என்றார் பிறரும். தலை ஆகுபெயர்.

‘பூக்கோடி’ ‘ஈந்த’ என்பனவும் பாடம்.

(கச)

தலைமகன் வருதல் உண்மையென்று ஆற்றாளாய்
தலைமகளைக், 'கொண்ம வலமேரினது நன்னிமித்த மாயின
மையின் அவர்வருதல் திண்ணிது' என்று தோழி கூறி ஆற்ற
வித்தது.

கஉ. மையெழி லுண்கண் மயிலன்ன சாயலாய்
ஐயந்தீர் காட்சி யவர்வருத நிண்ணிதாம்
நெப்பணி குஞ்சரம் போல நிருக்கொண்ம
வைதது மேரும் வலம்.

உரை :—மை எழில் உண்கண் - கருமை யுடைத்தாயி
அழகியையுடைய மையுண் கண்ணையும், மயில் அன்ன சாய
லாய் - மயில்போன்ற சாயலையுமுடையாய், நெய் அணி
குஞ்சரம் போல - எண்ணெய் பூசப்பட்ட யானைகள் போல;

மு ல மு ம் உ ரை யு ம்

கரு

நிருக்கொண்ம வைததும் வலம் ஏறும் - கரிய மேகங்கள்
காடோறும் வலமாக எழாரின்றன; (ஆதலான்) ஐயந்தீர்காட்சி
அவர் வருதல் திண்ணிது - மயக்கம் நீங்கிய (தெளித்த) அறி
வையுடைய நம் தலைவர் மீளவருதல் உண்மை—எ-து.

உண்கண்-மையுண்டகண். "சாயன் மென்மை" (தொல்.
சொல். கு. கூஉரு) என்றார் ஆசிரியர் தொல்காப்பியனாரும்.
"மயில்கண் டன்ன மடகடை மகளிரொடு" (முருகு. உரு)
என்றார் பிறரும். "கற்ற துடைமை காட்சியி னறிப" (மு.
மொ. காஞ்சி. உ. ச.) என்றமையின் தலைமகன் கல்வச்சிறப்
புத் தோன்ற ஐயந்தீர்காட்சி என்றான். 'தலைவர் ஐயந்தீர்த்த
அறிவுடையாராயினமையின் பிரிந்தார்க்கு வருத்தஞ் செய்யும்
இப்பருவமென்றறிந்து விரைவில் வருவர்' என்னுங் குறிப்

புத் தோனாதத் தோழி அங்ஙன முரைத்தான். உவாய் உருவு வமம். “வேப்பயி லுட்கத் தியாணச் செல்லினல் கடுப்ப..... புயலே” (அகம். ௩௨௨) “வானத் தன்ன வளமலி யாணை” (மலைபடு. ௫௩௦) என்றார் பிறரும். ஏர் - எழுச்சி. “வலனே ருக் கார்” (ஐக். ஐம். ௧), “வர்தருகடரின்” (புறம். ௧௫௫), “வெள்ளி யேர்தர” (புறம். ௩௧௮), “கொண்மு விருண்டு யர் விசம்பின் வலனேர்பு வளைஇ” (அகம். ௧௮௭) என்புழியும் அஃது அப்பொருட்டாயது. பருவ வரவுடன் முகில் வலஞ்செல் லவே அது என்னியித்த மாகலானும் தலைவர் வ்ருதல் திண்ணி தென்றான். உம்மை முற்று.

‘ஏரும்’ என்பதும் பாடம்.

(௧௨)

பிரிவிடை ஆற்றாளாய் வேறுபட்ட சிறுத்தியைத் தோழி ‘உரைத்த பருவம் வந்ததாகலான் அவர் வருவர்’ என வற் புதுத்தியது.

௧௩. ஏந்தெழி லங்குலா யேமார்ந்த காதலர்
கூந்தல் வனப்பிற் பெயருழ-வேந்தர்
களிறெறி வாளாவம் போலக்கண் வெளவி
ஒளிறுபு மின்னு மழை.

கீசு

கார் நாற்பது

உரை:—ஏந்து எழில் அங்குலாய் - உயர்ந்த அழகினி னுடைய அங்குலையுடையாய், ஏம் ஆர்ந்த காதலர் கூந்தல் வனப்பின் - தம் தலைவரொடு புணர்ந்து இன்பப் துய்த்த மகளிரின் குழவினது அசுருபோல், பெயல்தாழ - மழை பெய்ய, மழை-வானம், வேந்தர் களிறு எறி* அரவம் வாள்போலக் கண் வெளவி - அரசர் யாணைகளை வெட்டி வீழ்த்துங்கால் ஓசை யிடும் வாள்போலக் (காண்பவர்) கண்களைக் கவர்ந்து, ஒளிறுபு மின்னும் - ஒளிவிட்டு மின்னுகின்றது; (ஆதலான் காதலர்

வமம் வம் என்றானது கடைக்குறை, 'வமாத்' போத்தின்' (காலடி. ௩௭௮) என்பது போல. உவமம் உருவொடு மெய்மேற் சென்றது, மழைக்கால் கோராக இறங்குந் தோற்றத்திற்கு மகளி ரின் கரிய கூந்தல் மீண்டு தாழ்த்திருத்தலை உவமித்தமையின். இன் உவமப்பொருள். கருநிறமுடைய முகவின்னை தோன்றும் மின்னல் ஒளிக்கு அந்நிறமுடைய களிற்றின்கண் தோன்றும் வான் ஒளியை உவமித்தமையின் உருவவாமமும் மெய்யுவாம மும் விரவின. "செழியன் பாசறை உறைகழி வாளின் மின்னி யுதுக்கர னெடும்பெருங் குன்றம் முற்றிக் கடும்பெயல் பொழியும்" (நற். ௩௮௭), "வாணிற் வருவி னெனிறுபு மின்னிப் பருவுறைப் பஃறுளி சிதறி வானவிறு" (அகம். ௨௭௭), "மன்ன ருஞ்சுமத் தெநிர்த் பெருஞ்செய லாடவர் கழித்தெறி வாளி னழிப்பன வினங்கு மின்னுடைக் கருவியை யாவி காளுங் கொன்னே செய்தியோ அரவம்...மழையே" (அகம். ௭௭௭), "உறைகழிவான் மின்னிற்றான் மாட மறு கின் மழை" (புறம். வெ. மர. ௩௭௭) என்றார் பிறரும். மின் கண்வெணவுதல் என்றது மிக்க ஒளியினுற் கட்பார்வையைக் கெடச்செய்த லென்றவாறு. "கண்மெட மின்னிப் படுமழை

---

* "வாளாந்துமித்த" (அகம். ௨௭), "வாளம் பொருத" (நற். ௩௭௭), "உவந் திரைபொருத பிணர்படு தடவுமுத லாவு வன்வாய முன்னிறைத் தாழ்" (நற். ௨௭௭) என்று வருதலினால் கண்டு 'வாளாவம்' 'அவவு வாளிக்' குறிக்கின்றதே வென்பது ஐயம்.

மூ ல மு ம் உ ரை யு ம்

௧௭

பொழிந்த பாளாட் கங்குல்" (அகம். ௩௨) என்பதனானு மறிக. 'ஆதலாற் காதலர் வருவர்' என்பது வருவிக்கப்பட்டது.

‘ஓமாந்த’ ‘வவ்வ’ என்பனவும் பாடம்.

(கக)

பொருள் வயிற் பிரிந்த காதலர் காலத் தாழ்த்தே வருவா
ரென்று நினைத்து வேறு பட்ட தலைவியைத் தோழி காரணம்
காட்டி, ‘வல்லே வாராநிற்பர்’ எனக் கூறி ஆற்றுவித்தது.

கச. செல்வந் தரல்வேண்டிச் சென்றநங் காதலர்

வல்லே வருத நெளிந்தாம் வயங்கிழாய்

முல்லை யிலங்கெயி றின நறுந்தண்கார்

மெல்ல விரிய நகும்.

உரை:—வயங்கு இழாய் - விளங்காநின்ற அணிகளை
யுடையாய், முல்லை இலங்கு எயிறு ஈன - முல்லைக் கொடிகள்
மகளிரது விளங்கும் பற்களைப் போன்ற அரும்புகளை ஈனும்
வகை, நறுத் தண் கார் மெல்ல இனிய நகும் - நல்ல குளிர்த்த
முகில் மெதுவாகவும் இனிமையாகவும் மின்னும்; (ஆதலான்)
செல்வந் தரல் வேண்டிச் சென்ற நம் காதலர் - பொருள் தேடித்
கொள்ளும் பொருட்டுப் போயின நம்தலைவர், வல்லே வருதல்
நெளிந்தாம் - விரைந்தே வருதலைத் திட்டமாய் அறிந்தாம்.
எ -று.

இருமை யின்பத்தையும் முடித்துவைப்பது பொருளை
யாயினமையின் செல்வந் தரல் வேண்டிச் சென்றாரென்பது.
ஏகாசம் தேற்றம். வினைமுற்று உணப்பாட்டுத் தன்மைப்
பன்மைக்கண் வந்தது. நறு ஈண்டு நல்ல என்னும்
பொருட்டாதலைப் “புனைவினைப் பொலிந்த பொலனறுந்
தெரியல்” (புறம். உக) என்புழிக் காண்க. நல்ல என்றது
உலகத்திற்கு ஈன்மை பயத்தலைக்குறித்தது, “திருமழை”
(மலைபடு. க) என்பது போல. அழகிய என்று கோடலு
மொன்று. முல்லை இத்தினைக்குரிய கருப்பொருள். முல்லை
வண்ணத்தானும், வடிவத்தானும் மகளிர் பற்களுக்கு உவமை
வாகும். “கார்க்கொடி முல்லை யெயிநீன” (ஐங். எழு. உக),

“கொடிமூல்லை கடரையி நீன” (கைநிலை. மூல்லை. க),
 “மூல்லை மென்கொடி யெயிநீன முகைக்கும்” (குறுங்.கஅக)
 என்றார் பிறரும். நகுதல் மின்னொளியுடன் முழங்குதல்.
 “வான நகுவதுபோன் மின்னாட” (திணை மா. தூற். கஉஉ)
 என்றார் பிறரும். கார் என்பதைக் கார்காலமென்று கொண்
 டால், “பூங்கொடி மூல்லைத் தொருமுறை யிலங்கெயி ராக
 நகுமே தோழி நறுந்தண் காசே” (குறுங். கஉக), “முழங்கு
 கொண்டன் மாரிக்கு மூல்லையின்வாய் நகவேநீ வருந்து
 வதே” (இறை. அகம். மா. கோ. உகக) என்புழிப்போல,
 ‘மூல்லையாகிய விளங்கும் பற்கள் தோன்றும் வகை நறிய
 குளிர்த்த கார்காலம் (நீ வருந்துவதைக் கண்டு) மெல்ல இனி
 மையாக நகும்’ என்று பொருள் கோடலமையும். (கச)

தலைமகள் விட்டு நீங்கினாள் என்று ஆற்றாநாய தலைம
 கட்டுத் தோழி, ‘இவ்வினிய காலத்து நங்காதலர் தீர்குவரல்
 லர்’ எனச் சொல்லி வற்புறுத்தியது.

கரு. திருந்திழாய் காதலர் தீர்குவ ரல்லர்

குருந்தின் குவியிண ருள்ளுறை யாகத்

திருந்தி னிளிவண்டு பாட விருந்தும்பி

இன்குழ லாதும் பொழுது.

உரை:—திருந்து இழாய் - திருத்தமான அணிகளை
 யுடையாய், குருந்தின் குவி இணர் உள் உறை ஆக - குருந்தி
 னது குவிந்த பூங்கொத்துக்களின் உள்ளிடமே தமக்கு இருப்
 பிடமாக, திருந்து இன் இனி வண்டு பாட - திருத்தமான
 இனிய இளியென்னும் பண்ணை வண்டுகள் பாட, இருந்
 தும்பி இன் குழல் ஊதும் பொழுது - கரிய தும்பிகள் இனிய

குழலை ஊதாநிற்கும் இக்காலத்தில், காதலர் தீர்குவர் அல்லர் -
கம் தலைவர் நம்மைப் பிரிந்து நீங்கமாட்டார்—எ - று.

இனி - பஞ்சமசரம். வண்டு பறக்குங்கால் உண்டாகும்
ஒசை அது பேரறவின் இனிவண்டு பாட என்றான். 'இருந்
தும்பி' என்பது 'கரிய தும்பி', "பூவிருந்துண்ணு மிருந்
மு லு மு ம் உ ரை யு ம் கக

தும்பி" (கலி. ௨௬), "கரும்பார்க்குந் குரவீனோடிருந்தும்பி
யியைபூத" (கலி. ௧௨௬) என்புழிப்போல. "கட்டினையன்ன
மணிரிறத் தும்பி" (ஐங்குறு. ௨௧௫), "மணிச்சிறைத் தும்பி"
(குறுந். ௩௩௨) என்றார் பிறரும். 'பெரிய தும்பி' என்
றுரைப்பர் பழைய உரைகாரர். குழலாதல் குழலோசைபோ
லொலித்தல். வண்டு பாடவும் அதற்கொத்துத் தும்பி குழலா
தவும் அவை நிகழுமிடம் பூக்கள் உள்ளிடம்காதத் தோழி
புனைந்துரைத்தான். "கானங் கடியரங்காக் கைம்மறிப்பச்
கோடலார் - வானம் விளிப்பவன் டியாழாக—வேனல் - வனரா
மயிலாட வாட்கண்ணாய் சொல்லா - யுனராடி யுய்யும் வகை."
(திணை மா. தூந். ௧௧௧) என்றார் பிறரும். (௧௫)

பிரிவிடை ஆற்றாமையான் பசப்புற்ற தலைமகட்டுக்
'குறித்த கார்ப்பருவம் வந்ததாகலான் காதலர் வருவர்; ஆக
லான் தின் பசிலோநாய் நீங்கி மேனிதளிர்க்கும்' எனத் தோழி
கூறி ஆற்றுவித்தது.

௧௬. கருங்குயில் கைபற மாமயி லாலப்

பெருங்கலி வான முரறும்—பெருந்தோள்
செயலை யிளந்தளி ரண்ணின் மேனிப்
பசலை பழங்கண் கொள.

உரை:—பெருந் தோன் - பெரிய தோளினையுடையாய், செயலு இனத்தளிர் அன்ன கின்மேனி - அசோகினது இனத்தளிர்போன்ற உன்னுடைய உடலினது, பசலை பழக்கன் கொள - பசப்புதோய் மெலிவுகொள்ள, கருங் குயில் கையறகரிய குயில்கள் செயலற்றத் துன்பமுற, மா மயில் ஆல - பெரிய மயில்கள் ஆடும் வகை, பெருங் கலி வானம் உரதம் - பெரிய ஒலியுடைய முகில் முழங்குகிறதும்; (ஆகலான் வருவர்) எ - து.

‘குயில்கள் கையறதலென்றது கார் காலத்தில் அவை பாவுத லொழிந்து தனித்திருத்த லென்றவாறு. இதனை “மாந் குயில்” மாழிக் கூக்குலடைப்ப்.....எழுந்த காரணம்”

உ0

கார் காற்பது

(கல், ௧௮) என்பதனானு மறிக. மிருதுவாகிய தன்மைக்கும் செம்மை கிறத்திற்கும் அசோகின் இனத்தளிர் உவமிக்கப்பட்டமையின் இஃது உருவுவமமாயிற்று. பழக்கன் மெலிவு, “பழக்கனும் புன்கனும் மெலிவின்பால” (திவா.தொகுதி.௮) என்பது குத்திர மாகலின். “பழக்கன் கொண்ட பசலை மேனியன்” (அகம். ௨௧௪) என்றார் பிறரும். பசலை மெலிவு கொள்ளுதலென்றது தலைவர் வருகையினால் தலைவி உளமகிழ் அது நீங்குமென்றவாறு.

‘அசோகினினத்தளிர்’ என்பதும் பாடம்.

கையற ஆலப் பழக்கன்கொள வானம் உரதம் என இயையும். (௧௯)

பிரிவுநீட ஆற்றாளாய தலைமகட்டுத் தோழி, ‘குறித்த பருவம் வந்ததாகலான் இனி கின்றுதல் ஒளிபெறும்’ எனக் கூறி வற்புறுத்தியது.

கள. அறைக்க லிறுவரைமேற் பாம்பு சவட்டிப்
பறைக்குர லேறெடு பெளவம் பருகி

உறைத்திருள் கூர்ந்தன்று வானம் பிறைத்தகை
கொண்டன்று பேதை துதல்.

உரை:—பேதை - மடமைக்குணமுடையாய், வானம்
பெளவம் பருகி - முகில் கடல்நீரை யுண்டு, பறைக்குரல்
எறெடு. பாம்பு சவட்டி - பறையினது ஓசையைப் போன்ற
ஓசையினையுடைய இடியால் பாம்புகளை வருத்தி, அறைக்கல்
இறுவரை மேல் உறைத்து இருள் கூர்ந்தன்று - பறைக்
கற்களையுடைய பக்கமலைகளின்மேல் மழைபெய்து இருள்
மிக்கது; (ஆதலால்) துதல் பிறைத் தகை கொண்டன்று -
உன்னுடைய நெற்றி பிறைத்திங்களின் அழகைக் கொண்டே-எ - று.

: “வியலறை யூக மிருகேக் கிறுவரை யூர்பிழிபாடும்”
(கலி. சக), “ஓங்க லிறுவரைமேற் காந்தன் கடிசுழிவின”
(கிணைமொழி. ஐம். ச) என்புழியும். ‘இறுவரை’ ‘பக்கமலை’
மு ல மு ம் உ ரை யு ம் உக

என்னும் பொருட்டாயது. “மண்பதை சவட்டுக் கூற்றம்”
(பதிற்று. அச) என்புழிப் போலச் சவட்டி அப்பொருள்
கொண்டது. அஃகிய செவியுடைமையின் பாம்பிற்குப்
பேரொலியைத் தாங்கும் ஆற்றலின்று. உருமேற்றிற்குப்
பாம்பு நிலையுழிந்து வருந்துதலை “வரைமேல் உருமெறியப்
பாம்பிற் புள்ளும்” (களவழி. கடு), “நெடுவரை மருக்கிற் பாம்பு
பட விடிக்குக் கடுவிசை யுருமின்” (குறள். கடுஅ), “பாம்பின்
பைபட விடிக்குக் கடுக்குர லேறெடு” (அகம். கூஉஉ)
என்பவற்றினு மறிக. முகில் கடல்நீரைப் பருகிப் பின்னர்
அதை மழையாகப் பெய்கின்றதென்பது முன்னோர் கொண்கை
யாதலின், ‘பெளவம்பருகி’ என்றான். சூரிய வெப்பத்தால்
கடல்நீர் ஆவியாகி முகிலாகின்றதென்பது இன்றுளார் கொள்

கை. பறைக்குரலேறு விளையுமம். 'இருன்கூர்ந்தன்று'
'கொண்டன்று' என்பவை தகரம் ஊர்ந்த குற்றியலுகாலீற்று
முற்றுச் சொற்கள், "முனையான் போல வுடைந்தன்று"
(கலி. ௧௨) என்பது போல.

'பவ்வம்' என்பதும் பாடம்.

வானம் பருகி ஏறெடுசுவட்டி வரைமேலுறைத்துக் கூர்
தன்று; றுதல் பிறைத்தகை கொண்டன்று எனக்கட்டி
முடிக்க. (கே)

பிரிவிடை வேறுபட்ட சிழத்தியைத்தோழி, 'அவர்
வரும்வகை குறித்த பருவம் வந்தது காண்' எனக்கடறி ஆற்ற
வித்தது.

௧௮. கல்பயில் கானங் கடந்தார் வரவாங்கே
நல்லிசை யேறெடு வான நடுநிற்பச்
செல்வர் மனம்போற் கவினீன்ற நல்கூர்ந்தார்
மேனிபோற் புல்லென்ற காடு.

உரை:—கல்பயில் கானம் கடந்தார் வர ஆங்கே - மலை
கொருங்கிய காட்டைக் கடந்து சென்றார் வரும்வகை அவர்
வரும்காலம் வந்தபொழுதே, வானம் நல் இசை ஏறெடு நடு

௨௨: கார் நாற்பது

சிற்ப - மேகங்கள் மிக்க ஓசையையுடைய இடியுடனே நடுவு
நின்று எங்கும் பெய்தலால், நல்கூர்ந்தார் மேனிபோல் புல்
லென்ற காடு - வறுமையுற்றார் உடல்போலப் பொலிவிழந்த
காடுகள், செல்வர் மனம்போல் கவின் சன்ற-பொருளுடையார்
மனம்போல் அழகைத் தந்தன—எ - று.

ஏகாரம் தேற்றம். "நன்று பெரிதாகும்" (தொல்.
சொல். கு. ௬௪௩) என்று ஒதினமையின் சண்டு நல் மிக்க

என்னும் பொருட்கண் வந்தது. “மடமகா ணன்னெஞ்சே” (ஐங். ஐம். ௯௬) என்புழியும் நல் அப்பொருள் தந்தது. உலகம் இருவழியும் நிறத்தானன்றிப் பண்பாலொத்தலின் பண்புலமை யாயிற்று. “கூழின் மலிமனம்போன் நிருணா நின்ற கோகிலமே” (கோவை. ௬௨௨) என்பதுமது. ‘வானம் நடு நிற்வலால் முன்பு புல்லென்றிருந்த காடுகள் எங்கனங் கவினீன்றனவோ அங்கனமே காதலர் வாராநிற்வலால் நினதுபொலி விழந்த மேனி இனித் தழைத்து விளங்கும்’ என்னுங் குறிப்புத் தோன்றத் தோழி ‘வாவாங்கே’ என்று கூறினாள்.

கடந்தார் வா ஆங்கே வானம் நடுநிற்பத் காடு கவினீன்ற என்று வினை முடிவு செய்க. (௧௮)

வேந்தற்குற்றுழிப் பிரிந்த தலைமகன் வினைமுற்றியபின் தான் குறித்த கார்ப்பருவம் வந்ததாகலான் தலைமகன் ஆற்றான் என்று நினைந்து, ‘அவன் தோள்களைச் சேரும் விருப்பம் கொண்டேன்’ எனத் தேர்ப்பாகனுக்குச் சொல்லியது.

௧௯. நாஞ்சில் வலவ னிறம்போலப் பூஞ்சினைச் செங்கான் மராஅங் தகைந்தன—பைங்கோற் றொடிபொலி முன்கையா டோடுணையா வேண்டி நெடுவிடைச் சென்றதென் னொஞ்சு.

உரை:—நாஞ்சில் வலவன் நிறம் போல - கலப்பைப் படை வெற்றியையுடையவன் வெண்மைநிறம் போல, பூஞ்சினைச் செங்கனம் மரையும் தகைந்தன - பூக்கொம்பையும் சிவந்த தாளிணைபுழைடைய மராமரங்கள் மலர்ந்தன; (ஆத-

லான்) என் நெஞ்சு - என் மனம், பைங்கோல் தொடி
பொலி முன் கையான் தோள் துணையா வேண்டி - பசுமையா
கிய திரண்ட வளைகள் விளக்காநிற்கும் முன்னக் கையை
யுடையான் தோள்கள் எனக்குத் துணையாகவேண்டி, நெடு
இடைச் சென்றது-நெடிய வழியைக் கடந்து சென்றது-எ-று.

நாஞ்சில்வலவன் பலராமன், அவன் வெள்ளியோ
னென்பதையும், கலப்பை வென்றியுடையா நென்பதையும்,
“ஞால மூன்றடித்தாய முதல்வற்கு முதுமுறைப் பாலன்ன
மேனியா னணிபெறத் தைஇய” (கலி. ௧௨௪), “மறமிரு
மலியொலி மாநடு தாணையாற்றி மனிகந்து வரூஉ மவருயிரகந்து
வீறன்மிரு வலியொலி பொலிபுகழ் புழுதியி னிறனுமு
வளைவாய் நாஞ்சி லோனும்” (பரிபா. ௧௬) என்பவையானு
மறிக. மராம் ஈண்டு வெண்கடம்பு; செங்கடம்பு வேறு.
அதன் பூங்கொத்துக்கள் வெண்ணிற மென்பதை, “செங்கான்
மராஅத்து வாலிணர்” (முருகு. ௨௦௩), “நெடுங்கான் மராஅத்
துக் குறுஞ்சினை பற்றி வலஞ்சரி வாலிணர் கொய்ததற்கு
நின்ற” (ஐங்குறு. ௬௮௩) என்பவையானு மறிக. உவமம்
வண்ணத்தின்மேற் சென்றது. “ஒருகுழை யொருவன்போ
லிணர்சேர்ந்த மராஅமும்” (கலி. ௨௧), “கொடுமிடஞஞ்
சிலான்றார்போன் மராத்து நெடுமிசைச் சூழுமயி லாறுஞ் சே”
(கலி. ௧௯) என்றார் பிறரும். மராம் செங்காலன்றிக் கருங்
காறு முடைத்தாதலைக் “கருங்கான் மராஅத்து” (ஐங்குறு.
௨௧௧) “கருங்கான் மராஅ துணுவோ டலா” (திணை மொ.
ஐம். ௧௧) என்பவையானு மறிக. அளபெடை இசைநிறைக்
கண் வந்தது. தகைதல் மலர்தற் பொருட்டாதலை “வான்
பிசர் கருவியிற் பிடவுமுறை தகைய” (ஐங்குறு. ௪௧௧) என்
புழிக் காண்க. நெடுவிடை - நெட்டிடை, நெடுந்தரம். (௧௧)

வினைமுற்றிய பின்னர்த் தான் மீளுதற்குரிய பருவம்
வந்ததெனத் தேர்ப்பாகன் சேட்பத் தலைமகன் கூறியது.

௨௦. வீறுசால் வேந்தன் வினைபு முடிந்தன

வாறும் பதயினிய வாயின்—வேறே

‘உருமணி நாக மனுங்கச் செருமன்னர்
சேனைபோற் செல்லு மழை.

உரை :—வீறு சால் வேந்தன் வீணையும் முடிந்தன -
சிறப்பு மிகுந்த அரசனுடைய போர்த்தொழில்களும் முற்றுப்
பெற்றன, ஆறும் இனிய பதம் ஆயின - வழிகளும் இனிமை
யான பக்குவத்தை யடைந்தன ; அருமணி நாகம் அனுங்க -
அரிய மாணிக்கத்தையுடைய நாகங்கள் வருந்தும்வகை, மழை -
முதில், ஏறெடு - உருமேற்றுடனே, செருமன்னர் சேனைபோல்
செல்லும் - போர்புரியும் வேந்தருடைய சேனைபோலச்
செல்லாநிற்கும் ; (ஆதலான் செல்வோம்)—எ - று.

“அரவிணை மென்றோ னனுங்கத் துறந்து” (இறை.
அகம். கு. கள. உரைச் செய்யுள்), “அரிகேசரி தெல்வனுங்க”
(இறை. அகம். மா. கோ. ௨௧௪) என்புழிப்போல அனுங்க
வருந்த என்னும் பொருட்டாய்கின்றது. “முதிர்மணி நாக
மனுங்க முழங்கி” (திணைமொ. ஐம். ௨௮) என்றார் பிறரும்.
மிக முடியுதல் செலவிற்கும், அவதர்விற்கும், முயற்சிக்கும்
சேனை முகிலுக்கு உவமிக்கப்பட்டமையின் இது வீணையுலம
மாயிற்று. “சீனைஇய வேந்தன் செல்சமங் கடுப்பத் துனைஇய
மாலை தன்னுதல் காணாஉ” (குறிஞ்சி. ௨௨௬) என்பது
மது. “வெவ்வாய் மறவர் மிலைச்சிய வெட்சியாற் செல்
வானஞ் செல்வதுபோற் செல்கின்றார்” (புறத்திராட்டு. பெரு.
பொ. வி) என்றார் பிறரும். இருவழியும் உம்மை எண். (௨௦)

வீணைமுற்றியபின்னர்த் தலைமகன் புறவின் முல்லை
அரும்புகளினது காட்சியால் தலைமகனது நகைமுக நினைந்து,
‘இனிக் கடிதுபோதும்’ எனத் தேர்ப்பாகனுக்குச் கூறியது.

உக. பொறிமாண் புனைதிண்டேர் போந்த வழியே
 சிறுமூல்லைப் போதெல்லாஞ் செவ்வி - நறுநுதல்
 செல்வ மழைத்தடங்கட் சின்மொழிப் பேதை
 முள்ளெயி றேய்ப்ப வடிந்து. . . . [வாய்
 மூ ல மும் உ ரை யும் உரு]

உரை :—பொறிமாண் புனை தின் ன் தேர் போந்த வழியே -
 எந்திரச் செய்கைகளான் மாட்சிமையுற்று அவங்கரிக்கப்பட்ட
 வலியதேர் போனவழிகளிலே, சிறுமூல்லைப்போது எல்லாம் -
 சிறிய மூல்லையின் அரும்புக னெல்லாம், வடிந்து - கூரிதாகி,
 செவ்வி நறுநுதல் - செவ்விய அழகியநுதலையும், செல்வ
 மழைத் தடங்கண் - வளப்பமான மழைபோல் குளிர்ந்த அகன்ற
 கண்ணையும், சில் மொழி - சிலவாகிய மொழியினையுமுடைய,
 பேதைவாய் முள் எயிறு ஏய்ப்ப - மடமைக்குணமுடையான்
 வாயினது கூரிய பற்களை யொவ்வா கிற்கும்—எ - று.

“நறுத்தன் கா” (கார். ௧௪) என்புழிப்போல ஈண்டு
 நறு அழகென்னும் பொருட்டாய் வந்தது. நறிய எனலுமாம்.
 மூல்லை அரும்புகள் வண்ணத்தானும் வடிவத்தானும் மகளிர்
 எயிற்றை யொக்கும். “காதல ரெயிறேய்க்குந் தண்ணருவி
 நறுமூல்லை” (கலி. ௩௨) என்றாற்பிறரும். ‘ஏய்ப்ப வடிந்து’
 என்பதனை வினையெச்சத் தொடாக்கி, ‘ஒக்க வடிவு பட்டு’
 என்று பொருளுரைத்து, ‘நின்றது’ என்னும் பயனிலை
 தொக்கு நின்றது என்றுரைப்பர் பழைய உரைகாரர்.

போதெல்லாம் வடிந்து எயிறேய்ப்ப என வினை முடிவு
 செய்க. (உக)

வினைமுற்றிய தலைமகன் மீளுதற்குரிய பருவம் வந்த
 தெனப் பாகற்குச் சொல்லியது.

உஉ. இனையரு மீர்க்கட் பயர ஷ்னையணிந்து
 புல்லுண் கலிமாவும் பூட்டிய—நல்லார்
 இளநலம் போலக் கவினி வளமுடையார்
 ஆக்கம்போற் பூத்தன காடு.

உரை:—இனையரும் ஈர்க்கட்டுஅயர்-சேவகர்களும் ருளிர்
 எலத்திற்குரிய உடையினை உடுக்க, உனை அணிந்து புல்
 லுண் கலிமாவும் பூட்டிய - தலையாட்டம் அணிந்து புல்
 லுண்டதனாலாகிய மனச்செருக்கையுடைய ருதிரையையும்

உக கார் நாற்பது

தேரோடு பூட்டுதலைச் செய்யும் வகை, காடு - காடுகள், நல்லார்
 இள நலம் போலக் கவினி - நற்குணமுடைய மகளிர் இளவடி
 வம்போல அழகுபெற்று, வளம் உடையார் ஆக்கம்போல் பூத்
 தன - வருவாயினை யுடையார் செல்வம்போலப் பூத்தன—
 எ - று.

இனையர் ஈண்டு உழைக்குறந் தொழிற்குரிய சேவகர்.
 உம்மை இருவழியும் எண். உனை - தலையாட்டம்; இது கவர்
 மான் மயிளற்செய்து ருதிரையின் தலையிலணியப்படுவது.
 “பரியுடை நன்மான் பொக்குளை யன்ன” (ஐங்குறு. ௧௬),
 என்றார் பிறரும். ‘உனை அணிந்து’ என்பதற்கு ‘மாவின்
 உனையை அணிபெறத் திருத்தி’ என்றுரைப்பினு மமையும்.
 “இளநலம் காட்டி” (முருகு. ௨௬௦) என்புழியும் நலம் வடி
 வம் என்னும் பொருட்டாத லறிக. “செல்வர் மனம்போற்
 கவினீன்ற நல்கூர்ந்தார் மேனிபோற் புல்லென்ற காடு”
 (கார். ௧௮) என்புழிப்போல உவமம் பண்பின்மேற் சென்றது.
 வளம் வருவாயாதலை “வளமிலாப் போழதத்து வன்னன்மை
 குற்றம்” (நான்மணி. ௬௬), “வளத்தனைய வாழ்வார்
 வழக்கு” (நான்மணி. ௭௨) என்பவையானுமறிக. (உஉ)

பிரிவின் கண் ஆற்றலாய தலைமகளைத் தோழி 'குறித்த
கார்ப்பருவம் வந்ததாகலான் இனி ஊடுநிலை வேண்டா தொழிக்'
எனக்கூட

உரு. கண்டிரண் முத்தங் கடுப்பப் புறவெல்லாந்
தண்டுளி யாலி புரளப் புயல்கான்று
கொண்டெழில் வானமும் கொண்டன் றெவன்
ஒண்டொடி யூடு நிலை. [கொலோ

உரை:—ஒன் தொடி - ஒளிபொருந்திய வளைகளை யணிந்
தவளை, புறவு எல்லாம் - காடெங்கும், கண்டிரன் முத்தங்
கடுப்பத் தன் துளி ஆலி புரள - இடத்தே திரண்ட முத்தங்
யொத்த ருளிர்ந்த நீர்த்துளிகளும் ஆலங்கட்டிகளும் புரளும்
வகை, புயல் கான்று கொண்டு எழில் வானமும் கொண்டன்

மு ல மு ம் உ ரை யு ம் உள்

மேகம் மழை பொழிந்து கொண்டு அழகையுடைய வானிடத்
தையெல்லாம் கொண்டது; (ஆதலான்) ஊடு நிலை எவன்
கொல் - பிணங்கு நிலை எதற்கு—எ - று.

இடத்தே திரண்ட முத்தம் என்றது மேனி நன்குதிரண்ட
முத்தம் என்றவாறு. “விரிதிரைக் கண்டிரண் முத்தங்
கொண்டு” (அகம். உ௭௩), “கண்டிரண் முத்தம் பயக்கும்” (ஐர்.
எழு. ௫௭) என்றார் பிறரும். உவமம் வண்ணத்தோடு வடிவத்
தின் மேலுஞ் சென்றது. ஆலங்கட்டிகளுக்கு முத்தமே யன்
றிச் சிதர்த்த றுங்கின் கண்ணும் உவமையாதலை “மாமழை நீர்
செறி றுங்கின்கண் சிதர்த்தவைபோற் றூர் பணிப்பன்ன தன்
பாலாவி துளிதலைஇ வானவின்று” (அகம். ௩௦௩) என்பதனா
னறிக. உம்மைமுற்ற. கொல் ஓ அசைநிலை. (உரு)

வேந்தற் குற்றழிப் பிரித்த தலைமகன் தான் குறித்த

கார்ப்பருவம் வந்ததாகலான் இனித் தலைமகள் ஆற்றுகென்று
நினைந்து கெஞ்சிற்குக் கூறியது.

உச. எல்லா வினையுங் கிடப்ப வெழுநெஞ்சே
கல்லோங்கு கான்ங் களிற்றின் மதநாறும்
பல்லிருங் கூந்தல் பணிநோனாள் கார்வானம்
மெல்லவுந் தோன்றும் பெயல்.

உரை:—கல் ஒங்கு கான்ங் களிற்றின் மதம் நாறும்—
மலைகள் உயர்ந்து வளர்ந்த காடு யானையினது மதநீரின் மணத்
தை வீசாநிற்கும்; கார் வானம் பெயல் மெல்லவும் தோன்றும்—
கரிய வானத்தின்கண் மழை மென்மையாகத் தோன்றும்; (ஆத
லான்) பல் இருங் கூந்தல் பணி கோனாள் - பலவாகிய கரிய
கூந்தலையுடையவள் ஆற்றியிருத்தற்கு யான். கூறிய சொல்லை
இனிப் பொறுக்கமாட்டான்; (ஆதலான்) நெஞ்சே - மனமே,
எல்லாவினையுங் கிடப்ப எழு - எல்லாப் போர்த்தொழில்களும்
சற்று ஒழிந்திருக்கும் வகை போதற்கு ஒருமைப்படு—உ - து.

உம்மை முற்று. கிடப்ப என்பதனை வியக்கென்கக்
கொன்னின் 'எல்லாத் தொழில்களும் ஒழிந்து நிற்க' என்று

உய கார் நாற்பது

பொருள் கோடலமையும். மதநாறதல் வேழம் பிடியோடியைந்
தாடுதலான். அது தான் செய்து வந்த குறியாதலானும், பிரிக்
தார்க்கு வருத்தஞ்செய்யு மாதலானும் தலைமகள் ஆற்றுகென்று
நினைத்தான். தலைமகள் குறித்த பருவம் வருத்துணையும் தலை
மகள் ஆற்றியிருந்து அப்பருவம் வந்தும் அவன் வராவின்
அவன் ஆற்றுகிருத்தலும் முல்லைத்திணைக்கு மாறாகாமையின்
'பணிநோனாள்' என்றான். 'எல்லியும்' என்று பாடமோதின்,
"விரவுமலருதிர வீசி விரவுப் பெயல் பொழிந்த வுதவியோ
யே" (நற். ௧௬௬) என்புழிப்போல 'மழை இரவுப்பொழுதும்

பருவங்கண்டழிந்த தலைமகளின் பசிலோய்கண்டு
தோழி தனது ஆற்றாமை தோன்றக் கூறியது.

உரு. கருங்கால் வரகின் பொரிப்போ லுநம்பவிழ்ந்
தீர்ந்தண் புறவிற் றெறுழுவீ மலர்ந்தன
சேர்ந்தன செய்குறி வாரா ரவரென்று
கூர்ந்த பசிலை யவட்கு.

உரை:—சுர்ந்தண் புறவில் - குளிர்ச்சியிருந்த காட்டில்,
கருங்கால் வரகின் பொரிப்போல் அரும்பு அவிழ்ந்து தெறுழுவீ
மலர்ந்தன - கரிய தாளினையுடைய வரகினது பொரியைப்
போல அரும்புகள் முறுக்குடைந்து தெறுழினது மலர் விரிந்
தன; செய் குறி சேர்ந்தன - (தலைவர்) செய்த குறிகள் வந்து
விட்டன; (ஆதலான்) அவர் வாரார் என்று அவட்குப் பசிலை
கூர்ந்த - தலைவர் வரமரட்டாரென்று நினைக்கவே தலைவிக்ருப்
பசப்புலோய் மிகுந்தது—எ - று.

வரகு கருங்கால் உடைத்தாதலைக் “கருங்கால் வரகே”
(புறம். ௩௩௫) என்பதனுறுமறிக. தெறுழ் காட்டகத்தொரு
கொடி. அம்மலரை வரகின் பொரிக்கே யன்றி யாணாயின் புக
ருக்கும் உலமித் திருத்தலைக், “களிற்று முகவரியிற் தெறுழுவீ
பூப்ப” (புறம். ௩௩௬) என்பதனுறுமறிக. உலமம் மெய்யின்
மேற் சென்றது.

கிடைத்த பிரதிகளிலெல்லாம் 'தெறுழி' என்றே விரும்பினும் அத்தகைய சொல் காணாமையின் மேற்கூறிய புறநானூற்றடியுடன் "நரைநிறம் படுத்த கல்லினர்த் தெறுழி" (நற். ௯௦௨) என்னும் நற்றிணை அடியையுட்கொண்டு அது 'தெறுழி' என்று திருத்தப்பட்டது.

'அவரன்று' என்பதும் பாடம்.

(௨௮)

பருவ வரலின்கண் வேறுபட்ட தலைகளைத் தோழி தலைமகன் விடுத்த தூதுவர்த செய்தியைக் கூறி ஆற்றுவித்தது.

உசு. நலமிரு கார்த்திகை நாட்டவ ரிட்ட
தலைநாள் விளக்கிற் றகையுடைய வாகிப்
புலமெலாம் பூத்தன தோன்றி சிலமொழி
தூதொடு வந்த மழை.

உரை:—தோன்றி - தோன்றிப்பூக்கன், கலம் - மிகு கார்த்திகை நாட்டவர் இட்ட தலைநாள் விளக்கின் தகையுடைய ஆதி - அழகு மிக்க கார்த்திகைத் திருவிழாவில் ஊர் ஊளார் கொளுத்திவைத்த முதல்நாள் விளக்கைப்போல் அழகுடையனவாகி, புலம் எலாம் பூத்தன - இடமெலாம் மலர்ந்தன; சிலமொழி - சிலவாகிய மொழியினையுடையாய், தூதொடு மழை வந்த - தூதுடனே மழையும் வந்தது—எ-று.

கார்த்திகைத் திங்களில் கார்த்திகை நாளில் விளக்கேற்றி வைக்குந் திருவிழா பண்டைநாள் தொட்டு வருவதொன்று. "வேலிநோக்கிய விளக்குகிலையும்" (தொல். புறம். ௫. ௧௦), "வீழ்தரு மொண்குருதி கார்த்திகைச் சாற்றிற் கழிவினக்குப் போன்றனவே" (களவழி. ௧௭), "விளக்கை மடகல்லார் மாம விலை வண்மற்றிற், றனக்கில்கபா லீச்சரத்தான் நெல்கார்த் திகைநாட், டனத்தேர் தினமுலையார் தையலார் கொண்டாடும், விளக்கே காணுதே போதியோ பூம்பாவாய்." (தேவாசம். திருஞாந. திருமயிலை ௬) என்றார் பிறரும். அஃது அரியும் அயனும்

அடிமுடி தேட சிமிர்ந்த அழலவிர் சோதி அருமறை இறை
வன் பொருட்டுக் கொண்டாடப்படும். கழிவின்கால் எழு

150

கார் நாற்பது

பொலிவுற்றுத் தோன்றுதலின் 'நலமிரு கார்த்திகை' என்றும்
மூன்றுநாளுள் முதல்நாள் விழாவே சிறப்புடைமையின் 'தலை
நாள் வினக்கு' என்றும் கூறினான். தோன்றி விளக்குப்போல்
விளங்குதலைப் "பல்வயிற் றோன்றி தோன்றுபு புதல்வினக்
குறுஅ" (நற். 56) என்பதனானு மறிக. உலமம் உருவத்தின்
மேற் சென்றது. இன் உலமப்பொருட்கண் வந்தது. (உக)

தலைமகன் வரவுநீட்டித்தமையின் ஊடுதலை மேற்கொண்ட
தலைமகட்டு, 'அங்கனஞ் செய்யின் பசலை மிகும்' எனத்
தோழி கூறி வற்புறுத்தியது.

உள. முருகியம்போல் வான முழங்கி யிரங்கக்
குருகிலை பூத்தன கானம்—பிரிவெண்ணி

உள்ளா தகன்றாரென் றாடியாம் பாராட்டப்
பள்ளியுட் பாயும் பசப்பு.

உரை:—முருகியம்போல் வானம் முழங்கி இரங்க-குறிஞ்
சிப் பறையொலிபோல் மேகம் இடித்து நெகிழ்த்தருக,
கானம் - காட்டின்கண், குருகிலை பூத்தன - முருக்கிலை
மலர்ந்தன; பிரிவு எண்ணி உள்ளாது அகன்றார் என்று-
நக்காதலர் பொருள் தேடப் பிரிதலை கண்டென்மெண்ணி
நமது வருத்தத்தைக் கருதாது சென்றார் என்று கிளைத்து,
ஊடு யாம் பாராட்ட - பிணக்கத்தை நாம் பாராட்டுவதால், பசப்
புப்பள்ளியுள் பாயும் - பசலைநோய் படுக்கை இடத்தில் பா
வும்—எ -று.

ஒலித்தற்றொழில்பற்றி உவமம் வினைமேற் சென்றது, “தொண்டக முருகியம் துடியிவை மூன்றும் வென்றிகொள் குறிஞ்சிப் பறையென விளம்புவர்” (திவா. தொரு. ஏ) என்ற மையின் முருகியம் குறிஞ்சிநிலப்பறையாதலறிக. குருகிலை முருக்கிலையாதலாக “குருகிலை மருதம்” (குறிஞ்சி. எங்) என்பதனனுமறிக. குருகு குருக்கத்தியுமாம். பசப்புப் பள்ளி யுட் பாயுமென்றது, பசலைசோய் மிருதியால் தலைவி மெலிந்து படுக்கையில் கிடப்பன் என்றவாறு. (உஎ)

மூ ல மு ம் உ ர யு ம்

நக

வேத்தற்குற்றழிப் பிரித்த தலைமகள் மீளுதற்குரிய பருவத்தையுஞ் சாத்தின் பக்குவத்தையுங் கண்டு தன் கெஞ் சிற்குச் சொல்லியது.

உஅ. இயிழிசை வானம் முழங்கக் குமிழின்பூப்

பொன்செய் குழையிற் றுணர் தூங்கத் தண்பதஞ்
செவ்வி யுடைய சுரநெஞ்சே காதலியூர்
கவ்வை யழுங்கச் செலற்கு.

உரை:—இயிழிசை வானம் முழங்க - இயமாத்தின் ஓசையைப்போல மேகம் ஒலிக்க, குமிழின்பூப் பொன்செய் குழையின் துணர் தூங்க - குமிழினது பூக்கன் பொன்னாற் செய்யப்பட்ட குழைபோல் கொத்துக்களாய்த் தொங்க, கெஞ்சே - மனமே, காதலி ணர் கவ்வை அழுங்கச் செலற்கு - தலைமகளுருக்கு அலர் அழியும்வகை செல்வதற்கு, சாம் தண் பதம் செவ்வி உடைய - அருநெறிகள் குளிர்ந்த பக்குவத்தையும் செவ்வியினையு மடைந்திருக்கின்றன—எ - று.

இயமாம் ஒருவகைப்பறை. “கோடுமுழக் கிமிழிசை யெடுப்பும்” (பதிற்று. ௫௦) என்பதனானு மறிசு. ‘இமிழிசை வானம்’ என்பதற்கு ‘ஒலிக்கும் இனிய ஓசையையுடைய முகில்’ என்பதும் ஒருபொருள். இன் உவமப்பொருவு. வண்ணத்தானும் வடிவத்தானும் குழை குமிழுக்கு உவமான மாயிற்று. “ஊசு லொண்குழை யுடைவியத் தன்ன வத்தக் குமிழி னுயிதழலரி கல்லென வரிக்கும் புல்லென்றும்” (ஈற். ௨௮௯) என்றார் பிறரும். அதன் பழமும் அதற்கொத் திருத்தலை “இழைமகள் பொன்செய் காசினென்பழத்தாஅக் குமிழ்தலை மயங்கிய குறும்ப லத்தம்” (ஈற். ௨௯௪) என் பதனானறிசு.

‘குமிழிண்ப்பூ’ என்பதும் பாடம்.

முழங்கத் துங்க அமுங்கச் செவற்குச் சுரம் செவ்வி யுடைய என்ற வினைமுடிவு செய்க. (௨௮)

௩௨

காந்நாற்பதி

வினைமுற்றிய பின்னர்த் தலைமகள் குறித்த ப்ருவம் வச் சிதைக்கண்டு, ‘சுரம் செவ்விதாயிருத்தலின் இனி னாம் மீன் கோம்’ எனத் தேர்ப்பாகற்குச் செவ்வியது.

௨௯. பொங்கரு ஞாங்கர் மலர்ந்தன தங்காத்

தகைவண்டு பாண்முரலும் கானம்—பகைகொண் டெவ்வெத் திசைகளும் வந்தன்று சேறுகாஞ் [௨] செவ்வி யுடைய சுரம்.

உரை:—பொங்கரும் ஞாங்கன் மலர்ந்தன - சோலைகளெல்லாம் பச்சைகளிற் பூத்தன; காணம் - காட்டின் கண்ணே, தங்காத்தகைவண்டு பாண் முாலும் - தங்குதலில்லாத அழகையுடைய வண்டுகள் இசைப்பாட்டை ஒலியாவித்தின்றன; பகைகொண்டல் எவ்வெத்திசைகளும் வந்தன்று - பகைத்து எழுந்தமேகங்கள் எல்லாத்திசைக்கண்ணும் வாராநின்றன; சாம் செவ்வி உடைய - அருநெறிகளும் செவ்விய பக்குவத்தையுடையன; (ஆதலான்) நாம் சேறும் - நாம் செல்வோம்—எ-று.

பொங்கர் இலவமரமுமாம். சோம்பரின்றி எகருத்திரிதலினால் 'தங்க' என்றான். "தகைவண்டு புதிதுண்ண" (கலி. ௧௭) என்புழிப்போல ஈண்டுத் தகை அழகென்னும் பொருட்டாய் நின்றது. தன்மையையுடைய வண்டு எனினும் ஒக்கும். பகை கொண்டல் வினைத்தொகை. பிரித்திருக்குத் தன்மையுத்தலை வியையும் வகுத்த எழுந்தமையின் 'பகைகொண்டல்' என்றான். உம்மை இருவழியு முற்று. எவ்வெத்திசைகள் என் னாத்.

கெடத்த பிரதிகளிலெல்லாம் 'தாங்க' 'காண்முாலும்' காணம் 'பகைகொண்ட' வெவ்வத்திசைகளும்' என்று இருப் பீனும் அகைபொருள் பயவாமையான், எதனை ரோக்கியும் பொருள் ரோக்கியும் 'தங்க' வென்றும், கேள்வ வகை செய புதித்கொண்டு 'பகைகொண்ட வெவ்வத்திசைகளும்' காணம், பகை அமழ்வண்டு 'பாண்முாலுக்காணம்' (கலி. ௧௭) என்றும் அழகைக்கொண்டு 'பாண்முாலுக்காணம்' என்கும்

மு ல மு ம் உ ர யு ம்

௩௩

திருத்தப்பட்டன. எட்டில் குறில் கெடலாயும், கெடில் குறிலாயும், வகரம் வகரமாயும், வகரம் வகரமாயும், னகரம் னகரமாயும், னகரம் னகரமாயும் இருத்தல் இயல்பு. (உ.க)

வினோமுற்றி மீளத் தலைமகள் பருவ வரவினைக்கண்டு
தலைமகள் அறியாமையான் ஆற்றாது வருந்துவானென நினைந்து
தேர்ப்பாகதஞ்ச் சொல்லியது.

நூ. வரைமல்க வானஞ் சிறப்ப வுறைபோழ்ந்
திருநிலந் தீம்பெய ருழ—விரைநாற
ஊதை புளாரு நறுந்தண்கா பேதை
பெருமட நம்மாட் டுரைத்து.

உரை:—வரை மல்க - மலைகள் வளப்பமடைய, வானம்
சிறப்ப - வானம் சிறப்படைய, திருநிலம் உறைபோழ்ந்து தீம்
பெயல் தாழ - பெரிய பூமியை மழைத்துளிகளால் ஊடறுத்து
இனியமழை வீழாகிற்க, விரை நாற - நறுமணம் எங்கும்
வீசாகிற்க, ஊதை - காற்று, பேதை பெருமடம் நம்மாட்டு
உரைத்து - பேதையாகிய தலைவியினது பெரியமடமைக்
குணத்தை நம்மாட்டுத்தெரிவித்து, நறுந் தண்கா உளரும்-நரிய
குளிரிந்த சோலையில் அசையாகிற்கும்; (ஆதலான் நீ விரையத்
தேரைச் செலுத்துவாய்)—எ-று.

பல்வனம் பெருக்குதலன்றிப் பிரிந்த காதலரைக் கூட்டு
வித்து இன்பந்தருதலானுந் தீம்பெயலென்றான். ஊதை
குளிர்காற்று, “கூடுருமூதையும் குளிர்பனிக்காற்றே” (திவா.
தொரு. ௧) என்பது சூத்திரமாகலின். “ஊதையக் குளிரொடு
பேதுற்று மயங்கிய” (குறுந். ௧௧௭) என்றார் பிறரும். “விரை
வனர் கூந்தல் வரைவளி யுனா” (புறம். ௧௩௩), “நந்தண
வாடை...கொடிச்சி கதுப்புனருங் குன்ற நாடன்” (இறை.
அகம். கு. ௧௦. உரைச் செய்யுள்), என்புழிப்போல உளரும்
நண்டு அசையும் என்னும் பொருளைத் தந்தது. பேதைபெரு
மடம் என்றது, தலைமகள் குறித்தபருவத்தில் வாராகிற்றலை

அறியாது தலைமகள் வருந்தியிருத்தலை. ஊரை உரைத்து என்
றது தற்குறிப்பேற்றம்.

‘திரைநாற’ என்பதும் பாடம்.

மல்கச் சிறப்பப் போழ்த்து தாழ்நாற ஊரை உரைத்து
உளரும் எனக்கூட்டி முடிக்க. (௩௦)

வினாமுற்றி மீளுந் தலைமகள், தலைமகளுக்குத் தான்
மீளுங்காவத்தை உணர்த்துவதற்காகச் செய்த குறி வந்த
தெனத்தேர்ப்பாகற்குச் சொல்லியது.

௩௧. கார்ச்சே னிகந்த கரைமருங்கி நீர்ச்சேர்ந்

தெருமை யெழிலே நெறிபவர் குடிச்

செருமிகு மன்னரிற் செம்மாக்குஞ் செவ்வி

திருதுதற் கியாஞ்செப் குறி.

உரை:—எருமை எழில் ஏறு - எருமையினது அழகிய
ஆண்கள், கார்ச்சேன் இகந்த கரை மருங்கின் நீர்ச்சேர்ந்து -
மேகத்தங்கிய ஆகாயத்தைக் கடந்த கரையின் பக்கத்திலுள்ள
நீரில் வீழ்த்து, ஏறி பவர் குடி - துணித்த கொடிகளைச் குடிக்
கொண்டு, செருமிகு மன்னரின் செம்மாக்கும் செவ்வி - மறம்
மிருத்த போர்வீரைப்போல இறுமாத்திருக்குங் காலம், திரு
துதற்கு யாம் செய்குறி - அழகிய றதலையுடையாளுக்கு நாம்
மீளுங்காவத்திற்குச் செய்குறி; (ஆதலான் நீ வீரைத்து தேர்
பண்ணுவாய்)—ஏறு.

‘சேன் ஆகாயம் என்பதை, “மால்வரை சிவந்த சேனையர்
வெற்பின்” (முருகு. ௧௨) என்பதனுனுமறி. “கலிகெழு மீ
மிசைச் சேனே னிறைத்த புலியஞ் சிதனம்” (குறிஞ்சி. ௪௦),
“சேனாடை யோங்கித்தோன்று முயர்வரை வான்கோய் வெற்

பன்” (அகம். ௪௨) என்புழியும் சேண் அப்பொருட்டு. ‘கார்ச்
சேணிகத்த கரைமருங்கினீர்’ என்றது மிக உயர்ந்த ‘மலையின்
அடியிலுள்ள ஏரி அல்லது பொய்கையைக் குறித்தது. அது
மலையையே கரையாக உடையது. மலையின் உச்சியில் கார்

மூ ல மூ ம் உ ர யு ம்

௩௩

தங்குதலியல்பாயினமையின் ‘கார்ச்சேணிகத்த கரை’ என்
றான். “சேண்மழை தவமுஞ் சென்னி - வின்னுயர் பிறங்
கல் விலங்குமலை நாடே” (குறுந். ௧௪௪) என்பதனுறுமறிக.
“அரிப்பவர்ப் பிரம்பின் வரிப்புற விளைகனி” (குறுந். ௧௧),
“நெடுக்கொடி யுழிஞைப் பவரொடு மிடைந்து” (புறம்.
௭௧) என்புழிப்போலப் ‘பவர்’ கொடி என்னும் பொருட்
டாய் வந்தது. இன் உவமப்பொருளு. போர்வீரர் வெட்சி,
உழிஞை முதலாய மால்களைத் தங்கன் செயலுக்கேற்றவாறு
குடுதல் இயல்பு. ஈண்டு உவமை மெய்யொடு தொழில்
மேலுஞ் சென்றது. “துறைமீன் வழங்கும் பெருநீர்ப்
பொய்கை - யரிமல ராம்பன் மேய்த்த நெறிமருப் - பீர்த்த
சென்றமைச் சுவல்படு முதுபோத்து.....குருஉக்கொடிப் பகன்
றை குடி மூதூர்ப்-போர்ச்செறி மன்னரிற் புகுதும்” (அகம்.
௧௧௮), “கழுநீர் மேய்த்த கருந்தா செருமை - பழனத் தாம
ரைப் பணிமலர் முனைஇத் - தண்டுசேர் மன்னரி னியலி”
(நற். ௨௧௦), “மன்ன ரன்ன தடக்கோட் டெருமை - மகளி
ரன்ன துணையொடு வதியும்” (ஐங்குறு. ௧௪) என்றார் பிறரும்.
நீரில் வீழ்ந்து சேற்றை உழக்குவது ஏருமைகளினது இயல்
பென்பதைப் “பாசடை மறைத்தெழு முனரியங் கயத்துட் -
காரா னினங்கன் சேடெறிந் துழக்கும்” (கல். ௧௪) என்பதனு
றறிக. “செங்கட் கருங்கோட் டெருமை சிறுகனையா, லங்
கட் கழனிப் பழனம்பாய்ச் - தங்கட், குவனையம் பூவொடு
செங்கயன்மீன் குடித், தவனையுமேற் கொண்டு வரும்.” (நினை
மா. தூற். ௧௪௭) என்றார் பிறரும். (௧௧)

வினைமுற்றியீரார் தலைமகன் கடுகிச் செல்லும் முகிலைக்
கண்டு அது தமிழாளிடத்து முந்துற்று வருத்து மென்றஞ்சி
அதன்முன்னர் விரையத் தேரைக் கடாவுகவென்று பாகற்குச்
சொல்லியது.

௩௨. கடாஅவுக பாகதேர் காரோடக் கண்டே

‘கொடாஅப் புகழ்வேட்கைச் செல்வர் மனம்போல’

௩௩

கார் நாற்பது

படாஅ மகிழ்வண்டு பாண்முரலும் கானம்

பிடாஅப் பெருந்தகை நற்கு.

உரை:—கொடாப்புகழ் வேட்கைச்செல்வர் மனம் போல்--
அழிதலில்லாத புகழை விரும்புகின்ற செல்வர் மனம்போல,
படா மகிழ்வண்டு - படுதலில்லா மகிழ்ச்சியையுடைய வண்டு,
கானம் - காட்டின்கண், பிடாப் பெருந்தகை - பிடவமாகிய
பெருந்தகையாளனிடத்து, நன்கு பாண்முரலும் - நன்றாய்
இசைப்பாட்டை ஒலியாநிற்கும்; பாக - பாகனே, கார் ஓடக்
கண்டு - மேகம் ஓடுதலைக்கண்டு, தேர் கடாவுக - தேரை விரை
யச் செலுத்துவாயாக—என்று.

கார் கடுகிய செலவினையுடைமையின் ‘ஓட’ என்றான்.
“கொடுஞ் செலவெழிலி” (முல்லை. ௫), “நன்னே யுள்ளி
வந்தனெ னன்னுத லரினவ காரினும் விரைந்தே” (ஐங்குறு.
௪௬௨) என்றார் பிறரும். படாமகிழ்ச்சி குறைதலில்லாத
மகிழ்ச்சி. புகழ்வேட்கையார் மனம் எஞ்ஞான்றும் நிறைந்த
மகிழ்ச்சியுடைமையின் அது படா மகிழ்வண்டுக்கு உவமிக்கப்
பட்டது. பிடவம் ஒரு செடி. பெருந்தகையினர் கேட்டுவக்க
மக்கள் பாடுதல்போல்தேன்கொளத் திரியும் வண்டுகள் கானத்

தின் கண்ணுள்ள மலர்ந்த பிடவமாவிய பெருந்தகையான
 னிடத்துப் பாழன என்று புனைந்துணைக்கப்பட்டது. ஏழா
 முருபு தொக்கு நின்றது. நன்கு என்றது வலித்தது, “நற்
 கறிந்தனையாயின்” (அகம். ௨௪௪), “நற்கறிந்தோமாயினும்”
 (பரிபா. ௪) என்பவைபோல.

வண்டு பெருந்தகை நற்குப் பாண்முரலும்; கார் ஓடக்
 கண்டே கடாவுக என இயையும்.

கிடைத்த பிரதிகளிலெல்லாம் ‘நாலோடக் “கண்டே’
 என்றிருப்பினும் அது பொருள் பயவாமையால், திருக்கேரவை
 யாரில் ‘முயிலோடுகூறல்’ என்னுந்துறைக்குக் ‘நாலோட்டக்
 கண்ட பாசன் அந்நோடு வினாயத் தேரோட்டாநிற்பான்’
 (கோவை. ௩௨௧) என்று பேராசிரியர் கூறிய உரையைக்

முதலும் உணரவும்

நாளை

கொண்டு, ‘நாலோடக்கண்டே’ என அப்பாடல் நினைத்தி
 பட்டது. ஏட்டில் காசம் வகாமாய்த் திரித்திருத்தலின்படி (௧௧)

வினைமுற்றி மீளத் தலைமகள் முன் தலைமகளுக்குத்தான்
 மீளத் தலைமகன் குறிப்பதற்காகச் செய்தகுறி வந்ததெனத்
 தேப்பாசன் கேட்பச் சொல்லியது.

௩௩. கடனீர் முகந்த சமஞ்சு லெழிலி

குடமலை யாகத்துக் கொள்ளப் பிறக்கும்

இடமென வான்கே குறிசெய்தேம் பேரை

மடமொழி பெவ்வக் கெட.

உரை :—உடல் நீர் முகந்த கம குல் எழிலி - உலிந்து
 லீகா முகந்ததனுலுண்டாயி சிறைந்த குலிணையுடைய மேகம்,
 குடமலை ஆகத்தக கொள்ள - குடமலையினது ஈடு இடத்தைக்
 கவித்துகொள்ள, இடம் பிறகும் என - யாம் மீள வழி உள்
 டாகுமென, பேதை மடமொழி எவ்வம் கெட - பேதையாயி
 மடமொழியினையுடைய எம தலைவினது வருத்தம் அழிய,
 ஆக்கே குறி செப்தேம் - அப்பொழுதே குறிப்பிட்டோம்;
 (ஆதலால் தேரை விரைந்து கடவுக) — ஏ - ற

சான்றுச் சூல் என்றது லீகா சூல் போதலின் குலெனப்
 பட்டது. “கார்கோன் முகந்த கமஞ்சூல் மாமதை” (முருகு. ௪)
 என்புழியும் அது. குடமலை தலைமகள் காட்டிற்கு மேற்கே
 புள்ள மலையெனினுமமையும் இடம் என்றது சான்று எழி,
 “விரும்புகாஞ் செவ்வு மிடம்” (திருநா. மொ. ஐம். ௯)
 என்புழிப்போல. மடமொழி அன்மொழித்தொகை.

எழிலினென்ன இடம் பிறக்குமென எவ்வக்கெடல் குறி
 செப்தேம் என்கப்பட்ட முடிக்க. (உரை)

குறித்த பருவம் வந்தும் தலைமகள் வராமையால் தேரை
 லீகா ஆகிருமை தோன்றக் கூறியது.

பெருவழியை வெள்ளம் வெறுப்படி வருவிப்
 பெருவழித் தாணம் பெருவழி, செருக்

வரு

கா. கா. கா. கா. கா.

கருவினி காணம் குறித்தார் திருவணித்த
 ஒண்ணுதல் மாதர் திறத்து.

உரை :—பெருவழித் தாணம் விரிதிரை வெள்ளம் வெறுப்
 பப் பெருவி-மிக்க பெருமையையுடைய மேகம் விரியும் அலையை

யுடைய கடல்நீரை வெறுக்கும் வண்ணம் நிறைய உண்டு, பெருவரை சேரும் கரு அணி காலம்-பெரிய மலையை அடையா நின்ற கருக்கொள்ளுங் காலத்தை, திரு அணிந்த ஒன்றுதல் மாதர் திறத்துக் குறித்தார் - சீதேவி என்னுந் தலைக்கோலத்தை யணிந்த ஒளி பொருந்திய நுதலையுடைய காதலியின் பொருட் டத் தலைவர் தாம் மீளுங் காலமாகக் குறிப்பிட்டார் - எ-று.

கண்ணோட்டமின்றி உலகத்தார்க்கு நடுகின்ற பொழிந்து கைம்மாறு கருதாது நன்மையைச் செய்தலால் 'பெருவிதல் வானம்' என்றும், கமஞ்சுல் மாமழை தோன்றுவது ஈரீகாவ மாயினமையின் 'கருவணிகாலம்' என்றுங் கூறினான். திரு - தெய்வவுத்தியென்னும் ஓர் அணிகலன். "திருத்தெய்வ வுத்தி" (திவா. தொ. ஏ) என்றார் திவாகரர். "உத்திபொறித்த புண்பூண் பருமத்து" (கலி. ௧௭), "தெய்வ வுத்தியொடு வலம்புரி வயின்வைத்து" (முருகு. ௨௩) என்புழியும் அது. (௩௪)

பருவங் கண்டழிந்த தலைமனைது துன்பத்தைக் கண்ட தோழி தனது ஆற்றாமையை வானின்மேல் வைத்துக் கூறி யது. :

கூடு சென்றநங் காதலர் சேணிகந்தா ரென்றெண்ணி,
ஒன்றிய கோயோ டிடும்பை பலகூர
வென்றி முரளி னிரங்கி யெழில்வானம்
நின்று மிரங்கு மிவட்டு,

உணர்ச்சிசென்ற நம் காதலர் சேண் இகத்தினை என்னு ள்விடவார் - விண்ணிற் பிரிந்த நம் தலைவர் சேண் இகத்தினை எ ன்று சென்றசென்ற வினைத்து, ஒன்றிய கோயோடு.

பொருத்திய பசப்புநோயுடனே, இடும்பை பல கூட - தன் பங்கன்பலவற்றால் மிக வருத்தவே, இவட்கு - இவன் பொருட்டு, எழில் வானம் - எழுச்சியையுடைய முகில், வென்றி முரசின் இரங்கி - வெற்றியையறிவிக்கும் முரசினது ஒலியைப்போல இடித்து, நின்றும் இரங்கும் - சலியாது நெகிழ்ந்துருகாநிற்கும்—எ-று.

இன் உவமப்பொருவு. உவமம் தொழில்பற்றி வந்தது, “இன்னிசை முரசினிரங்கிப் போயின்குன் மழையே” (அகம். ௯௧௧) என்பதுபோல. எழிலென்றது மேகத்தினோக்கத்தை. நின்றிரங்கல் சலியாது பெய்தல். ‘நின்றும்’ என்பதற்கு ‘ஆகாயத்தினிடத்திருந்தும்’ என்று உரைப்பினுமமையும்.

‘சென்று’ என்பதும் பாடம்.

(௯௫)

வேந்தற்குற்றாழிப்பிரிந்த தலைமகன் வீணமுற்றி மீளும் வழியில் தன்காதலியுடன் தான் அயரவிருக்கும் விருத்தினை வினைந்து பாகற்குச் சொல்லியது.

௩௬. சிரல்வாய் வனப்பின வாகி நிரலொப்ப

சுந்தண் டளவந் தகைந்தன—சீர்த்தக்க

செல்ல மழைமதார்க்கட் சின்மொழிப் பேதைசூர்

நல்லிருந்தாக நமக்கு.

உரை :—சுரந்தன் தனவும் - குளிர்ச்சி மிக்க செம்மல்லைப் பூக்களெல்லாம், சிரல்வாய் வளப்பின ஆதி-சிச்சிலிக்குருவியின் வாயினது அழகினையுடையவாகி, சிரல் ஒப்பத்தனைத்தன் - வரிசையாயிருக்க மலர்த்தன் ; (ஆதலால் இப்பொழுது) சேர்த்தக்க-சிறத்த, செல்வமழை மதர்க்கண் சிம்மொழிப் பேதை ஊர் - வளப்பமான மழைபோலக் குளிர்ந்த மதர்த்த கண்களையும் சிலவாகிய மொழியினையுடைய பேதையாகிய காதலியூர், நமக்கு நல்விருத்து ஆக - நமக்கு நல்ல விருந்தயரும் இடமாகக்கடவது—எ-து.

சு0

கார்நாற்பது

சிரல் மீன்குத்திக்குருவி. செம்மைத்தம்பற்றி உவமஞ்செல்லவே இஃது உருவமமாயிற்று. “படுமழை பொழிந்தபாறை மருங்கிற் சிரல்வாயுள்ள தளவின்” (நற். ௧௧), “பனிவளர்தளவின் சிரல்வாய்ச் செம்முகை” (ஐங்குறு. ௪௪௭) என்றார் பிறரும். விருத்து - ஆகுபெயர். வேந்தனருங்கொழில்முற்றிய பின்னர்த் தலைமகன் மீண்டுவந்து விருந்தயரும் வழக்கத்தைப், “பெருஞ்சின வேந்தனருங்கொழி றணியின் விருந்துகனி பெறுதலு முரியன் மாடே” (ஐங்குறு. ௪௪௨), “மாலை நனிவிருந்தயர்மார் தேர்வரு மென்னும்” (குறுத். ௧௯௮) என்று பிறர் கூறியவாற்றானு மறிக. “வினைகலந்து வென்றீக வேந்தன் மனைகலந்து - மாலை யயர்கம் விருத்து.” (குறன். ௧௨௬௮) என்றார் தெய்வப்புவலவரும்.

‘மதக்கட் சின்மொழி’ என்பதும் பாடம்.

(௧௧)

பருவம் வந்தது கண்டும் தாம் வருதலைத் தவிர்த்தார் என்று வேறுபட்ட தலைமகளைத் தோழி ‘அருங்கொழில்வாய்த்தவர் சிறத்த தலைவர் ஆயினமையின் அவர் இவ்வினியகாலத்தும்

வாராதிருப்பரோ' எனக்கூறி ஆற்றுவதித், து.

நூ. 61. கருங்கடல் மேய்ந்த கமஞ்சு லெழிலே

இருங்க ஶிறுவரை யேறி யுயிர்க்கும்

பெரும்பதக் காணையும் வாரார்கொல் வேந்தன்

அருந்தொழில் வாய்த்த நமர்.

உரை :—கருங்கடல் மேய்ந்த கமஞ்சுல் எழிலி - கரிய கடலின் கீரையுண்டதனாலாகிய நிறைந்த குலிணையுடைய முகில், இருங்கல் இறுவரை ஏறி உயிர்க்கும் பெரும்பதக் காணையும் - பெரிய பாறைக் கற்களையுடைய பக்கமையின்மேற் சென்று ஒலிக்கும் மிகச்செவ்விய காலத்தும், வேந்தன் அருந்தொழில் வாய்த்த நமர் - அரசனது அருமையாகிய போர்த்தொழில் வாய்க்கப்பெற்ற கமந்தலைவர், வாரார்கொல் - வாராமலிருப்பரோ—எ-று.

மு ல மு ம் உ ர ய ம்

சக

கடற்கரையினின்று நேர்முகமாக ஆகாயத்தை நோக்குங் கால் அங்குள்ள முகில் கடல்மேற் படிந்திருப்பதுபோற் காண்கின்றமையின், அஃது அங்கனமிருத்தல் அந்நிறைப்பருக வென்று முன்னோர் கருதினாநலால், 'கருங்கடல்மேய்ந்த' என்றான். "வள்ளுயிர் தென்வீளி யிடையிடைப் பயிற்ற" (குறிஞ்சி. ௧00), "வள்ளுயிர் தண்ணுமைபோல" (கந். ௩௧0), "வள்ளுயிர் பேரியாழ்" (மலைபடு. ௩௭) என்புழிப் போல கூண்டு 'உயிர்க்கும்' என்பது ஒலிக்கும் என்னும் பொருளைத் தந்தது. உம்மை சிறப்பு. கொல் - ஐயம். வீரன் தன்னுயிர் போக்கி மன்னுயிர் காக்கும் பெருமைத் தாயினமையின் போரை 'அருந்தொழில்' என்றான். (௩௭)

குறித்த பருவத்தே தலைமகன் வாராமையான் நிலையுதித்த
 கிழத்தியைத் தோழி 'இவ்வீனிய பருவத்தும் அவர் வாராமை
 யாற் பொய்த்தனர்; ஆகலான் அவருக்காக நீ வருந்துவதெவன்'
 எனக்கூறி ஆற்றுவதித்தது.

௩௮. புகர்முகம் பூழிப் புரள அயர்நிலைய
 வெஞ்சின வேழம் பிடியோ டியைந்தாடுந்
 தண்பதக் காலையும் வாரா ரெவன்கொலோ
 ஒண்டொடி யூடு நிலை.

உரை:—உயர் நிலைய வெம் சினம் வேழம் - உயர்ந்த நிலை
 யினையுடையனவாகிய கொடிய கோபந்தையுடைய ஆண்
 யானைகள், புகர்முகம் பூழிப் புரள - புள்ளியினையுடைய முகம்
 புழுதியிற் புரளும்வகை, பிடியோடு இயைந்து ஆடும் தண்பதக்
 காலையும் வாரா - பெண்யானைகளுடன் கூடி விளையாடும்
 குளிர்த்த செவ்வியகாலத்தும் நம்தலைவர் வரவில்லை; (ஆக
 லான்) ஒன்டொடி - ஒளிபொருந்திய வளையணிந்தவனே, ஊடு
 நிலை எவன் கொல் - அவருக்காக நீ பிணங்கும் நிலை
 வதற்கு—எ-று.

௪௨ கார்நாற்பது

வேழம் மிக்க வலியையும் கூரிய அறிவையும் உயர்ந்த
 தோற்றத்தையும் உடைமையின் உயர்நிலையவென்றும், தீங்கு
 செய்தார்க்கும் மதவெறியுற்ற காலத்து எல்லார்க்கும் கொடிய
 தீங்கிழைக்குத் தன்மையை யுடைமையின் வெஞ்சினமென்றுங்
 கூறினான். “உயர் நிலைமாக்கற் புகர்முக புனதயத்.....தாரோடு

பொலிந்த வினை கூலில் யானை” (மலைபடு. ௨௨௫), “உயர்த்த யானை எருத்தம் ஏறிய” (முருகு. ௧௫௮), “மைந்துமலி சினத்த களிறு” (மலைபடு. ௨௬௦) என்றார் பிறரும். கார்காலத்தில் யானை பிடியோடியைந்தாடுதல் இயல்பென்பதைக் “கையுடைநன்மாப் பிடியொடு பொருந்தி, யமையணி மருங்கின் மலையகஞ்சேரவு, மாலை வந்தன்று மாரி மாமழை” (குறும். ௩௧௧) என்று பிறர் கூறிய வாற்றானுமறிக. உம்மை சிறப்பு. கொல் ஓ அசைநிலை.

‘பூழி புரன்’ ‘உயர்நிலை’ ‘பிடியோடினையாழத்’ என்பன வேறுபாடம். (௩௮)

‘குறித்த பருவம் வந்தும் தலைமகன் வாராமையாற் பொய்த்தானென்று நம்மூர்க்கண் அலர் பெருகிற்று; ஆகலான் இனி அவரை மறந்து ஆற்றவேண்டும்’ என்று தோழி தலைமகன்குக் கூறி ஆற்றுவதித்தது.

௩.௯. அலவன்க ணைய்ப்ப வநுரின் நலிழ்ந்த

கருங்குர னொச்சிப் பசுந்தழை குடி.

இரும்புன மேர்க்கடி கொண்டார் பெருங்கொளவை ஆகின்று நம்மூ ரவர்க்கு.

உரை :—அலவன் கண் எய்ப்ப அரும்பு ஈன்று அலிழ்ந்த-
குண்டினது கண்ணினை யொப்ப அரும்பினையின்று பின்
மலர்ந்த, கருங்குரல் கொச்சிப் பசுந்தழை குடி - கரிய கொத்
திலையுடைய கொச்சியினது பசுமையாகிய தழையைச் குடி,
இரும் புனம் வர்க் கடி கொண்டார் - பெரிய புனங்களை உழவர்
புதிதாக ஏருழுவிக்கத் தொடங்கினார்கள் ; (ஆகலான்) நம் ஊர்

அவர்க்குப் பெருங்கௌவை ஆகின்று - நம் அரசின்கண் நம்
நிலைவர்க்குப் பெரிய அலராயிற்று—எ-று.

வண்ணத்தானும் வடிவத்தானும் நொச்சியின் அரும்பு
அவவன் கண்ணை ஒத்திருத்தலான் உருவுவமும் மெய்யுவமும்
விரவிவந்தன. “நொச்சி மாவரும் பன்ன கண்ண வெக்தர்
ஞெண்டி னிருங்கிளைத் தொழுதி” (நற். ௨௬௭) என்றார் பிற
ரும். குரல் ஈண்டுக்கொத்தநிலை “ஞ்ஞெச்சிப் பாடோர்க்
குஞ் செவியோடு” (கலி. ௪௧), “மணிக்குரஞ்ஞெச்சித் தெரியல்
குடி” (நற். ௨௬௯) என்பவையானு மறிக. உழவர் கர்க்காலத்
தில் நொச்சித் தழையைச் குடி ஏருழுவுது பண்டை நாளி
விருந்தொரு வழக்கம். கர்க்கால்மாயினமையின் வெப்பம் பெற
அதனைச் குடியிருப்பர் போலும். மழைபெய்த பின்னர் நாள்
பார்த்துப் புதிதாய் ஏருழந்தொடங்கினமையின் ‘ஏர்க்கடி
கொண்டார்’ என்றான். “வெக்தார் பெய்யு நாள்குறிக் துழு
நரும்” (கலி. ௪௪) என்றார் பிறரும். ஏழாமுருபு கொக்கு

‘கருங்கதிர் நொச்சி’ ‘கவ்வை’ என்பன வேறு பாடம். (௬௬)

‘நிலைமகன் செய்த குறிகளெல்லாம் வந்தும் அவன் வா
விலை யென்று நிலையழிந்த நிலையின் நோயைத் தீர்க்க்
வானம் கருந்தத்தைக் கொண்டது; (நிலைவரும் முகிலொடு
வந்தனர்); ஆகலான் அவன் ததல் இனி ஒளி பெற்று விளங்
கும்’ என்று தோழி மகிழ்ந்து நனது கொஞ்சிற்றுக் கூறியது.

௪௦. வந்தகை செய்குறி வாரா ரவரென்று

நொந்த வொழுத்திக்கு நோய்தீர் மருந்தாகி

இந்தின் கருவண்ணங் கொண்டன் நெழில்வானம்
நந்துமென் பேதை துநல்.

உலக :—செய்குறி வந்தன - தலைவர் செய்த குறிகள்
வந்துவிட்டன; அவர் வாரார் என்று சொந்த ஒருத்திக்கு - அவர்
சசு கார்நாற்பது

வருகிலரென்றறிந்து வருந்திய ஒருத்தியாகிய தலைவிக்கு,
எழில்வாணம் - எழுச்சியையுடைய முகில், நோய் தீர் மருந்
தாகி - நோய் தீர்க்கும் மருந்தாகி, இத்தின் கருவண்ணம்
கொண்டன்று - சுத்தின் பழ நிறத்தைப் போல் கருநிறத்தைக்
கொண்டது ; (ஆகலான்) என் பேதை நுதல் - பேதைக் குண
முடைய என் தலைவியின் நுதல், நந்தம் - இனி அழகு பெற்ற
விளங்கும்—எ - று. 4.

பழைய உரைகாரர் இச்செய்யுளைத் தோழி தலைவிக்குப்
பருவவாட்டி வற்புறுத்தியதாகக் கொண்டு, மென் பேதை
என்பதை விளியாக வைத்து முன்னிலையாகப் பொருளுரைத்
துச் செல்கின்றார்.

‘நந்துமென் பேதை நுதல்’ என்றமையால் தலைமகன்
தலைமகனை எய்தினானென்பது குறிப்பாகப் பெறப்படும்.
இந்து சுந்தென்பதன் குறுக்கல் விகாரம், “மூன்றை யிந்துரு
வின் மாந்தி யிருக்கொண்ட” (திணை மா. நூற். ௧௦௪) என்
புழிப்போல. சுந்து சுச்சுமரம். இன் உலமப்பொருவு. “நந்து
யிவ னாய்நுதற் கவினே” (கவி. ௫௬) என்புழிப்போல ‘நந்தம்’
அப்பொருட்டாயது.

‘கனிவண்ணங்’ ‘கொண்டதெழில்வாணம்’ என்பன வேறு
பாடம்.

செய்குறி வந்தன; வாராவரென்று சொந்த ஒருத்திக்கு
வாணம் மருந்தாகி வண்ணங் கொண்டன்று ; நுதல் நந்தம்
என வினைமுடிவு செய்க.

(௪௦)

கார்நாற்பது ழந்திற்று.

446fa

செய்யுண் முதற்குறிப்பகராதி.

எண்.   பாட்டு.   பக்கம்.

நக	அலவன்	... ௪௨
கள	அறைக்கலிற்	... ௨௦
ச	ஆடுமகளிரின்	... ௩
௩	இகமுநர்	... ௬
௨௮	இமிழிசை	... ௩௧
௨௨	இளையரு	... ௨௩

உசு	எல்லாவீனே	... உஎ
கரு	எந்தெழி	... கரு
குகு	கடனீர்	... ருஎ
ருஉ	கடாஅவுக	... ருஉ
உ	கடுங்கதிர்	... ரு
உரு	கண்டிரண்	... உரு
ருஎ	கருங்கடன்	... சௌ
உரு	கருங்கால்	... உஅ
கசு	கருங்குயில்	... கசு
கூ	கருவீனே	... கக
கஅ	கல்பயில்	... உக

நக	கார்ச்சே	... நக
நக	சிரல்வாய்	... நக
கச	செல்வந்	... கஎ

எண்.   பாட்டு.   பக்கம்.

நநி	சென்றநங்	... நஅ
கநி	திருந்திழாய்	... கஅ
க	தொடியிட	... எ
எ	நச்சியார்க்	... அ
உக	நலமிகு	... உக

கக	நாஞ்சில்	... உஉ
கஅ	புகர்முகம்	... சக
கக	புணர்தரு	... கங
உக	பொங்கரு	... ருஉ
க	பொருகடல்	... க
உக	பொறிமாண்	... உச
அ	மண்ணியன்	... க
உஎ	முருகியம்	... ருஉ
கஉ	மையெழி	... கச
சஉ	வந்தன	... சங
க	வரிநிறப்	... ச

ந0	வரைமல்க	... நந
க0	வானேறு	... கஉ
நச	விரிதிரை	... நௌ
உ0	வீறுசால்	... உந